(2

HECTORIS INTERITVS
CARMEN HOMERI.

SIVE ILIADIS LIBER XXII.

Cum Scholiis vetuſtis

PORPHYRII ET ALIORVM,

Quae, huc usque inedita, nunc primum
e Codice Leidenſis Bibliothecae
evulgavit

LVDOV. CASP. VALCKENAER.

Acceſſit *Eiusdem*

DISSERTATIO,

De Praeſtantiſſimo Codice Leidenſi,
& de Scholiis in Homerum ineditis.

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

LEOVARDIAE,
Ex officina GVLIELMI COVLON, Illuſtr.
Friſiae Ordd. & Acad. Typographi.
MDCCXLVII.

PATRI SVO

IOANNI WARNERO
VALCKENARIO,

IVRISCONSVLTO,

EXIGVVM LIBELLVM
VELVTI PIETATIS
SVAE MONVMENTVM
DEDICAT

L. C. VALCKENAER.

Google

Digitized by Google

LECTORI

S. D.

LVDOV. C. VALCKENAER.

PRaeter Epiſtolam, eum in finem paratam, ut Fulvii Vrſini libro praefigeretur, aliud quidpiam a me requirebat Coulonius, quo veluti lenocinio emptores allicerentur. Coepi itaque reſpicere, quae ante hos octo annos inedita deſcripſeram e codicibus Bibliothecae Lugdunenſis; quorum utendorum ampla mihi fuerat facta poteſtas a Io. van den Bergh, Cos. qui tum Senatus erat Leidani Princeps, quique octogenario maior hodiedum viridi floret ſenecta, Literatorum hominum Fautor Egregius, & illuſtre exemplar, quod Viri Potentes & Nobiles, ſui nominis reſpectu, tandem imitentur. Ceteris, quae illius praecipue beneficio mea feceram, anteponere ſolebam Scholia in Homerum, Aliorum & Porphyrii, hominis Praeſtantis ac Perdocti, a me deſcripta e Codice Voſſiano, quo hoc in genere meliorem alibi terrarum non puto reperiri. Intellexeram, harum re-

rerum cupidis non diſplicuiſſe, quae Animadverſionibus in Ammonium fuerant ſubiecta; exoptaſſe autem nonnullos, ut univerſa in Homeri Iliada Scholia ex iſto libro a me evulgarentur. Verum ex illis paucis, quae ab Ezech. Spanhemio, & a me fuerunt emiſſa, perſpicere potuerunt acutiores, eas ſaepe mendas ineditis Scholiis inpreſſas, quae ſine alterius libri ſcripti ſubſidio tolli vix poſſint. Scholiorum autem Homericorum editio ſuis numeris abſoluta procurari non poteſt, niſi plures codices vetuſti, Scholiis inſtructi, ad edita comparentur ab homine in his rebus diu multumque exercitato, qui laboris ſit patiens, Graece non mediocriter doctus, & praeterea ingenii ac iudicandi dote ornatiſſimus. Hunc in finem quatuor inprimis ſcripti codices Homeri viderentur conferendi, Leidenſis, Lipſienſis, Florentinus, quique, Porphyrii Scholiis inſignis, ante hos quinquaginta annos inter libros Wittianos Dordraci numerabatur. Interea temporis, dum prodeat, qui ab illis omnibus paratus operi manum admoveat, poterunt ab unoquovis ſpecimina ex iſtis codicibus cum Eruditis communicari. Recte feciſſe videbatur Conradus Hornejus, qui ſuperioris ſeculi anno xx Scholia in Iliadis Librum IX emiſerat, a Io. Caſelio Florentiae deſcripta. Idcirco conſtitui quodam modo Hornejum imitari, & in uſum eorum potiſſimum, qui ſe in meam tradidere diſciplinam, unam edere Homeri Iliada cum ſcholiis libri Leidenſis, quae quidem in margine exemplaris ſcripti legerentur, univerſis. Selegi autem Iliada Homeri XΓ, quae a vetuſtis Grammaticis inſcripta fuit: Ἕκτορος ἀναίρεσις. Prae ceteris (nam deerat in Leidenſi codice Liber Iliadis ultimus) haec, inſti-

tu-

tuto noſtro adcommoda, placuit aeterni carminis particula; in qua Hectoris denarratur interitus, ac luctus Priami, Hecubae, & Andromaches, ob Hectoris cadaver, ab Achille, propter Patrocli caedem ferociente, raptatum, vivide depingitur, & divinioris ingenii vis Poëtica clariſſimum in modum elucet. In exprimendo hoc carmine praecipue ſequutus ſum editionem Samuelis Clarkii Wetſtenianam: inde hanc partem mihi deſcripſerat inter noſtrates literarum cultu ornatiſſimus Iuvenis Ioannes Pierſon. Ad illam editionem comparavi primam Demetrii Chalcondylae Florentinam anni 1488. & nitidiſſimam Turnebi Pariſinam anni 1554. Frater meus adoleſcentior Paulus Iacobus, ad vulgatas Iliadis edd. iam contulerat Aldinam anni 1524. & minus notam Lovanienſem anni 1535. Ex his aliisve, magna fuit ad manum lectionum diverſarum ſylloge: quia res ab inſtituto videretur alienior, exponere nolui, quae ab Editore Homeri depromenda iudicarem. De multis autem pauca illa ſelegi, e quibus huius partis nonnulla poſſent expoliri: nam minimum vicies ab editione Clarkii, ceterisque maxime vulgatis, receſſi. Veteres editiones, haud ſane a Ioſua Barneſio collatae, quando lectiones ſubminiſtrabant, quae codice Leidenſi aliisve Barneſio memoratis firmarentur, quaeque vulgatis viderentur meliores; eas non dubitanter in huius Iliadis contextum introduxi; in quo ſolius etiam Euſtathii auctoritate nonnulla novavi; nihil tamen, quod non fuerit in notis, ſub nomine variarum Lectionum ad calcem libelli reiectis, indicatum. Antequam anno huius ſeculi undecimo Cantabrigiae Homerus prodierat Barneſii, ab editione Henr. Stephani vix auſi fue-

rant ſecedere: quaſi vero in hac duraturae Reipublicae libertate Stephanus obtineret imperium, aut eadem ſtudioſos Homeri lectores inceſſere deberet male ſana religio, quae populum. Sicuti ſuperſtitionem, ita tamen ab altera parte, venturis Homeri Editoribus ſtudioſe evitandum cenſeo exemplum Ioſuae Barneſii, qui, tametſi Graece ſciens, minime ab omnibus illis paratus, quae deſideraremus in Homeri Interprete, perſaepe, dum a MSS. & Edd. inconſiderate deflectit, priſtinas lectiones obliteravit, & centena Homeri loca deterius vulgavit, quam fecerant Priores. Quod ſi Barneſius varias MSS. codicum Homericorum lectiones, una cum obſervatis ſuis in exiguum volumen collectas, cum Doctis communicaſſet, laudem fuiſſet ab omnibus commeritus, & eius editione caruiſſemus aequo animo. Niſi res ea me ab inſtituto nimium abduceret, non pauca poſſent commemorari, praeter illa, quae in Actis Eruditorum Lipſienſ. anni MDCCXII. non uno in loco, recte monuit Graece peritiſſimus Stephanus Berglerus.

Scholiis ad Iliada XI' dudum vulgatis, quae in libro Leidenſi non reperirentur, ſuo loco relictis; illa duntaxat Scholia huius Iliadis contextui ſubieci, quae in margine codicis Leidenſis inveneram; ſive iam ante edita, ſeu penitus eſſent inedita; ſive integras exhiberent Porphyrii aliorumve adnotationes, ſeu veterum Scholiorum, quae recentior quiſpiam contraxerat, reliquias: illa quin etiam edidi, quae momenti viderentur nullius. Quae autem in libro Leidenſi ſcripta erant mendoſe, & ordine praepoſtero poſita, ad ſua loca retuli, plerumque a me ita emendata, ut perpauca in his reliquerim aliis corrigenda.

Hic

Hic poteram ſubſiſtere: ſed ne quis, eodem codice uſurus, meam in re tantilla diligentiam requirat, quae poſui, pleraque paulo explicatius retractabo. Scholia codicis Leidenſis exhibui, in marginibus exemplaris collocata; non item illa, quae verſibus Homericis legerentur interſerta; tum quod pleraque, literis evaneſcentibus ſcripta, legi non poterant; tum quod tanti non videbantur. Deinde e margine exemplaris noſtri deprompſi omnes adnotationes, easque edi curavi; ſunt autem inter illas circiter viginti duae, quae pleraeque iam dudum inter Scholia legebantur; nonnullae autem, veluti ad verſum 27. 137. 251. & 254. ab illo demum fuerant vulgatae, qui Iliadis Homeri, anno 1689 Cantabrigiae editae, curam geſſerat praecipuam, in Excerptis Scholiorum, quae olim Florentiae deſcripſerat e vetuſto codice Aloyſius Alamannus. Praeter ceteras ineditas, iſtas etiam 22. adnotationes, (his, ut ab ineditis diſcernerentur, ſtellulam praefixi.) ad fidem Codicis MS. ſaepe meliores, repraeſentavi. Pleraſque MS. mendas ſuſtuli, reliquas, hoc ſigno † interſerto, adoleſcentibus indicavi: neque tamen committendum cenſui, quin in notis mendoſas etiam lectiones deponerem; e quibus poſſet aeſtimari, rectene correxerim, an ſecus. Perſaepe verae ſcripturae veſtigia mirifice erant a deſcriptore obducta. In ſcholio ad v. 420. legebatur: *ἱκετεύων τὰ περὶ τοῦ πρς πρῶτον προβάλλεται γεννῆσαι πρόκλειο.* Memineram artificioſae orationis, qua acerrimi Heröis animum intractabilem in ultima Iliadis parte flectere ad ſui commiſerationem nitebatur Priamus; tum facile perſpexi, Grammaticum ſcripſiſſe: *προβάλλεται, Μνῆσαι πατρὸς σεῖο*

Prae-

Praeter cetera, in hoc etiam libro pervulgata ſunt ſcripturae compendia, πρς, μρὶ, σρίαν (pro σωτηρίαν) ἄνοι, ὐνὸς, πρόκλῳ, omnibus notiſſima. Scholia legitimo ordine diſpoſui, qui erat in MS. turbatiſſimus. Ad finem Iliadis Φ. legebatur ſcholion, quod ad Iliadis noſtrae v. 15. retuli. Prima in codice Leidenſi ad Il. Χ. adnotatio ſpectabat ad verſum 20. ſecunda, ad v. 27. tertia, ad v. 22. quarta, ad v. 25. quinta, ad v. 2. ſexta, ad v. 13. (ſeptimam, quia, quo referenda eſſet, comminiſci non poteram, in notis exhibui.) octava, ad v. 29. nona, ad v. 3. decima, ad verſum 1. undecima ad v. 34. deinceps paulo accuratior ordinis habita fuerat ratio: ſed interdum duae adnotationes, quibus voculam [Ἄλλως] inſerui, in unam coaluerant; nonnunquam primae literae Scholiorum erant omiſſae, quae ſcriptori fuerant viſae deinceps minio praefigendae. ρῶτον erat initium ſcholii ſecundi ad v. 34. Κοσάκις, ſcholii primi, ad v. 349. Credat forte quis, ordine non ſuo poſita Scholia facillimo opere potuiſſe in ſuas ſedes ſingula reduci; ſed ſaepenumero horas mihi male periiſſe, facile quivis autumabit; ubi dixero, e centum & ſex ſeptemve diverſis, quindecim tantum Scholiis (nimirum ad v. 2. 13. 27. 29. 44. 70. 126. 127. 183. 251. 261. 318. 431. 467. 491.) dictiones præfixas fuiſſe Homericas, quibus illuſtrandis inſervirent. Loca itaque, ad quae ſpectaverant Grammatici, erant inveſtiganda; & verba Homeri Scholiis anteponenda. Meam in his minutiis adnotandis diligentiam illos ſat ſcio non vituperaturos, qui huius obſervati uſum latiſſime patere animadvertent, & ſimul hinc ſuſpicabuntur, primos quorumcumque Scholiorum Editores hac in parte errores commi-

mi-

miſiſſe plurimos, ad quos plerique ante minus adtenderint, quam veram Scholiorum tractandorum rationem in notis ad Scholia in Plutum Ariſtophanis variis in locis patefeciſſet Hemſterhuſius. Deponam hoc in loco quaedam Magni Viri verba, e p. 452. „ Non rarum eſt in veteribus Scholiaſtis, & ſaepe „ noxium lectori peccatum, ut eorum adnotatio- „ nibus praepoſtera Scriptoris, & alia, quam quae „ declarant verba praeponantur: quo ſit aliquan- „ do, ut, quid ſibi velint, perſpici non poſſit. „ Quum hac in parte facillimus ſit in errorem lapſus, potuit accidere, ut alicubi aberraverim a mente Grammaticorum, quantumvis id raro putem eveniſſe. Dum in his digerendis dies aliquot conſumebam, qui conſumi potuerant paulo fructuoſius, conſtitui non temere in hanc officinam reverti, & praeterea cenſui nihil aſperius in primos librorum Editores eſſe dicendum. Neque tamen idcirco haec a me dicuntur, ac ſi meis etiam erroribus ignoſci velim; hos etenim celari nolo; neque lubet uti deprecatione. Qui libere dixerim, quid ſentirem de Barneſio, ſum ſane paratiſſimus errores a me commiſſos corrigere, quomodocumque etiam a Doctis indicentur: certo enim ſcio, bonos id humaniter facturos, & praecipue veritatis amore permotos; ceteri per me poterunt ingenio frui. Illi, quando in his Scholiis invenerint, quae poeniteat ignoraviſſe, laudabunt certe voluntatem literarum amantiſſimi, & pro ſuo modulo fines earum promoventis. Poterunt autem hinc libri Leidenſis aeſtimare praeſtantiam, qui ſolus pleraque ſubminiſtraverit, quae alicuius momenti fuerant in hanc Iliada e diverſis codicibus evulgata; praeterea autem multo plura inedita, inter quae non-

nonnulla & vetuſta ſint, & minime adſpernanda complectantur, ab Euſtathio etiam praetermiſſa. Quandoquidem vero haec Eruditis forte pauca poterant videri, conſtitui hos ulterius demereri; &, ne Leidenſis libri bonitas hac mea opella evileſceret, de codice Leidenſi paulo copioſius diſſerere, nonnulla etiam ex eo depromere, quae Literarum Humaniorum cupidis non poſſint non accidere iucundiſſima. Sed iſtam diſſertationem, plus aequo forte verboſam, ad finem libelli depoſuiſſe ſatius eſſe arbitror.

ΟΜΗΡΟΥ

ΕΚΤΟΡΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

ΗΓΟΥΝ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ

Η ΧΙ ΡΑΨΩΙΔΙΑ.

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

Τῶν Τρώων ἐγκλεισθέντων εἰς τὴν πόλιν, μόνος Ἕκτωρ ὑπομείνας
Ἀχελλέα, τὸ μὲν πρῶτον φεύγει, ἔπειτα δὲ ἀνθίσταται, Ἀθη-
νᾶς αὐτὸν πεισάσης· καὶ ἀναιρεῖται. ἐξάψας δὲ αὐτὸν τοῦ ἅρματος Ἀχιλ-
λεὺς διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἕλκει· οἱ δὲ κατὰ τὴν πόλιν
ὀδύροντο ταῦτα ὁρῶντες.

Ἄλλως

Τῶν λοιπῶν Τρώων εἰς τὴν Ἴλιον ἀναχωρησάντων, μόνος Ἕκτωρ εἰς
τὰ ἔξω ὑπομένει· παρακαλούντων δὲ αὐτὸν τῶν γονέων εἰσελθεῖν εἰς
τὴν πόλιν ἀπαρνεῖται· Ἀπόλλων δὲ ἐπιγνοὺς ἀπομέμφεται αὐτῷ· καὶ ὁ
μὲν ὑπεναντίον Ἀχιλλέως ἐλθὼν διώκεται τρὶς περὶ τὰ τείχη. Ζεὺς δὲ
ταλαντεύει ἀμφοτέρων τὰς μοίρας· καὶ αἱ μὲν Ἕκτορος ἐπὶ γῆς χω-
ρῦσιν, αἱ δὲ Ἀχιλλέως ἄνω φέρονται· καὶ οὕτω Ζεὺς κελεύει Ἀπόλ-
λωνα ὑποχωρεῖν τῆς μάχης· καὶ ὁ μὲν ὑποχωρεῖ· ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, εἰ-
κασθεῖσα τῷ Πριάμου παιδὶ Δηϊφόβῳ, παρορμᾷ Ἕκτορα ἀντιτάξα-
σθαι Ἀχιλλεῖ· ὁ δὲ πεισθεὶς συνίσταται, καὶ ἀναιρεῖται· δεθεὶς δὲ ἀ-
πὸ τοῦ ἅρματος τοῦ προειρημένου σύρεται.

ΟΜΗ-

ΟΜΗΡΟΥ

ΕΚΤΟΡΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

ΗΓΟΥΝ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ Η ΧΙ ΡΑΨΩΙΔΙΑ.

Χῖ δ' ἄρα τρὶς περὶ τεῖχος ἄγων κτάνεν Ἕκτορ' Ἀχιλλεύς.

ΩΣ οἱ μὲν κατὰ ἄϛυ πεφυζότες, ἠΰτε νεβροὶ,
Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

Τεί-

1. Πεφυζότες.] Τὴν μετὰ δέους κατάπληξιν οὕτω καλεῖ. ἔϛιν οὖν ἀντὶ τοῦ δεδειλιακότες, καὶ ἔϛιν ὅμοιον τῷ,

Τίφθ' οὕτως ἔϛητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροὶ;

Ἔϛιν οὖν φύζα, φυζῶ· ὡς κίσσα, κισσῶ. καὶ μέσος παρακείμενος, πέφυζα, οὗ μετοχὴ, πεφυζώς.

* 2. Ἀκέοντο.] Ἐθεραπεύοντο· κυρίως γὰρ Ἀκεῖσθαι, τὸ ἄχος ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅ, τι δήποτε θεραπεύειν. ὅθεν Φρύγες Ἀκεϛὼ, τὴν ἰατρόν· καὶ Ἀθηναῖοι, Ἀκέϛειραν.

3. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ. Ἠγνόησαν οἱ πολλοὶ, ὅτι ἡ Κλισία παρ' Ὁμήρῳ τὴν περιοχὴν σημαίνει, καὶ πάντα τὰ ἐσχηματισμένα ἀπ' αὐτῆς ῥήματα·

Ὣς οἱ μὲν κατὰ ἄϛυ πεφυζότες, ἠΰτε νεβροὶ,
Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,

Κε-

Τείχεος ἇσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτε με, Πηλέος υἱὲ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νυ πώ με
Ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
Ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄςυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,

Ευ-

Κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἇσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.

λέγει γὰρ, περιεχόμενοι τῷ τείχει οἱ Τρῶες· οἱ δ' Ἀχαιοὶ τὰ σάκη περιέχοντες τοῖς ὤμοις. Οὕτω λύσεις καὶ τὸ,

—— οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίατο.

λέγει γὰρ, ὅτι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν Τρώων ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης συνηλάθησαν. καὶ τὸ,

—— ἱερὶ δ' ἔχγος ἐκέκλιτο, καὶ ταχέ' ἵππω.

δηλοῖ, περιείχετο. καὶ † περὶ τοῦ,

Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο.

ἀντὶ τοῦ, κεῖται περιεχομένη. καὶ πάλιν,

Ὅς δ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος.

δηλοῖ, περιεχόμενος. καὶ, Ἀσπίσι κεκλιμένοι, περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν ἀσπίδων. ἀπὸ δὲ τοῦ Κλείω γέγονεν· τὸ γὰρ ἀποκλεισθὲν περιέχεται.

—— οὐδὲ πύλῃσιν
Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας.

τὸ δ' αὐτὸ παρίστησι καὶ τὸ,

Ἀλλ'

Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω·
Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν, προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Σευάμενος, ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφιν,
Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο·
Ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Παμφαίνονθ', ὥς τ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο.
Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ

Φαι-

Ἀλλ' οἱ γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων
Πόντῳ κεκλιμένοι ἑκὰς ἥμεθα. ——

ὑπὸ τοῦ πόντου περιεχόμενοι.

13. Ἐπεὶ οὔ τι μόρσιμός εἰμι.] Ἐπεὶ θεός εἰμι. Οὐ γὰρ ὡς ὁ Ἕκτωρ φονεύσιμός εἰμι, ὃν ἤλπισας διώκειν.

15. Ὀλοώτατε.] Ὀλέθρου παρασκευαστικὲ, δηλονότι ἐμοῦ. Τινὲς δὲ, Δολοώτατε, διὰ τὸ,

—— δόλῳ γὰρ ἔθελγεν Ἀπόλλων.

Εὐθύμως δὲ παῤῥησιάζεται, ἀφῃρημένος ἑταίρου καὶ νίκης.

20. Ἦ σ' ἂν τισαίμην.] Ἐτισάμην ἄν σε, εἴ μοι δύναμις ἦν ἴση τῇ σῇ. Γενναῖος δὲ, ὁ μὴ καταπτησσόμενος τὸν φονέα Μεγαλόφρων, ὁ μετὰ θράσους ἀπειλῶν θεῷ.

22. Ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος.] Νικητής· πρὸς τὸ τάχος δὲ καὶ τὸ σοβαρὸν, καὶ μᾶλλον κέλητι αὐτὸν εἰκάζει· εἰς γὰρ ὄχημα οὐ φέρει. κέλητα δὲ φησι † ἁμιλλώμενον ὀχήμασι·

25. Ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν.] Ἡ γὰρ περὶ τὸν υἱὸν εὔνοια παραιτεῖται τὴν ἀμβλυωπίαν τοῦ γήρως· ἄλλως τε προτρέχει τῶν αἰσθήσεων ὁ νοῦς, καὶ, Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει.

* 27. Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσι.] Τὴν ἑῴαν ἀνατολὴν ἄνεισιν, ἀνατέλλει. Ἔδει δὲ πρὸ ὀπώρας εἰπεῖν· τότε γὰρ ἡ τοῦ Κυνὸς ἐπιτολὴ γίνεται.

Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄςρασι νυκτὸς ἀμολγῷ·
Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι·
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐςὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ ςήθεσσι θέοντος.
Ὤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν,
Ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
Εἱςήκει, ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνὺς,
Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον Οἷος,

* 29. Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος.] Τὸν ἀςρῷον Κύνα οὕτως ἔφη. Ἔνιοι δέ φασι, τὸν κατηςερισμένον Κύνα, οὐκ Ὠρίωνος, ἀλλὰ Ἠριγόνης ὑπάρχειν, ὃν κατηςερισθῆναι διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἰκάριος γένει μὲν ἦν Ἀθηναῖος, εἶχε δὲ θυγατέρα Ἠριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεφε· ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον, ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλου κλῆμα. κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας περιῄει τὴν γῆν, ἀναφαίνων τὴν τοῦ Διονύσου χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῷ τὸν κύνα. γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως, βουκόλοις οἶνον παρέσχεν. οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν, οἱ δὲ περιλειπόμενοι νομίσαντες θανάσιμον εἶναι τὸ πόμα, πλήσσοντες ἐφόνευον τὸν Ἰκάριον. μεθ' ἡμέραν δὲ, νηψάντων αὐτῶν, καταγνόντες αὐτῶν εἰς φυγὴν ἐτράπησαν. ὁ δὲ κύων ὑποςρέψας πρὸς τὴν Ἠριγόνην, δι' ὠρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γενόμενα. ἡ δὲ μαθοῦσα τὸ ἀληθὲς, ἑαυτὴν ἀνήρτησε. Νόσου δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης, κατὰ χρησμὸν Ἀθηναῖοι τόν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἠριγόνην ἐνιαυσιαίαις ἐγέραιρον τιμαῖς· οἳ καὶ κατηςερισθέντες, Ἰκάριος μὲν, Βοώτης ἐκλήθη, Ἠριγόνη δὲ, Παρθένος. ὁ δὲ Κύων τὴν ἑαυτοῦ ὀνομασίαν ἔχει. Ἱςορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Καταλόγοις.

34. Ὑψόσ' ἀνασχόμενος.] Ὡς ἐπ' αὐτὸν ἐκτείνας τὰς χεῖρας. Ἔδει γὰρ οὐ μόνον λόγοις παρακαλέσαι τὸν Ἕκτορα, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ σχήματος· ἵνα, εἰ τύχοι μὴ ἀκούσας τῶν λεγομένων, ἀλλ' οὖν τὸ σχῆμα τοῦ πατρὸς ὁρῶν οἰκτείρῃ τὸν γέροντα. [Ἄλλως] Πρῶτον τοῖς θεοῖς ἄρας τὰς χεῖρας, οὕτω κόπτει τὴν κεφαλήν.

Οἶος, ἄνευθ' ἄλλων· ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
Κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἤτ' ἂν ἔπειτα

Χαλ-

37. Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ π.] Πιθανῶς διεῖλε τὸν οἶκτον εἰς μέρη, τόν, τε περὶ θανάτου, καὶ μετὰ θάνατον, ἵνα μήτε μακρὸς εἴη, μήτε ἀσυμπαθής. Πῶς οὖν Ἀλεξάνδρου μὲν τὸ μονομάχιον οὐ καρτερεῖ θεωρεῖν, Ἕκτορος δέ; Ὁ μὲν ἐν τῷ πεδίῳ συνέβαλεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ τείχους, ἔνθα παρῆσαν πάντες, τῷ μεγέθει τοῦ κινδύνου καταπλησσόμενος, ἄλλως τε ἐκεῖνον μὲν αἰτιῶν ἐᾷ πολεμεῖν, εἰδὼς, ὀλίγον λειπόμενον Μενελάου, καὶ τῶν θανάτων περὶ ξένον γεγονότα, καὶ ὅτι οὐδὲν † περιστελλομένου τῆς πόλεως ἐκεῖνος, ὡς ὁ Ἕκτωρ ἐδύνατο. Τὸν δὲ μόνον ἱκετεύει μὴ πολεμεῖν, τὸ διάφορον ἑκατέρων εἰδὼς, τῆς τε ἰσχύος, καὶ τῆς περὶ τὴν πόλιν ὠφελείας· ἄλλως τε οὐ θεατὴς τοῦ πολεμεῖν, ἀλλ' ἱκέτης τοῦ μὴ πολεμεῖν ἐπιμένει.

38. Μή μοι μίμνε φ. τ. ἀνέρα τοῦτον Οἶος ἄ. ἄ.] Οἱονεὶ δακτυλοδεικτεῖ αὐτῷ τὸν Ἀχιλλέα· περικόπτει δὲ αὐτοῦ τὰς ἀντιρρήσεις, λέγων, ὅτι εἰ μένειν δεῖ, ἀλλ' οὐ μόνον.

* 44 Εὖνιν.] Ὅ ἐστιν εὐναζόμενον, δι' οὗ τὸ ἡσυχάζον δηλοῦται· ἐξ οὗ τὸ ἠρημωμένον· ἐξ οὗ τὸ ἐστερημένον. ἢ παρὰ τὸ εἷς, ἑνὸς, εὖνις, ὁ μεμονωμένος, δασύνεται.

Καὶ τοῦτο δὲ εἰς ἔλεον εἰσάγει, ὡς ἄξιον, κἂν διὰ τὴν τῶν ἄλλων παίδων ἀποβολὴν ἐλεῆσαι τὸν πατέρα. ἅμα δὲ καὶ ὑπομιμνήσκει τῆς Ἀχιλλέως δεινότητος καὶ ἀνδρείας.

49. Εἰ μὲν ζώουσι.] Ἐλεεινὴ ἄγαν ἡ ἄγνοια τοῦ πατρός. ὁ δὲ Ἕκτωρ ἤδει περὶ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν. ἴσως δὲ διὰ τοῦτο λέγει, ἵνα, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ζῶσι, καὶ ἀναῤῥύονται, κἂν οὗτος ὑπολειφθῇ τῶν τοσούτων καὶ τοιούτων υἱῶν.

Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ᾽ ἀπολυσόμεθ᾽· ἔστι γὰρ ἔνδον·
Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης.
Εἰ δ᾽ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
Λαοῖσιν δ᾽ ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
Ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
Ἀλλ᾽ εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρῳάς, μὴ δὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς·
Πρὸς δ᾽ ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ᾽ ἐλέαιρε,
Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ᾽ ἐπιδόντα,
Υἱάς τ᾽ ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.

Αὐ-

56. Ὄφρα σαώσῃς Τ.] Οὐδεὶς γὰρ αὐτοὺς πορθήσει, σοῦ παρόντος. ἄκρως δὲ αὐτὸν ὑπερηύξησε. τὴν μὲν γὰρ τῶν ἄλλων παίδων ἀναίρεσιν μόνοις φησὶ τοῖς γονεῦσι πένθος παρέχειν· τὸν δὲ Ἕκτορος θάνατον, δημοσίαν εἶναι συμφοράν. ἵνα, εἰ καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν σωτηρίαν ὀλιγωρείη, ἀλλ᾽ οὖν τῶν κοινῇ συμφερόντων προνοησάμενος ἀπόσχῃ τοῦ κινδύνου

62. Υἱάς τ᾽ ὀλλυμένους, κ. τ. λ.] Ἐναργῶς παρεμφαίνει τὰ τῶν πορθήσεων. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις,

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε ——

καὶ μὴ γράψας δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, ὅμως ἐδήλωσεν αὐτῆς τὰ παθήματα, πᾶσαν ἡλικίαν τὴν ἐν πολέμῳ τι πάσχουσαν περιλαβών. ταῖς δὲ γυναιξὶν ἡ εἰς τὸ σῶμα ὕβρις δαιμονίως μείζων πάντων, καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἐπιφθονωτέρα. πάντα δὲ ὑπ᾽ ὄψιν ἤγαγεν ἐν βραχεῖ, χρησάμενος ἅμα καὶ ἀπεριέργως ταῖς λέξεσιν. οὐ γὰρ ὑψορόφους, ἢ δαιδάλους θαλάμους λέγει, οὐδὲ θυγατέρας καλλικόμους ἢ καλλισφύρους· ἀλλ᾽ ἀπήλλακται τῶν ἐπιθέτων αὐτῷ τὰ δυστυχοῦντα τῶν σωμάτων.

* 68. Τε-

Αὐτὸν δ᾽ ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησαὶ ἐρύσσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας, ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται,
Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρὲς,
Οἵ κ᾽ ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ,
Κείσοντ᾽ ἐν προθύροισι· νέῳ δέ τε πάντ᾽ ἐπέοικεν
Ἀρηϊ κταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ, ττι φανείῃ·
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ᾽ αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ᾽ ὁ γέρων, πολιὰς δ᾽ ἄρ᾽ ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ,
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ᾽ Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε.
Μήτηρ δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέεσα,
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,

Καὶ

* 68. Ῥεθέων.] Ῥέθεα λέγουσι τὰ τοῦ σώματος μέλη, ἐπειδὴ κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι. Ῥέθη δὲ, τὰ ζῶντα μέλη, δι᾽ ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ, τὸ πρόσωπον· καὶ Ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους.

* 70. Ἀλύσσοντες.] Δυσφοροῦντες· οἷον, ἐν ἄλῃ ὄντες, ὑπὸ πλησμονῆς ἀλύοντες, ἄγαν λυττῶντες.

80. Κόλπον ἀνιεμένη.] Γυμνοῦσα τὸ περὶ τοὺς μαζοὺς κόλπωμα. καὶ,

Αἶγας ἀνιεμένους,

ἀντὶ τοῦ, γυμνοῦντας, καὶ ἐκδέροντας. Κινητικὸν δὲ καὶ γραφικὸν τὸ σχῆμα. ἔδειξε δὲ, ὅσον φιλοτεκνότεραι αἱ γυναῖκες. ὁ μὲν γὰρ περὶ αὐτοῦ δέδιεν· ἡ δὲ περὶ παιδὸς καὶ ἄνω καὶ κάτω βοᾷ,

—— φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,

τὸ ἐπὶ τῇ πατρίδι δεινῶν ἐπιλησμονῇ. παραστηρητέον καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου, ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μεταβαῖνον. Ἀποκαλύπτει δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ κόλπου τὰ γεννήσαντα καὶ θρέψαντα μέλη. Ἐλέγετο δὲ Κόλπος, τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου. ὅθεν καὶ Περικόλπιον· περὶ γὰρ τὰς ὀσφῦς ἐζώννυντο.

Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἕκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
Αὐτὴν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
Τῶν μνῆσαι, Φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
Τείχεος ἐντὸς ἐών· μὴ δὲ πρόμος ἵςασο τούτῳ·
Σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σέ τ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, Φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
Οὐδ' ἄλοχος Πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
Ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην Φίλον υἱὸν,
Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον·
Ἀλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέςερος ἄνδρα μένῃσι,
Βεβρωκὼς κακὰ Φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὣς Ἕκτωρ, ἄσβεςον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
Πύργῳ ἔπι προὔχοντι Φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤμοι ἐγὼν, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
Ὅς μ' ἐκέλευσε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
Νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοὴν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·

Νῦν

93. Δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος.] Ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ζώων Ξυλόχους τε καὶ Εὐνὰς φησί. δύναται δὲ καὶ ἕτερα ζῶα χωρῆσαι. νῦν δὲ Χειὰν, τὴν αὐτὸν μόνον χωρῆσαι, καὶ τρόπον τινὰ ἔλυτρον αὐτῷ οὖσαν,

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται.

ἢ ὅτι δίκην ὕδατος ἐκχεῖται εἰς αὐτὴν τὸ θηρίον. Ἀχιώπερα δὲ τὰ ἐν ἐρήμοις γεννώμενα. φησὶ δὲ καὶ ἐν τῷ ς περὶ Ζώων Ἀριστοτέλης, ἐσθίοντα αὐτὸν μύρμηκας καὶ κανθάρους ἰοῦ πληροῦσθαι πλείονος τοῦ ἐμφύτου, καὶ ἐρεθίζεσθαι, καὶ λυσσᾶν, ἐπιθυμοῦντά τε ἀπομάξασθαι τὸν ἐνοχλοῦντα ἰόν.

95. Σμε-

Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλυς,
Μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο,
Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ὣς ἐρέυσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
Ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
Καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥτ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ,
Δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
Ἄλλ' ἀποδάσσασθαι, ὅσα τε πτόλις ἥδε κέκευθε·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερύσιον ὅρκον ἕλωμαι,
Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' ὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα,
Αὔτως ὥςε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω·

Οὐ

95. Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν.] Εἰκαστικὸς ὁ λόγος· βλέπων γὰρ χαλεπὸν ἑλίσσει τὴν σπεῖραν περὶ τὴν χειάν. Γίνεται γὰρ, ἐπὶ τῇ μάχῃ αὐτοῦ πεπηγμένου, ὅ, τε ἑλιγμὸς τῶν σφονδύλων χαλεπὸς, καὶ ὁ συνελιγμὸς σφόδρα φοβερὸς, καὶ τὸ βλέμμα δεινὸν, καὶ ὕφαιμοι οἱ ὀφθαλμοί· ἡ δὲ τροφὴ, ὕλη τῆς ὀργῆς· ἡ δὲ στάσις, τεκμήριον τῆς ῥώμης καὶ εὐτολμίας. ὁ δὲ τόπος ἔρημος καὶ ἀνήμερος, πρὸς κατάπληξιν.

101. Ὅς μ' ἐκέλευσε κ. τ. λ.] Τὸ ἑξῆς· Ὅς μ' ἐκέλευσε νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν Τρωσὶ ποτὶ πόλιν ἡγήσασθαι. Στικτέον δὲ εἰς τὸ ὀλοήν· ἐὰν γὰρ συνάψωμεν, ἐναντίον φαίνεται· οὐ γὰρ νυκτὸς ὥρμησεν Ἀχιλλεύς.

Οὐ μέν πως νῦν ἐςὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὄττι τάχιςα
Εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεὺς,
Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιςῇ,
Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ,
Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίȣ ἀνιόντος·
Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Λύ-

* 126. Οὐ μέν πως νῦν ἐςὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης.] Οὐκ ἔςι, φησὶν, ἀπίκρȣς Ἀχιλλέως μύθȣς διηγεῖσθαι, ὁποίȣς ἂν παρθένοι καὶ ἠΐθεοι. Οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ἐκτιθέμενα βρέφη παρὰ δρυσὶν ἐτίθȣν, καὶ εὑρίσκοντο . . . ἐνόμιζον δὲ γεγενῆσθαι ἐκ τούτων· καὶ ἐκ τούτȣ ἐγένετο ἡ ὑπόληψις. Οἱ γὰρ παλαιοὶ νομαδικῷ ἐχρῶντο βίῳ, οἰκίας μηδέπω κεκτημένοι. αἱ οὖν γυναῖκες τίκτȣσαι ἐν ὁδοῖς ὄρεσιν, ὑπὸ τὰ κοιλώματα τῶν πετρῶν καὶ δρυῶν ἀνέτρεφον· εὑρίσκοντες δέ τινες ἐνόμιζον ἐκεῖθεν γεγενῆσθαι. ἡ ἱςορία παρὰ Διδύμῳ.

* 127. Ὀαριζέμεναι.] Γυναικώδεις προσδιαλέγεσθαι λόγȣς. Ὄαροι γὰρ, αἱ γυναῖκες.

128. Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν.] Καλῶς τὸ φλύαρον τῶν λόγων ταῖς τῶν ἀκακωτόμιλίαις παρέβαλε, ἐν μύθοις πεπονημένων παλαιοῖς. Ἔθος γὰρ ἦν ἠϊθέοις καὶ κόραις, γένεσιν ἀνθρώπων τὸ παλαιὸν ἐκ πέτρας καὶ δρυὸς γενέσθαι. ἐπεὶ νομαδικὸν νόμον ἔχοντες καὶ ἀναίδην ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι, εἰς τὰ κοῖλα τῶν δρυῶν καὶ τῶν λίθων ἐξετίθεσαν τὰ γινόμενα βρέφη. Τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν ἐμφαίνει,

Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσὶ παλαιφάτȣ, ——

καὶ τὰ ἑξῆς.

* 137. Ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.] Φεύγει γὰρ ἐπὶ τὸ ἐρινεὸν, καὶ τὸ τοῦ Ἴλȣ σῆμα εἰς τὰ δεξιὰ τῆς πόλεως· ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρȣ, καὶ τῶν ἀριςερῶν μερῶν ἀναςρέφει. ἢ Ὀπίσω, αὐτὶ τοῦ, κατόπιν καὶ τῶν πυλῶν, ἐφ' ὧν ὁ Πρίαμος εἱςήκει.

147. Κρυ-

Αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς·
Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν.
Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ὡς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἕκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γοῦνατ' ἐνώμα.
Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.

Ἡ

147. Κρουνὼ δ' ἵκανον —— ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ —— Σκαμάνδρου] Κρουνοὶ καλοῦνται, καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων μετὰ ψόφου καὶ κρότου ῥέοντες χείμαῤῥοι, νυνὶ δὲ, αἱ τῶν πηγῶν ἀπόῤῥοιαι. ὁ γὰρ Σκάμανδρος κατὰ ἀναβολὰς τῆς Ἴδης ῥεῖ, περὶ τελῶν τῆς Ἰλίου σταδίων, ὑπόγειος δὲ γινόμενος, ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναδίδωσι πηγάς, ἀφ' ὧν οἱ Κρουνοί. Εἰς δὲ τὸ, Σκαμάνδρου, λείπει ἡ ἀπὸ πρόθεσις. ἵν' ᾖ, ἀπὸ Σκαμάνδρου. Δαιμονίως δὲ τὸν τῆς διώξεως καιρὸν ἀργὸν οὐ κατέλιπεν, ἀλλ', ὥσπερ διατρίβων πειραζόμενος τῇ ἀκοῇ τοὺς μὲν τρέχειν φησὶν, † αὐτὸς ψυχαγωγῇ † τῆς ἀφηγήσεως τὸν ἀκροατήν.

147. 148. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ. Ζητοῦσί τινες, πῶς τὸν Σκάμανδρον ἀπὸ τῆς Ἴδης εἰπὼν ῥεῖν (κατηριθμημένος γὰρ,

—— δῖός τε Σκάμανδρος

τοῖς

—— ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι.)

ὕστερόν φησι,

Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.

ὑπὸ τὸ τεῖχος τὰς πηγὰς τοῦ Σκαμάνδρου λέγων ῥεῖν· μάχεται γὰρ δὲ τὸ, ἐν τῷ πεδίῳ,

—— ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν,

Τὰς

Ἡ μὲν γάρ θ᾽ ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἡ δ᾽ ἑτέρη θέρεϊ προρέει, εἰκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
Ἔνθα δ᾽ ἐπ᾽ αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες,
Τοπρὶν ἐπ᾽ εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ᾽ ὄπισθε διώκων·
Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ᾽ ἀμείνων
Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
Ἢ τρίπος, ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος·
Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην

Καρ-

τὰς πηγὰς εἶναι τοῦ Σκαμάνδρου, τοῦ ἐκ τῆς Ἴδης αὐτὸν λέγοντος ῥεῖν· Λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως τῆς ἑξ· ἔστι γὰρ τὸ πλῆρες, ὅτι πηγαὶ δύο ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου ἀνιᾶσι κατὰ τὸ πεδίον· ἀλλ᾽ οὐχ, ὅτι τοῦ Σκαμάνδρου εἰσὶν αἱ ἐν τῷ πεδίῳ πηγαί.

152. Ἢ χιόνι ψυχρῇ.] Ψυχροτέρα γὰρ χαλάζης χιών, καὶ θέρους γίνεται χάλαζα· ὁ δὲ Κρύσταλλος καὶ τῆς χιόνος ψυχρότερος.

159. Ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην.] Τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν ἀγῶνι βύρσας ἐδίδουν ἔπαθλον. Καὶ Ἱερεῖον μὲν, πᾶν θῦμα, ἰδίως δὲ παρ᾽ Ἀττικοῖς, τὸ πρόβατον.

161. Περὶ ψυχῆς θέον.] Ἐλεεινὸν τὸ πρᾶγμα. Τὸ θατέρου γὰρ ἴδιον, κοινὸν ἆθλον ἦν ἀμφοτέρων· τοῦ μὲν, εἰ ἐκφύγοι, τὸ ἴδιον ὡς ἆθλον ἔχοντος· τοῦ δὲ, εἰ προφθάσοι, τὸ ἐκείνου λαμβάνοντος.

162. Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀεθλοφόροι κ. τ.] Οὐχ ἁπλῶς δρόμον ἵππων παρέβαλεν, ἀλλ᾽ ἀγωνιστῶν· καὶ οὐ καθολικὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν περὶ τὰ τέρματα, ὅτε ὀξύτερον θέουσι, πλησιαζούσης τῆς νίκης. ἴδε δὲ τὸ ἆθλον, ὅτι μέγα, ὡς περὶ μεγάλων γὰρ, πάσῃ γὰρ προθυμίᾳ χρῶνται.

165. Πε

Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν δ' αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
Ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάασθε,
Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦέ μιν ἤδη
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφὲς, οἷον ἔειπες;
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ

Πρό-

165. Περιδινηθήτην.] Δίκην τόρνου περιεγράφησαν. Τὸ τάχος δὲ, καὶ τὸ εἰς μίαν τρέχειν γραμμὴν, διὰ τούτου δηλοῦται. Πῶς δέ φασιν ὁ ποδωκέστατος πάντων οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἕκτορα; Πρόχειρον μὲν οὖν τὸ λέγειν, ὅτι † Ἀπόλλωνα ἔχει.

183. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.

Ὁποῖον, ἀσαφές· ὅντινα ἀγνοήσαντες, ἠθέτησαν τὰ ἔπη. Ἡ δὲ ἀσάφεια ἐκ τοῦ, Πρόφρονι· ἀπέδοσαν γὰρ, ὡς δηλοῦντος τοῦ Ποιητοῦ διὰ τοῦ Πρόφρονι, οὐ κατὰ σπουδὴν ταῦτα ἀγορεύω. ἔστι δὲ οὐ τοῦτο· ἀλλὰ τῇ Πρὸ, κέχρηται ἀντὶ τῆς ὑπὲρ, συνήθως, ὡς ἐν τῷ·

Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίκτου·

ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ ἄνακτος· καὶ ἐν τῷ,

Χρειοῖ

Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
Ἕρξον, ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
Ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας·
Τὸν δ', εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
Ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
Ἀντίον ἀΐξασθαι, ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους,
Εἴ πως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·
Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
Πρὸς πεδίον γ'· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
Οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν.

Ὡς

Χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε [παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν· ὑπὲρ] παίδων καὶ ὑπὲρ γυναικῶν βούλεται λέγειν· Φησὶν οὖν ἐνταῦθα οὐ καθ' ὑπερφροσύνην, οὐδὲ ὡς Τύραννος λέγω ταῦτα· βούλομαι γὰρ ἤπιος εἶναι καὶ πρᾶος. καὶ ὁ Τοι σύνδεσμος παραπληρωματικὸς, καὶ οὐκ ἀντὶ τοῦ σοὶ παρείληπται. Πρέπουσα τοίνυν ἡ διάνοια ἄρχοντι, βουλομένῳ ἐνδείκνυσθαι βασιλικὴν ἠπιότητα, καὶ οὐ τυραννικὴν ἀγριότητα· οἱ γὰρ ῥηθέντες μετ' ἀπειλῆς λόγοι, ὑπέρφρονα θυμὸν, καὶ ὃν ἐν ἄλλοις Ἀγήνορα ἔφη, ἐνεδείκνυντο.

184. Ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.] Ταυτὸν, ἡ παρὰ θεοῖς εἱμαρμένη, ὁ νόμος παρὰ ἀνθρώποις. Ὡς οὖν ὁ παρ' ἡμῖν κριτὴς οὐ παρανόμως δικάζει, οὐδὲ Ζεὺς παρὰ τὴν εἱμαρμένην. Πολλάκις δὲ καὶ ἠπιότητος χάριν καὶ βιάζεσθαι ἀποδιάζομεν τοὺς νόμους· τοῦτο δέ φησι καὶ Ζεὺς, ὅτι ᾔδειν τὸ δίκαιον τῆς εἱμαρμένης. Διὰ δὲ τὸ ἤπιον τοῦτο εἶπεν. ἵνα ᾖ ὁ Τοι, σύνδεσμος παραπληρωματικός.

199. Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ κ. τ. λ.] Τὸ ἄπρακτον θέλει δηλῶσαι. Ὡς γὰρ ἐκεῖνα φαντασία καὶ οὐκ ἀλήθειά εἰσι, οὕτω καὶ οὗτοι οὐδὲν ἤνυον, οὔτε

ὁ Α-

Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ᾽ ὃς ἀλύξαι.
Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ᾽ Ἀπόλλων
Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Λαοῖσιν δ᾽ ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ᾽ ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα·
Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
Ἐν δ᾽ ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δ᾽, Ἕκτορος ἱπποδάμοιο·
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ᾽ Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ.
Ὤιχετο δ᾽ εἰς ἀΐδαο· λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ᾽ ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νῦν δὴ νῶϊ γ᾽ ἔολπα, Διῒ φίλε, φαίδιμ᾽ Ἀχιλλεῦ,
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,

Ἕκ-

ὄντος τοῦ φεύγειν, οὔτε ὄντος τοῦ καταλαβεῖν. δοκοῦν γὰρ ἑκάτερον γενέσθαι, οὐδέτερον γίνεται. Καλῶς δὲ καὶ ἐπὶ μεταφορὰς ἦλθε, τοῦ ὑποφεύγειν αὐτὸν θεὶς τὸ ἀλύξαι, καὶ τοῦ διώκειν, τὸ μάρψαι.

* 201. Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν.] Ἀπορία: Ταχύτερος ὢν Ἀχιλλεὺς οὐ καταλαμβάνει Ἕκτορα; Λύσις: Οἱ μὲν, ἐξεπίτηδες ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ καταπεποιῆσθαι πολλῷ πόνῳ πρότερον, ἵν᾽, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ νῦν μείζονα κινήσῃ πάθη. Οἱ δὲ, ὅτι τὸν ἐνδότερον καὶ πρὸς τῷ τείχει δρόμον Ἕκτορος ποιουμένου, Ἀχιλλεὺς διπλάσιον ἔκαμνεν, ἔξωθεν περιθέων

208. Ὅτε δὴ τὸ τέταρτον.] Διοκλῆς φησιν, ὅτι συμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχοντας εἰς τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεσθαι. τρεῖς γὰρ ποιήσαντες κύκλους, τοῦτον ποιοῦσι τέταρτον. φασὶ δὲ τὸν παλαιὸν τῆς Τροίας περίβολον σταδίων εἶναι ἑξήκοντα.

209. Ἐπίταινε τάλαντα.] Ὥσπερ οἱ καταδικάζοντες τὴν ψῆφον ἐπιφέρουσιν ὑπὲρ τοῦ κυρῶσαι, οὕτω καὶ ὁ Ζεὺς τῷ ζυγῷ χρῆται.

212. Ὤιχετο δ᾽ εἰς ἀΐδαο.] Ὑπερβολικῶς· ὡς ἤδη τοῦ Ἕκτορος κατὰ τὸν τῆς πεπρωμένης λόγον μηκέτι ἐν τοῖς ζῶσιν ὄντος.

Ἕκτορα δῃώσαντε μάχης ἆτόν περ ἐόντα.
Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐςὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς Αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ςῆθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο· χαῖρε δὲ θυμῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Ἀγχῦ δ' ἱςαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἄςυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
Ἀλλ' ἄγε δὴ ςέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
Ὃς ἔτλης, ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,

Τεί-

227. Δηϊφόβῳ.] Οὗτος γὰρ μετὰ θάνατον Πάριδος ἡγήσατο στρατιᾶς. Ὡς δῆθεν δὲ συμμαχήσων ἔρχεται.
229. Ἠθεῖε.] Σεπτικὴ φωνὴ πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν·

Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω·

αὐτὶ τοῦ, ὡς πρεσβύτερον σέβω, καὶ αἰδοῦμαι. Ἔστι δὲ ὑποπτεῦσαι, τινὰ τῶν Πριαμιδῶν πρεσβύτερον εἶναι τοῦ Ἕκτορος.
235. Νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι.] Λείπει τὸ σέ· ἵν' ᾖ, νῦν δὲ καὶ μᾶλλον κατὰ νοῦν ἔχω τιμῆσαί σε.
246. Σῷ δουρὶ δαμείη.] Οὐδὲ τὸν κίνδυνον ἐκοινοποιήσατο. τὴν δὲ νίκην μόνῳ περιῆψεν Ἕκτορι.
247. Κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.] Ἄτοπον, θεὸν οὖσαν, πλανᾶν τὸν Ἕκτορα· ἢ τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κἀκεῖνος ἐπέθετο Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ.

* 251. Δῖον.]

Τείχεος ἐξελθεῖν· ἄλλοι δ᾽ ἔντοσθε μένȣσι.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἠθεῖ᾽, ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ᾽, ἑξείης γȣνȣ́μενοι, ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν· (τοῖον γὰρ ὑποτρομέȣσιν ἅπαντες·)
Ἀλλ᾽ ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
Νῦν δ᾽ ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δȣ́ρων
Ἔςω φειδωλὴ, ἵνα εἴδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἤ κεν σῷ δȣρὶ δαμείη.
Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ᾽ Ἀθήνη.
Οἱ δ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Οὔ σ᾽ ἔτι, Πηλέος υἱὲ, φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ·
Τρὶς περὶ ἄςυ μέγα Πριάμȣ δίον, ȣ̓δέ ποτ᾽ ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον, νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε,
Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην·
Ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο θεȣ̀ς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριςοι

Μάρ-

* 251. Δίον.] Ἀντὶ τȣ̃, ἔδεισα·

—— περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν.

ἢ ἐδιώχθην, ὡς τὸ,

—— ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι.

ἢ φοβηθεὶς ἔφυγον.

253. Ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην.] Τὰ ἀμείνω πρῶτον λέγει, καὶ λίαν θρασύνεται. Ἔςι δὲ τὸ θράσος αὐτȣ̃ ἐλεεινὸν, ἐκ φενακισμȣ̃ καὶ πλάνης ἐγειρόμενον.

* 254. Θεȣ̀ς ἐπιδώμεθα.] Ἑαυτοῖς μάρτυρας καὶ ἀναδόχȣς ἢ ἐπόπτας ποιήσωμεν πρὸς τὸ ἰδεῖν· ἢ εἰς οὐρανὸν ἀποβλέψωμεν, οὗ εἰσιν οἱ θεοί· ἢ ἐπικαλεσώμεθα αὐτούς.

Ἀναλογιςέον, πῶς ἂν διελέθη ἐπὶ τȣ̃ λόγȣ ἡ Ἀθηνᾶ. Ἐμοὶ δοκεῖ μὴ ἄν ποτε μετὰ κρείττονος διαθέσεως, ἢ καιριωτέρως ῥηθῆναί τι τοιοῦτον παρ᾽ ἄλλȣ ὄντος ȣ̓͂ν.

Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
*Ἕκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
Ὅρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦ ῥα· καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·

Καὶ

* 261. Ἄλαστε.] Ἀλάθητε, δεινὰ καὶ ἀνεπίληστα εἰργασμένε. Συνημοσύνας.] Συνημοσύναι δέ εἰσιν αἱ συνθῆκαι. οἱ γὰρ συντιθέμενοι εἰς ταυτὸν φιᾶσι τὴν γνώμην.

263. Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες.] Ἐντεῦθεν ἡ παροιμία φησὶν, Οὔτω φιλοῦσι λύκοι τοὺς ἄρνας, ὡς φιλέουσιν ἀντεραστοί.

265. Οὔτε τι νῶϊν Ὅρκια ἔσσονται.] Εἰς τοῦτο καταστρέφει ἡ διάνοια· ὅτι πρότερον συμβήσεται, τὸν ἕτερον ἡμῶν πεσεῖν, πρὶν ἢ ὅρκους ἡμᾶς ποιήσασθαι.

271. Ἀποτίσεις Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων.] Ὁ νοῦς οὗτος· νῦν δώσεις δίκας ὑπὲρ τῆς γινομένης μοι λύπης ἕνεκεν τῶν ἑταίρων.

274. Ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ.] Ἐναγώνιον τὴν στάσιν ποιεῖ δι' αὐτῆς τῆς ἀποτυχίας· καὶ μικροῦ δεῖν τῆς νίκης ἐλπίδα Ἕκτορι δίδωσιν. Ἐπιλειψάσης δὲ ἐκείνον τῆς μοίρας, καὶ οἱ θεοὶ πάντες ἐῶσιν.

280. Ἐκ

Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο Φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἕζετο γὰρ προϊδὼν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδυ, λάθε δ' Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἤμβροτες, ὐδ' ἄρα πώ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε·
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ ςήθεσφιν ἔλασσον,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιςον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, ὐδ' ἀφάμαρτε·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·

Στῆ

280. Ἐκ Διὸς ἠείδης.] Τὸ, ἐκ Διὸς ἠείδης, ἀντὶ τῦ ἀκριβῶς ἠπίςω. Ἔςι γὰρ καὶ τὸ, ἐκ Διὸς, ἐπὶ τῆς ἀκριβείας. Καὶ τὸ, Ἠείδης, μετ' ἐπιτάσεως τῦ η.

Ἤτοι ἔφης γε.] Ἔφησθα μὲν εἰδέναι, ὐκ ᾔδεις δὲ ἀκριβῶς. Ταῦτα δὲ διὰ τὸ,

—— ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ.

281. Ἀρτιεπής.] Ἄρτιος καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν ὥςε πιςεύεσθαι.

* Ἐπίκλοπος.] Παραλογιςικὸς, ἀπατεὼν, διὰ λόγων κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς.

284. Ἰθὺς μεμαῶτι.] Εἰς τὔμπροσθεν κατὰ σῦ μοι χωρῦσιν. ἀγαθὰ δὲ ταῦτα τοῖς νέοις,

Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ᾽ ἄλλ᾽ ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ᾽ ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας,
Ἤτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ᾽ οὔ τι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ᾽ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδ᾽ ἐκάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ᾽ ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ᾽ ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός· οὐδέ τ᾽ ἄνευθεν,
Οὐδ᾽ ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν,
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷεϊ Ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτε με μοῖρα κιχάνει·
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε σιβαρόν τε·
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥς᾽ αἰετὸς ὑψιπετήεις,

Ὅς

293. Οὐδ᾽ ἄλλ᾽ ἔχε μείλινον ἔγχος·] Ἀεὶ δὲ δύο ἔχων δόρατα, (πάλλων γάρ, φησιν, ὀξέα δοῦρα·) πῶς νῦν οὐκ ἔχει; ἢ κατὰ τὸ σεσιωπώμενον, θάτερον ἐν τῷ δρόμῳ πρὸς βάρος ὂν ἀπεβάλετο;

300. Θάνατος κακός. κ. τ. λ.] Βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ, κακός· καὶ στικτέον τὸ, ἄνευθεν· Τὸ δ᾽ Ἀλέη, καθ᾽ αὐτὸ προστατέον, λείποντος τοῦ ἐστιν· δηλοῖ καὶ τὴν ὑπάλυξιν καὶ ἔκκλισιν.

305. Μέγα ῥέξας] Λείπει τὸ, ἀγαθόν. ὡς Ἀλκμὰν,

—— μέγα γείτονι γείτων.

ἢ τὸ εἰς τοὺς πολεμίους κακὸν, ὡς καὶ τοὺς ἐσομένους πυθέσθαι.

* 308. Ἀλείς.] Ἀθρόον συστραφείς. οἱ γὰρ εἰς δρόμον ἑαυτοὺς δόντες οὐκ ἀνειμένως πορεύονται.

310. Ἀμαλήν.] Ἁπαλὴν, κατὰ συγγένειαν τῶν στοιχείων. Οἱ δὲ, ἅμα τῇ μητρὶ ἁλλομένην. Οἱ δὲ, τὴν μὴ ἔχουσαν τὸ μαλλον, ὅ ἐστι τὸ ἰσχυρόν. Οἱ δὲ, τὴν μὴ ἔχουσαν μαλίον

318. Ἕσπερος.] Ἀπὸ τοῦ ἑσπέρα Ἕσπερος. τὸ δὲ Ἑσπέρα, παρὰ τὸ τῆς ἕω πέρας εἶναι. καλεῖται δὲ ὁ Ἕσπερος καὶ Ἑωσφόρος,

κα-

Ὅς τ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος ςέρνοιο κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιςος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀςὴρ εἶσι μετ' ἀςράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιςος ἐν ὐρανῷ ἵςαται ἀςήρ·
Ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιςα.
Τῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
Φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχυσι

Λαυ-

κατὰ καιρῶν μεταβολάς. Ὅταν μὲν, προηγουμένη τοῦ ἡλίυ, συνδύνῃ αὐτῷ, πρῶτον τῶν ἄλλων, Ἕσπερος· Ὅταν δὲ, ἑπόμενος ἡλίῳ, προανατείλῃ, τότε Ἑωσφόρος καλεῖται. Κάλλιςος δέ ἐςιν, ἐπεὶ μέγας καὶ λαμπρότατος. Θαυμαςῶς οὖν ὁ Ποιητὴς, ὅτε μὲν ἐςιν Ἑωσφόρος, φησὶν,

Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγινείης·

καὶ,

—— εἶσι φόως ἐρέων.

Ὁρῶμεν γὰρ αὐτὸν ἀνατέλλοντα πρὸ τοῦ ὁρίζοντος. Ὅτε δέ ἐςιν Ἕσπερος, οὐδεὶς αὐτὸν ὁρᾷ ἀνατέλλοντα, ἀλλ' ὑπὲρ τὴν γῆν μετέωρον ἱςάμενον ἐν τῷ δύνοντι τοῦ οὐρανοῦ μέρει.

322. Τόσον,] Ὅταν τὸ μὲν ἀπολειπόμενον ἔλασσον εἴη, τὸ δὲ γεγονὸς πλεῖον, Τόσον φησὶ, οἷον

—— τόσσον μὲν ἔχον τέλος·

λέγει δὲ, ὅτι τὸ μὲν πλεῖον σῶμα τὰ τεύχη κατέχει κρυπτόμενον·

324. Φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες.] Τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἐσκέπετο, ἐκεί-
νος

Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
Τῇ ῥ' ἐπί οἱ μεμαὼς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἕκτορ, ἀτάρ πȣ ἔφησθα, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' ȣ̓δὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα·
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ἑλκήσȣσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριȣ̃σιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσȣσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·

Σῶ-

νος δὲ ὁ τόπος ἐφαίνετο, ὅπȣ αἱ κληῖδες τῆς λευκανίης τὸν αὐχένα συνέχȣσιν. Ἐμφαίνει δὲ, ὅσον ἐρεθισμὸν ἐποίει Ἀχιλλεῖ ἡ θέα αὐτοῦ. Κληῖδες δὲ, αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων διήκȣσαι διατάσεις τῶν νεύρων, καὶ συνέχȣσαι τὸν αὐχένα. Λαυκανίη δὲ, ἡ περὶ τὸν γαργαρεῶνα τῶν ἔξωθεν μυῶν συνοχή.

* 325. Ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.] Καί τοι ἀθάνατον οἶδε τὴν ψυχήν. νῦν οὖν τὴν ἀφάνειάν φησιν αὐτῆς, καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμόν. Πραξαγόρας δὲ ἐν τῇ Ἀνατομῇ ȣ̔́τως φησί· „ Μετὰ „ δὲ τὴν τῆς γλώττης θέσιν ὑπέρκειται κατὰ τὸ ἔσχατον τοῦ ȣ̓ρανȣ̃ ἡ „ κιονίς· μετὰ δὲ ταύτην φάρυγξ καὶ στόμαχος· ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ ἐκ τοῦ „ ἔμπροσθεν, [ὁ δὲ στόμαχος ἐκ τοῦ ὄπισθεν, προσπεφυκὼς τοῖς τοῦ „ τραχήλου σπονδύλοις. καὶ ὁ μὲν φάρυγξ ἐμφύεται εἰς τὸν πνεύμονα,] „ ὁ δὲ στόμαχος εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ μεταξὺ δὲ φάρυγγος καὶ γλώσσης ἐπιγλωττίς, ἐπιπωμαλίζȣσα τοῦ φάρυγγος τὸ στόμα. „ Ποσειδώνιος δέ φησι κατὰ ῥιπὴν τῆς τροφῆς σκέπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐπιγλωττίδος τὸν βρόγχον.

328. Ἀσφάραγον.] Ἀσφάραγος, ὁ γαργαρεών. ἴσως δὲ, ἐκκλίναντος αὐτȣ̃, πλαγία γέγονεν ἡ πληγή, καὶ ȣ̓ διεκόπη ὅλος καὶ

τȣ-

Digitized by Google

Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Μή με, κύων, γούνων γουνάζεο, μὴ δὲ τοκήων.
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ὠμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα.
Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτὴ,
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός·
Φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι

Ἡμα-

τῦτο δὲ, ἵνα καὶ ἀποθνήσκων μὴ ἀπροσφώνητος ᾖ. Εἰώθει δὲ τὸ ἐκ τύχης, ὡς ἐξ αἰτίας λέγειν.

348. Οὐκ ἔσθ' ὃς κ. τ. λ.] Τὸ ἑξῆς· οὐκ ἔστιν, ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι· Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, Ὠμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι. μεταξὺ δὲ ἀνεφώνησατο· οἷά μ' ἔοργας.

* 349. Εἰκοσινήριτ'.] Εἰκοσάκις ἐξισούμενα τοῖς ὑπό σου νουμένοις δώροις· τὸ γὰρ Ἐρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξισοῦσθαι τάσσεται.

[Ἄλλως.] Τὸ Εἰκοσινήριτα, ἐφ' ἓν ἀναγνωστέον, ὡς τὸ Εἰκοσάβοια. Παραφυλακτέον δὲ, ὅτι τὸ Εἴκοσι, ἀριθμὸς, ὅταν συντίθηται, εἰς ν λήγει· τὸ γὰρ ν τοῦ εἴκοσιν ἐστί. καὶ ἔστι, τὰ εἰκοσάκις ἐρίζοντα, καὶ ἐξισούμενα.

355. Καταθνήσκων.] Δαιμονίως τὸν καιρὸν στοχάζεται· ἔμπροσθεν μὲν γὰρ ὀλιγοδρανεῖ παρ' αὐτὴν τὴν πρᾶξιν· νῦν δὲ ἀποθνήσκει.

356. Προτιόσσομαι.] Προσφθέγγομαι, παρὰ τὴν ὄσσαν. ἢ προορῶμαι.

358. Μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι.] Μὴ ὁ ἐμὸς θάνατος τινα

ἐκ

Ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος·
Καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,

Ὦ

ἐκ θεῶν μῆνιν σοι ἐρεθίσῃ. Οἱ μὲν φασιν, ὅτι ταῦτα λέγει, ἐπεὶ αἱ ψυχαὶ ἐξερχόμεναι μαντικαὶ γίνονται. Οἱ δὲ, ὅτι στοχάζεται αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν προδιδόντα, καὶ λοχηθῆναι ὑπονοεῖ:

Καλὸν τοῖς νέοις μεμνῆσθαι τῶν ἐπῶν. Ὁ δὲ Ἕκτωρ φιλόψυχος ὢν φησι πρὸς τὸν Πάτροκλον·

——— τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;

373. Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κ. τ. λ.] Ὑπερβολὴ μανίας, τὸ πρὸς νεκρὸν ὁμιλεῖν· δημώδεις δὲ πλήθους τὸ ἔργον· συνέχονται γὰρ δύο πάθεσιν, ἐκπλήξει τε καὶ μίσει. Αὔξεται δὲ διὰ τούτου ἡ ἀρετὴ τοῦ κειμένου.

Ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος κ.] Σαρκαστικὸς ὁ λόγος, ὅταν ἐν ἐπαίνῳ λεγόμενος ψόγον ἔχει. ὡς τὸ,

——— ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ.

375. Εἴπεσκε καὶ οὐτήσασκε.] Ἅμα λέγοντες ἐπιτρώσκον. Τὸ δὲ ὁμοιοτέλευτον σχῆμα οὐκ ἐπὶ τέλους· ὅταν λανθάνει τὴν ἀκροασίαν, προσέχοντα ταῖς αἰκίαις τοῦ Ἕκτορος.

375. Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε κ. ο. π.] Τοῦ ΣΕΝΑΧΗΡΕΙΜ. Πολλῶν ὑποτιθεμένων στίχων, εἷς τῶν ἄλλων δημοσιώτερος ἀπετέθη. Οὐ

μό-

Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
Εἰδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅν τιν' ἔχουσιν·
Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
Ἦε μένειν μεμάασι, καὶ Ἕκτορος οὐκ' ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος,

Πά-

μόνον γὰρ σεμνότητος καὶ ὠμότητος ὑπερβολικῆς ἔμφασίς ἐστι δι' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ θηριώδους ἀγριότητος καὶ ἀπανθρωπίας καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ μεῖζον, ὅτι ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν Ἑλλήνων, ἣν διὰ πολλῶν λόγων καὶ πραγμάτων καὶ μεθόδων καὶ οἰκονομιῶν καὶ μεταβολῶν συνέστησεν ὁ Ποιητὴς, ὑφ' ἑνὸς τούτου μόνου ἔοικε καταβέβλησθαι, τὴν ἐναντίαν ἐπιμαρτυροῦντος αὐτοῖς εὐτέλειαν καὶ ἀσθένειαν. Τίς γὰρ ἐκεῖνα παραδέξεται, βλέπων αὐτοὺς νεκρὸν σῶμα βάλλοντας; οὐ γὰρ τὸ αἰκίζειν τοσοῦτον, ὅπερ Ἀχιλλεὺς ποιεῖ· ἐκεῖνο γὰρ περιτρέπεται πολλαχόθεν. Οὗτοι δὲ ὡπλισμένοι παντάπασιν ἐλέγχονται, καὶ μᾶλλον οἱ μὴ, ζῶντος αὐτοῦ, ἀντιστῆναι δυνάμενοι, νῦν δὲ τιτρώσκοντες.

378. Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡ.] Ἑλληνικῶς κοινοποιεῖται τὴν νίκην, τὸ συμμαχικὸν ἀναζωπυρῶν. Οἴχεται, φησι, τὰ πράγματα, μετὰ τελευτὴν Ἕκτορος.

379. Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δ. ἔ.] Παιδευτικὸν καὶ τοῦτο πρὸς εὐσέβειαν· ἐπὶ τηλικούτῳ γὰρ κατορθώματι οὐδὲν ἀλαζονεύεται. Τὴν δὲ αἰτίαν τοῦ πράγματος προὔθηκεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, Δεῦτε πειραθῶμεν, εἰ καταληψόμεθα τὴν πόλιν, ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα....

381. Ἀμφὶ πόλιν σ. τ. π.] Στρατηγικῶς μὲν τὸν καιρὸν συνίησι, καταπλήσσων τοὺς πολεμίους περὶ τὴν πλῶσιν τῶν ἀπολελειτων· φιλοστόργως δὲ μετάγεται, τὸ φίλτρον παθεὶς τοῦ φιλοτίμου.

Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω·
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ', ἀείδοντες Παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
Ὧι Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
Μάστιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

Τοῦ

391. Ἀείδοντες Παιήονα.] Οὐ μόνον συμποτικὴ καὶ μὴν ὀρχήσεως ἡ πάλαι Μουσική, ἀλλὰ καὶ εἰς θρήνους ἐπιτηδεία. Πῶς δὲ τὸν πολέμιον Ἀπόλλωνα ὑμνεῖ, οὐ ὁ ὕμνος; ἤ, ὡς Τρῶες Ἀθηνᾶν δυσμενίζονται, οὕτως οὗτος τὸν θεόν· οὐδεὶς γὰρ ἐχθρὸς εἶναι δύναται θεοῦ· καὶ εὕρημα μὲν αὐτοῦ ὁ Παιάν, οὐ πάντως δὲ ἀεὶ εἰς αὐτὸν ᾀδόμενος.

* 398. Ἐκ δίφροιο δ' ὕδησε· κάρη δ' ε. ε.] Ἀπορία: Διατί Ἀχιλλεὺς θανόντα σύρει τὸν Ἕκτορα; Λύσις: Λέγομεν ὅτι οὐ δι' ὠμότητα, ὅς γε καὶ Ἠετίωνα φονεύσας οὐκ ἐσύλησεν, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις ἔθαψε· ἀλλ' ὅτι πρότερον ὁ Ἕκτωρ εἰς τὸν Πάτροκλον

—— ἀεικέα μήσατο ἔργα·

οἷα καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ,

—— κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

Παρανομοῦσι δὲ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι, ἀλλ' οἱ ἄρξαντες. Ὁ δὲ Καλλίμαχος φησίν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους· Σίμωνα γάρ φησι Θεσσαλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σύρειν κτείναντα Θράσυλλον τὸν ἀδελφὸν

Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι πίλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·

Σχέ-

φὸν αὐτοῦ· ἄψασθαί τε τοῦ νόμου πρῶτον· τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα, καὶ περὶ τὸν τοῦ τεθνηκότος τάφον ἕλκειν· ὡς Θετταλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα, πατρίῳ ἔθει καὶ τοῦτο ποιῆσαι, καὶ δῆσαι τὸν Ἕκτορα.

406. Τίλλε κόμην.] Οὐ λειποψυχεῖ, ὡς ἰδοῦσα φόνον υἱῶν πολλῶν, καὶ προαρξαμένη τῆς λύπης ἐν τῷ διακεῖσθαι αὐτήν· τῇ δὲ Ἀνδρομάχῃ ἀθρόον προσέπεσε τὸ πάθος.

* [Ἄλλως.] Ἀπορία: Πῶς Ἑκάβη μὲν οὐ πίπτει, Ἀνδρομάχη δὲ τοῦτο πάσχει; Λύσις: Ῥητέον οὖν, ὅτι ἐκείνη μὲν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον καὶ ἐν περιαγωγῇ δεξαμένη τὸ πάθος οὐκ ἐπλήγη τῶν κακῶν τοσοῦτον· Ἀνδρομάχη δὲ, ἀπροσδοκήτως εἰσακούσασα, εἰκότως τοῦτο πάσχει.

408. Ὤιμωξεν.] Ἐπὶ μὲν ἄρρενος Ὤιμωξεν, ἐπὶ δὲ τῆς θηλείας Κώκυσεν· ἡ μὲν γὰρ ἄναρθρος, ὁ δὲ μετὰ λόγου· καὶ ἑξῆς· Κωκυτῷ τ' εἴχοντο, (γυναῖκες δηλονότι) καὶ οἰμωγῇ, ἄνδρες.

*411. Σμύχοιτο.] Καταφλέγοιτο, ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· τοιοῦτος θρῆνος διεγήγερτο, ὡς τῆς Ἰλίου πάσης ὑπὸ πυρὸς καταφλεγομένης. Σμύχεσθαι δὲ λέγεται τὸ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον αὔξεσθαι τὸ πῦρ μὴ τρεπόμενον εἰς φλόγα.

414 Κατὰ κόπρον.] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ σύμφυτον τῆς γῆς· Ἔστι δὲ καὶ ἐπίγραμμα εἰς Ἐπίχαρμον οὕτως· Εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος· γῆ † δ' ἡ κόπρος. ἡ δὲ γῆ νεκρός.

Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόληος, ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργὸν,
Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται
Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε·
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας,
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνὸς, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
Μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.

Ὣς

420. Καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε.] Προμελετᾷ τὴν ἱκετείαν· καὶ γὰρ ἱκετεύων τὰ περὶ τοῦ πατρὸς πρῶτον προβάλλεται,

Μνῆσαι πατρὸς σεῖο.

431. Τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα.] Ἡ συνεχὴς τοῦ ὀνόματος ἀνάκλησις ἐπικουφίζει μικρόν. Τὸ δὲ Βείομαι, Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ἰῶτα γράφει· ἵν' ᾖ, πῶς βιώσομαι, καὶ ζήσομαι, σοῦ θανόντος. Τὸ δὲ, αἰνὰ Παθοῦσα, Τεκοῦσα γράφει· ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ, Δυσαριστοτόκεια. Τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ, πῶς ἀποβήσομαι, πῶς φροντισθήσομαι, ὡς τὸ, οὐ βέομαι Διὸς, ἤγουν οὐ φροντίζω.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ. Τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα.] Τουτέστιν, εἰς τὸ βιώσομαι· Τὸ δὲ Βείω παρὰ τὸ βαίνειν τοὺς ζῶντας ἐπὶ τὴν γῆν.

Ὄφρ' αὖ ἐγὼ Βείω ποτὶ Ἴλιον·

Ὅτι γὰρ ζῶντα λέγει τὸ, ἕκαστον ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζειν,

—— ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.

Αἰῶνα δὲ λέγει, τὸν ἑκάστου βίον,

Ἐκ δ' Αἰὼν πέφαται·

Ἰθύνεται δὲ αὐτοῦ ὁ βίος· καὶ,

— μι-

Ὣς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνειῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρῳῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε θεὸν ὣς
Δειδέχατ'· ἦ γὰρ καί σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
Ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε·
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

Ἀμφὶ

—— μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών.

ὥσπερ ἐν ἄλλοις,

Ἀνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο,

ἀπὸ τοῦ βίου, νέος, οὐ γηράσας τὸν βίον, οὐδὲ τὸν αἰῶνα καὶ βίον πολυχρόνιον ἔσχες. καὶ πάλιν,

—— φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.

ὅμοιον τῷ,

—— γλυκὺς αἰών·

Καὶ ὡς ὁ αἰών, ἐξηγούμενος,

Τῇ περ ῥηΐστη βιοτή.

Τὰ δὲ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα, Βίοτος.

—— Βίοτον δὲ οἱ ἄλλοι ἔδουσι.

καὶ Ζωή,

Ἦ γὰρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος· οὔ τινι τόσση·

τὸ δὲ βίου παρὰ τὸ βαίνειν.

Ἀμφὶ πυρὶ ςῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοςήσαντι·
Νηπίη, οὐδ᾽ ἐνόησεν, ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Κωκυτοῦ δ᾽ ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ᾽ ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἡδ᾽ αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ᾽ ὅτιν᾽ ἔργα τέτυκται·
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ ςόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ᾽ οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ᾽ αἰνῶς
Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς,
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται·

Καὶ

444. Ἕκτορι θερμὰ λοετρά.] Αὔξει τὸ πάθος. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχει τοῦ ἐννοεῖν τι τῶν συμβεβηκότων, ὡς καὶ λουτρὰ τῷ ἀνδρὶ παρασκευάζειν, μονονουχὶ ὁρῶσα αὐτόν· διὸ καὶ ἐπεφώνησεν ὁ Ποιητὴς συμπαθῶς τὸ,

Νηπίη, οὐδ᾽ ἐνόησεν ———

ὥσπερ ἐλεῶν τὴν ἄγνοιαν αὐτῆς.

448. Τῆς δ᾽ ἐλελίχθη γυῖα, χ. δ.] Ἀνυπέρβλητον τὸ πάθος. Ἐννοεῖν γὰρ χρὴ, ποδαπὴ ἔσται ἐπιγνοῦσα τὴν συμφορὰν, ὁπότε ἐν ἀμφιβόλῳ τῇ ὑπονοίᾳ κατείληπται μὲν τρόμῳ, ὅπερ σημαίνεται διὰ τοῦ,

Τῆς δ᾽ ἐλελίχθη γυῖα·

Ἀκρατὴς δὲ γίγνεται τῶν ἐν χερσίν· οὐ γὰρ ἀποβάλλει τὴν Κερκίδα, ὡς ἐγνωκυῖα τὸ κακὸν, ἀλλὰ, χαλασθέντων αὐτῇ τῶν μελῶν, ἐκπίπτει τῶν χειρῶν.

452. Στήθεσι π. ἦ. α. ς. νέρθε δὲ γοῦνα Πήγνυται·] Ἐκφαντικῶς δηλοῖ, τὴν ψυχὴν ἐκπηδῆσαι βιαζομένην. καὶ * Καλλίμαχος,

——— ἐκπέπληγεν γὰρ αἰνῶς

Γούνατα. ———

467. Ἀπὸ

Καί δή μιν κατεπαύση ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἥ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ὣς Φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
Ἔςη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἕλκον ἀκηδέςως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν·
Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε·
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,

Κρή-

467 Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δ. σ.] Καὶ ταῦτ' ἀποπνεύσασ' ἐνεργεῖ. Ἔςι δὲ σύνηθες Ὁμήρῳ, τὸ ὀφειλόμενον ἁπλῶς ἑρμηνεῦσαι, ἐν δυσὶ περιφραστικῶς ἐκφέρειν·

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε ϗ ἔρξῃς,

αὐτὶ τοῦ, ἔρξας τελευτήσῃς.

—— ἀνεσάν τε πύλας, ϗ ἀπῶσαν ὀχῆας,

αὐτὶ τοῦ, ἀπώσαντες ἄνεσαν.

Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας,

αὐτὶ τοῦ, ὀλέσας τιμήσῃ.

Φθέγγεο —— ϗ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,

αὐτὶ τοῦ, φθεγγόμενος ἄνωχθι γρηγορεῖν.

* 467. Ἐκάπυσσεν.] Ἀπέπνευσε τὴν ψυχήν. Κάπος γὰρ καλεῖται τὸ πνεῦμα. δι' ὃ ϗ Κῆτος κατὰ διάλεκτον.

469. Ἄμπυκα] Ἄμπυξ, ἀρσενικῶς, τὸ διάδημα τὸ πρὸς ἀνάδησιν τῶν τριχῶν, ὡς ὑποσέλλοντες οἱ πάλαι ὑπὸ τοῦτον παρῆγον. ϗ νῦν Ἀμπυκίζειν, τὸ τὰς ἐμπροσθίους τρίχας ἀναδεῖν. ϗ Χρυσάμπυκας ἵπποι.

Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἤματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσαν,
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν·
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
Νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι Ἕκτορ ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτε σοὶ οὗτος.
Ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,

Αἰ-

ἵπποι· διὰ τὸ δεῖξαι στροφὴν τῆς κορυφαίας τῶν τριχῶν. Ἀναδέσμη δὲ, σειρὰ, ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦνται. Κρήδεμνον δὲ, τὸ ὠμοφόριον, ὡς τὸ,

—— χομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.

471. Ἤματι τῷ, ὅτε μιν κ. ἠ. Ἕκτωρ.] Εἰς μνήμην ἄγει τῆς πάλαι οὔσης εὐδαιμονίας, ὅπως τῇ μεταβολῇ αὐξήσῃ τὸν οἶκτον. Μὴ ἐῶν δὲ ἡμᾶς ἀσχημόν τι σκοπεῖν περὶ τὸ πτῶμα, τῇ γραφικῇ ἠσχόληκέ τι περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ περιέστησε τοὺς συγγενεῖς.

474. Ἀτυζομένην.] Ταρασσομένην, ἄλλη συνεχομένην, ἢ ἑαυτὴν ἀπορρίψαι ἀπὸ τοῦ τείχους θέλουσαν· ἔλεγε γὰρ,

—— ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι.

Ἔτι δὲ ἰδεῖν οἰκτροτάτην ὄψιν ἐκεῖθεν μετὰ Πριάμου κατεχόμενον, ἐξελ-

Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι·
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.
Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων,
Ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν·
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν,
Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν·

Οἷος

ἐξελθεῖν θέλοντα πρὸς Ἀχιλλέα· ἐντεῦθεν δὲ τὴν Ἀνδρομάχην, ὑπὸ τῶν γυναικῶν διειλημμένην, πρὸς τὸ μὴ ῥιφῆναι τοῦ τείχους.

475. Ἄμπνυτο.] Ἀρίσταρχος Ἔμπνυτο γράφει, ἔμπνους ἐγένετο, ἐν ἑαυτῇ τὸ πνεῦμα ἤγαγε καὶ συνῆξε· καὶ ἡ ψυχὴ, ἐσκορπισμένη ὥσπερ τὸ πρὶν, ἠθροίσθη.

476. Ἀμβλήδην.] Ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπὸ τῶν ἐνεστώτων ἀρξαμένη δεινῶν, ἀλλ' ἐκ προοιμίων ἑτέρων.

477. Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος.] Ἠθικὸς ὁ λόγος, καὶ ἁρμόδιος γυναικί. λέγει δὲ ἑαυτὴν δύστηνον, διὰ τὸ μὴ συναποθανεῖν· ὁ γὰρ ἀποθανὼν πάντως ἀπήλλακται τῶν δεινῶν. Στικτέον δὲ μετά τι τὸ, Ἕκτορ, καὶ μετὰ τὸ, δύστηνος.

491. Ὑπεμνήμυκε.] Κάτω ῥέπει, κατανένευκεν. —— εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρός.

494. Κοτύλην.] Κοτύλη λέγεται τὸ τοῦ ἰσχίου ὀστοῦν· καὶ πάλιν, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, καὶ εἶδος ποτηρίου.

D

Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
Γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

511. Τετυγμένα χερσὶ γ.] Οἱ τὸν κόπον καὶ τὴν δυστυχίαν αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν Ἕκτορος ἐμφαίνει, ὡς δι' αὐτὴν τὰ τοιαῦτα ποιήσασα, οἷς οὐκ ἀνεπαύσατο.

512. Καταφλέξω πυρὶ κ.] Παθητικὰ ταῦτα καὶ βιωτικά. Καὶ συναφανίζουσι τοῖς τεθνεῶσι τὰ κάλλιστα, ἐξασφαλιζόμενοι, † αὐτὰ ἑτέρως μὴ ἥκειν χρῆσιν. Λέγει δὲ, ὅτι πάντα φλέξω αὐτά· σοὶ γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν ὄφελος.

ΤΕΛΟΣ.

V A-

VARIAE LECTIONES

QUORUMDAM

HOMERI VERSVVM

EX ILIADE X.

Verſ. 13. VOculam, a *Barneſio* ne quidem memoratam, non dubitavi reducere in hunc verſum, cuius vulgo per Edd. recepta ſcriptura erat: οὐ γάρ μοι κτανέεις· Quod repoſui, Οὐ μὲν μοι κτενέεις, inveni ſcriptum in Editione Florentina; tum in Codice Leidenſi; neque aliter in *Euſtathii* Commentariis, p. 1349. v. 24. hos qui nobis edidere, perperam *Homeri* contextum interſeruerunt, depromptum ex Editione vulgata: in illo poſitum: οὐ γάρ μοι κτανέεις· hoc, qua fide dubites, receptum in Editionem, plerumque ex illa *Chalcondylae* expreſſam, Lovanienſem: hinc in Turnebianam & in ceteras deinceps fluxit. Ex Aldinis Editionibus una tantum ad manum eſt anni 1524. in illa legitur, Οὐ μὲν μοι κτενέεις. Qui poſuerunt operam in ſpectandis Linguae Graecae ligamentis, facile commiſcentur, cur illud μὲν mihi placuerit; aliis minus.

V. 62. In *Homero* frequentiſſime formae communes vetuſtas obliterarunt. Ἑλκηθείσας, tametſi in nulla mearum Edd. legitur, reſtitui pro Ἑλκυσθείσας, auctoritate Codicum *Io. Mori*, & Leid. &, qui codicibus in iis rebus anteponendus eſt, *Euſtathii*: Hic p. 1353.

D 2 V. 20.

V. 20. τῆ Ἑλκηθείσας, ---- ait, πελασσομένης ἐπὶ συζυγίας· Ἑλκῶ γὰρ, ἑλκήσω, τὸ βιάζομαι. ---- ἀφ' ὃ καὶ ὁ προσρρηθεὶς τῦ Ἑλκηθμοῖς· καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, Λητὼ γὰρ ἥλκησε. Leguntur iſta in Il. Z. v. 465. & in Od. Λ. v. 579. recte ſcripta in Edd. in priori loco diſſident Mſſ. in quibus ut & in Leid. Ἑλκυθμοῖο· hoc apud *Heſychium*; ſed ubi ſeries literarum genuinam, & a *Suida* conſervatam, ſcriptionem, per *Iſ. Voſſio* monſtravit: in altero loco Ἤλκησεν apud *Clement. Alex*, I. Strom. p. 383. v. 13. & Grammaticos. In huius Iliadis v. 336. ubi Ἑλκήσουσ' αἰκῶς variant iterum Codices. Il. Ρ. v. 558. pro ἑλκήσωσιν, e Mſ. ponendum Ἑλκήσουσιν. Forma Homerica deinceps abiit in deſuetudinem: attamen in Scuto *Heſiodi*, v 302. vulgatur Ἑλκηδὸν ubi *Etymologus*, p. 695. v. 56. legit, Ἑλκήδην· quod eiusdem eſt analogiae, cuius ſunt: ἐκπλήγδην, ῥήδην, στρωφήδην, ἀντήδην, παμπήδην, & ſimilia.

V. 85. Non recepi, quae poterat alicui melior videri hoc in loco, ſcripturam ἐάν, pro ἰάν. Ἐὰν reperitur in Mſſ. Oxon. & Leid. in quo ſupra ſcriptum ὑπαίρων. Sed Μηδὲ hic, v. 57. & 345. ſeparavi in duas voculas Μὴ δὲ cum *Chalcondyla*: idem & alibi & in *Thucydide* ſaepe faciendum, iudicabat *Iſ. Waſſius.*

V. 118. In vulgatis Edd. ſic ferebatur verſiculus: Ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσα πτόλις ἤδε κέκευθε· Docti iudicabunt, rectene repoſuerim: Ἀλλ' ἀποδάσσασθαι, ὅσα τε πτόλις ἤδε κέκευθε· quomodo ſcriptum in quatuor vetuſtis Edd. ſupra memoratis: non aliter praeferebat Euſtathiana. his acceſſit Mſ. e quo tamen ὅσα τε non enotatum; ſed in praecedente v. 117. ἅμα δ' ἀμφὶς· quod vulgatae, ἅμα τ' ἀμφὶς, antetuli. Ἀποδάσσασθαι male mutaverant in ἀποδάσσεσθαι, hac ſola ratione commoti, quod praeceſſerat, Δωσέμεν. In verſu abhinc ſecundo: Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. conſentiunt Codices, & Edd. nihilominus *H. Stephanus*, & alibi ſaepenumero diverſorum temporum concurſu offenſus, in Annotat. *reponendum*, inquit, *puto* δάσεσθαι, *quum praecedat* κατακρύψειν· ſi iſta ratio valeret, centena loca forent corrigenda, quibus prudentes Critici manus abſtinebunt.

V. 128.

V. 128. *Aldus* & *Turnebus* evulgarant, ἀλλήλοιιν· Alii, ἀλλήλοισι· Verum prius adoptavi, quum legeretur in Mſ. Leid. & ex Harleiano Codice enotatum eſſet a *Sam. Clarkio*, ſive *Bentleio*.

V. 206. Pro vulgatis, Οὐδ' εἴα ἴμβρυαι, quia neſciebam, qua niterentur auctoritate, revocavi veterem ſcripturam, Οὐδ' ἴα ἴμβρυαι, ex Edit. Florentina, in tribus Codicibus, ſive a *Barneſio*, ſeu ab *Hearnio*, repertam, & a me in Leidenſi; ubi dictionibus, Οὐδ' ἴα ἴμβρυαι, ſuperſcripta interpretatio: ἐδὲ συνεχῶς πίωσιν· Ab hac lectione poſt *Chalcondylam*, quem hic etiam ſequitur Lovanienſis, diſceſſerunt. *Aldus* edidit: ἐδ' εἴα ἴμβρυαι· in *Euſtathii* comm. vulgarunt p. 1366. v. 6. ἐδ' ἴα ἴμμβρυαι, in contextu adiecto: ἐδ' ἴα ἴμβρυαι. *Turnebum*, qui dederat, ἐδ' εἴα ἴμβρυαι, deinceps ſunt ſequuti.

V. 218. Quanquam parum refert, διιώσαντι ſcribatur, an δηώσαντι, hoc tamen e libro Leidenſi recepi.

V. 235. Τιμήεσσα debebatur correctoribus, quorum nollem tanta fuiſſet in Auctoribus ad ſuum palatum concinnandis diligentia: τιμήεσσα, quod Mſſ. Codices & quatuor Edd. vetuſtae ſubminiſtrabant, ſine ulla dubitatione reprehendi. Ex iisdem Edd. e Mſſ. Leid. & Harleiano, in ſequenti verſu, repetii, Ὅς ἔτλης· pro vulgo recepta, in qua conſpirat *Euſtathius*, Ὡς ἔτλης. Hoc poterat iterum proficiſci a correctoribus, illud non item: talibus enim vulgo offendebantur. Nullam differentiam ad Ὡς ἔτλης adnotavit *Barneſius*; qui, in Codicibus Mſſ. verſandis haud diligentiſſimus, Florentinam ceterasque Edd. rariſſime videtur inſpexiſſe. Ὅς ἔτλης ab *Homero* poſitum. Dicat quis de Doctioribus, pro Ὡς *Homerum* aliter ponere non potuiſſe; literam quippe Ω *Homero* fuiſſe incognitam: hoc equidem veriſſimum puto; neque tamen ὃς & ὡς eodem exiſtimem fuiſſe modo deſignata. Rem notam ita tradit *Diomedes* in Scholiis Mſſ. ad *Dionyſ. Thracem*, ut aliquot eius verba mereantur deſcribi: Ὅτων ἤθελον χάψαι (veteres Grae-

Graeci, qui literis utebantur duntaxat ſedecim) εἶχουσαν ἐκφώνησιν τοῦ η λέξιν, ἔγραφον τὸ ε, καὶ ἐπάνω τοῦ ε τὸ σημεῖον τοῦ μακρᾶς. Ὅταν δὲ, τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ω, ἔγραφον τὸ ο, καὶ ἐπάνω τοῦ ο τὸ σημεῖον τοῦ μακρᾶς. Ad iſtius ſigni ductum deinceps, ubi literae Ionicae poſt *Homerum* fuerant receptae, η & ω ſuis in locis, ſaepius haud dubie perperam, depoſuerunt. Noſtro in loco recte reliquerant Ὃς ἔτλης· Potuit illud, ὃς, in iſta ſede collocari ob eam rationem, quam inter ceteras explicuit in luculenta ad Il. A. v. 51. adnotatione, reliquis Editoribus *Homeri* ſine dubio anteponendus vir Praeſtantiſſimus *Samuel Clarkius*, qui hoc in genere plurima primus detexit, aliis penitus inaudita. Grammaticis Graecis verſus *Homericus*, ab Ὃς ἔτλης incipiens, diceretur βραχυκέφαλος, vel ἀκέφαλος. In Il. A verſum 70. Ὃς ἤδη ---- *Schol. Hephaeſt.* p. 92. ἀκέφαλον vocat. Inter τὰ στιχηρὰ πάθη primum a Grammaticis & *Euſtathio* opponuntur, τὸ προκέφαλον, ſive μακροκέφαλον· & τὸ ἀκέφαλον, ſive βραχυκέφαλον. verſus Homerici, qui ad primae claſſis ſecundam partem pertineant, multi ex *Euſtathio* poterunt colligi. Huc referendus noſtrae Iliadis verſus 379, ἀκέφαλος ex mente Grammaticorum, qui talia notare conſueverunt. Egregie *Athenaeus*, XIV. p. 632. D. Ὅμηρος, ait, διὰ τὸ μεμελοποιηκέναι πᾶσαν ἑαυτοῦ τὴν ποίησιν, ἀφροντιστὶ τοὺς πολλοὺς ἀκεφάλους ποιεῖ στίχους, καὶ λαγαροὺς, ἔτι δὲ καὶ μειούρους. huius obſervati non ſemper memorem fuiſſe *Barneſium*, monſtrat verſus 5. Il. X. prouti fuit ab ipſo editus, ---- ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησεν· Similiter verſus λαγαρότης ipſum offendit in Il. A. v. 342. ſed hunc errorem, dudum ante *Clarkium*, *Berglerus* iam confutavit in Actis Lipſ. anni MDCCXII. p. 58. & 59.

V. 243. Pro μηδ' ἔτι ſcribere malui μηδέ τι ex Edd. vetuſtis, Ald. & Turn.; in Flor. & Lovan. μὴ δέ τι. illud μηδέ τι ſaepe reſtituendum *Homero*.

V. 270. Laudandus eſt *Barneſius*, quod voculam ἔτ', in editis male omiſſam, reſtituerit e Mſſ. reliquis accedat Leidenſis.

V. 280.

V. 280. Pro ἠείδεις, quod inſederat Editiones recentiores, e Florentina ceterisque vetuſtis revocavi, ἠείδης, eo minus dubitanter, quia e duobus Mſſ. ἠείδης, enotatum; idque repereram in Scholiis Mſſ. Hoc cur alteri antepoſuerim, norunt moris ſcribendi veteris memores: alii ut intelligant, λεπτολογητέον· *Euſtathio*, p. 1370. v. 27. dicitur τὸ Ἠείδεις, (ſignificans, *noveras*) λέξις δύσχερὴς καὶ κακόφωνος, idque poſitum cenſetur pro ᾔδεις, πλεονασμῷ τοῦ ε ει διφθόγγου. Recte, mea opinione: ἠείδεις an ἠείδης legerit, dignoſci nequit. Alios poſt *Homerum* adhibuiſſe formam, ἠείδειν, εις, ει, ſatis exploratum eſt. Praeter *Apollon. Rhod* II, 824. citatum *Etymologo* p. 419. v. 55. Ἠείδει *Moero* adhibuit Poëtria, in eo loco, quem ex *Aſclepiadis* Myrleani diſſert. deſcribit *Athen.* XI. p. 491. B. ibi non ſatis emendate ſcriptum Ἠΐδει recepit *Vrſinus* p. 42. ſed Ἠείδει poſuit *Scaliger* ad *Manil.* p. 49. Saepiſſime autem virorum Maximus quorumvis loca recte ſcripta profert, quae ne quidem mendoſa eſſe perſpexerint Editores. Huc referenda duplex *Heſychii* nota: Ἠείδει, ἐγίνωσκεν. & Ἠίδει, ᾔδει. in priori vulgatur Ἤειδεν, quod, ſignificans *canebat*, & obvium in *Hom.* Od. Θ. v. 514. ſic forte fuerit ponendum: Ἤειδεν, ... † Ἠείδει, ἐγίνωσκεν. neque enim audiendum hic putem *Kuſterum*, qui alterum recte conſtituit: Ἠΐδει. Illuc redeo, cuius cauſa haec poſueram. Ἠείδης praeferebam in *Homero*: omiſſa ſyllaba adſcititia, quod remanebit Ἤδης, ſive ᾔδης, Homericum eſt; ᾔδεις Linguae communis. Ἤδη ſive ᾔδη (nam ſitne iota ſubſcribendum, non convenit.) frequens apud *Homerum*, pro vulgari ᾔδει, *noverat*: fluxiſſe autem videtur Homericum iſtud hoc modo: Εἰδῶ, Εἴδεα, Εἰδεῖν, Ἤιδειν, (Ἤδειν ſecundum *Apollonium*, in *Etymol.* p. 419. v. 39.) Ionice, Ἤιδεα, ᾔδεες, ᾔδεε. Attice, Ἤιδη vel Ἤιδειν, ᾔδης, ᾔδη. *Etymologus*, p. 419. v. 13. Ἀθηναῖοι, inquit, ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ ε καὶ α, εἰς η συναιροῦσιν· οἷον, ᾔδη ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην· καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τὰ δύο εε, εἰς η, οἷον ᾔδη ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε· deinde traditur, prius illud ᾔδη, ex ᾔδεα contractum, veteris; al-

terum ᾔδη, ex ᾔδειν ortum, recentioris eſſe Atticiſmi, neque adeo hoc *Ariſtarcho* debuiſſe probari, σὺν ὃς τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος· voculam σὺν, quae male deerat, adieci. His adfinia tradidit *Euſtathius*, ad Il. Α. v. 70. p. 38. v. 1. & ſeqq. ſed ex Alexandrino *Heraclide* multo meliora ad Od. Ψ. p. 813. v. 15. quia haec non ſunt admodum trita, non pigebit Heraclidea quaedam excerpſiſſe: παραδίδωσιν Ἡρακλείδης, ὅτι Ἀττικοὶ τοὺς τοιούτους ὑπερσυντελικοὺς ἐν τῷ η μόνῳ προφέρουσιν, Ἤδη λέγοντες, καὶ Ἐνενοήκη, καὶ Ἐπεποιήκη. καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι· καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῷ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει· --- tum tradit, Iones, η in εα ſoluto, ex Atticis iſtis formaſſe Ἤιδεα, ---- ἐνενοήκεα, ---- ἐπεποιήκεα. tandem obſervans, Attica illa vetera, in η deſinentia, a multis in ην efferri, ᾔδην, -- ἐνενοήκην, -- ἐπεποιήκην. obſervato *Heraclidae Henr. Stephanus* uſus eſt Animadv. in Lib. de Dial. §. 55. p. 44. Vetuſtas iſtas formas Atticas noſtris in exemplaribus recentiores obliterarunt. In *Homero* rarius Ἤιδει, frequentiſſimum Ἤιδη· cuius loco formam vulgarem ſcripti Codices haud raro exhibent. *Euſtathius* Ἤιδη reperit apud *Sophoclem:* vulgatur in Oed. Tyr. v. 1424. Οἰδίπους ὅδε, Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει· hic, & alibi, reponendum ᾔδη. quod legitur in *Theocr.* XXIII. v. 4. Secundae perſonae forma productior Attica ᾔδησθα reſtitui poterit in *Ariſtophanis* Eccleſ. v. 547. ubi ᾔδεισθα vulgatur. *Moeris:* Ἤιδησθα, Ἀττικῶς· ᾔδεις, Ἑλληνικῶς· haec mendoſe leguntur apud *Montefalcon.* B. C. p. 486. *Ariſtophanis* locum, ut paſſim, reſpexit *Moeris;* quanquam illud ᾔδησθα a *Platone* fuerit etiam adhibitum, & ab *Eupolide. Etymol.* p. 420. v. 12. ᾔδεισθα, τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε· τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ᾔδησθα, Εὔπολις. Homericum ἠείδης nunc ſatis videbitur firmatum.

V. 310. Quod primus forte introduxerat *Turnebus*, Ἀρπάζων, locum ceſſit veteri lectioni Ἁρπάζων· Hanc e Florentina & Ald. Edd. recepi. Ἁρπάζων aptius videbatur ad exprimendam alitis carnivorae in rapiendo celeritatem,

&

& Homericae ſcribendi conſuetudini accommodatum.

V. 345. Vulgari ſolet Μή μοι, κύον· e Mſſ. Μή με, κύων, reſcribendum curavi; non quod multum crederem intereſſe, utro modo legeretur; ſed quia memineram, *Homerum* talibus delectatum. Multa ſunt ad manum, quibus Atticismus iſte poſſet firmari, genuino Summi vatis imitatori *Sophocli* familiaris.

V. 378. Pari iure, quo removerant primae Editionis ſcripturam, mihi licuit eam revocare, & in locum huius verſus vulgati: Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες, qui hoc quidem in loco minus convenit Achilli, deponere verſiculum obvium in Editt. Florentina, Lovan. & *Euſtathii*: Ὦ φίλοι Ἥρωες, Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.

V. 388. Paulo audacius, verſui, per omnes Editiones, quas quidem viderim, recepto: Ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ· novum ſubſtitui, *Barneſio* in notis etiam probatum: Ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω· Hunc verſum ita ſuis in exemplaribus invenerat *Euſtathius*; ut alterum, qui Editiones noſtras inſedit, veluti variam Codicum lectionem conſideret. Equidem exiſtimavi, verſiculum a me repoſitum placiturum prae altero, nato, ut opinor, e nota ſtudioſi, qui meminerat Achillem in Il. I. v. 605. dixiſſe: εἰσόκ' ἀϋτμὴ Ἐν ςήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ· *dum ſpiritus hos reget artus*. Quanto ſit accommodatior huic loco mentio Ἀργείων φιλοπτολέμων, paucos non animadverſuros auguror. Homerici autem verſus, quia noſtris in editionibus diutiſſime haeſerint, eo non creduntur conſecrati. Ab omni memoria Grammatici fuerunt in talibus loco demovendis non admodum meticuloſi.

V. 398. Quod paulo ante dicebam, ne quis, ſecus ac volebam, interpretetur, cavebo: nihil in *Homero* probem novari; quod non aut codicibus vetuſtis aut explorata rei veritate nitatur. Frequentiſſime peccat, veteres lectiones immutando, *Barneſius*. Poſſet haec una Ilias exemplorum affatim

ſubminiſtrare: ſed unicum ſatis erit. Noſtro in loco ἴασιν ſcripſerat *Homerus*, & infra v. 416. ἰάτατι. *Barneſius* ἴασσιν & ἰάσσατι vulgavit, &, ubicunque verſum litera duplicata fulciendum cenſebat, dictiones Homericas interpolavit, veluti in Il. Δ. v. 42, 226. Il. Ε. v. 465, 684, 717, 847. & alibi paſſim. Leve quidem hoc, ſed temerarium. Media in ἰάτω, & in εἴασα, ſive ἴασα, producitur; neque adeo *Barneſii* fulcro indigebat. Ea de re, penitus explorata, dubitanter ſcribit *Steph. Berglerus*, *Barneſii* recenſens Editionem in Actis Erud. Lipſienſ. anni MDCCXII, p. 60. *Samuel* autem *Clarkius*, vir doctrinae minime vulgaris, errorem *Barneſii* correxit luculentis adnotatis ad Il. Δ, 42. & ad Il. Α, 67.

V. 402. Πίλναντο poſt *Turnebum* vulgarunt: Πίμπλαντο dederat primus *Homeri* Editor *Chalcondylas*: utraque lectio iam olim innotuerat: *Euſtathius*, p. 1380. v. 2. ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι Πίμπλαντο, τῆ τοιῆτε θερινῆ κονισσάλε· ἢ Πίλναντο, τητέστιν ἐπέλαζον τῷ κονισσάλῳ. Neutrum ingenio videtur Homerico conveniens. Utinam *Homeri* haberemus poëma, prouti olim primitus fuerat emiſſum! Pro Homericis ſaepiſſime ſine dubio verſus legimus aliorum. Friget hic quidem, Ἀμφὶ δὲ χαῖται Κυάνεαι πίμπλαντο, aut etiam πίλναντο. Quanquam huius non eſt operae, *Homerum* emendaſſe, nihilominus hoc in loco deponam unam alteramve coniecturam. Mea quidem opinione multo melius legeretur hoc in verſu: ἀμφὶ δὲ χαίτας Κυανέας πεπάλακτο· *comae pulveris mixtura foedabantur*. Saepius dixit *Homerus*: Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· &, αἵματι δ' ἄξων Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο· ſed eadem ſtructura, in Od. Χ, 406. Ὣς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν· coniecturae non parum roboris conciliabit verſus 225 carminis, inter *Theocritea*, XXV. ἀμφὶ δὲ χαίτας Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον· inprimis, ubi dixero, carminis iſtius conditorem, a *Theocrito* diverſiſſimum, ex *Homericis* dictionibus magnam conflaſſe ſui poëmatis partem. Paulo infra iſtum, quem deſignabam, locum, legitur:

tur: Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι· ſcribendum: Ἐν δρίῳ ὑ. Ex *Homeri* Od. Ξ. 353. δρίος πολυανθέος ὕλης, ipſi innotuerat: ὑλῆεν δρίος εὔσκιον ex epigrammate protulit ſuo merito Celeberrimus *D'Orvillius*, Miſcell. Obſ. IX. p. 114. Ne plura conſecter, *Homericum*, ἶξον ἰόντες, ex Il. Κ, 470. reſtituendum in huius carminis v. 84. nam, quod vulgatur, ἶζον ἰόντες, nec bubulco neque Herculi convenit. Haec ſpecioſa videri, nemo negabit: attamen Auctorem iſtius carminis noſtro in loco *Homeri* non πεπάλακτο, ſed adſine verbum inveniſſe, paene mihi perſuadeo: cenſeo quippe *Homerum* ſcripſiſſe: ἀμφὶ δὲ χαῖται Κυάνεαι πεφό. ρυντο. Nota *Barneſii*, qui quam longiſſime abfuit ab hac ſuſpicione, coniecturam mihi ſuggeſſit. Scilicet *Syneſius* in Encomio Calvit. p. 82. c. D. *Dioni* (*Chryſoſtomo*) praeter cetera obiicit; ipſum in teſtimonium loca excitaſſe *Homeri*, quae nuſpiam reperirentur; veluti de Hectoris coma loquentis verba: — ἀμφὶ δὲ χαῖται Κυάνεαι πεφόρηντο· ea verba, inquit *Syneſius*, ne quidem *Ion* ὁ Ῥαψῳδὸς in *Homero* invenerit. Facile inducor ut credam, hos aliquot verſus, 401, 402, 403, & 404. in codice *Syneſii* non exſtitiſſe: fieri enim vix potuit, ut homo doctus, quique ſcriberet cum cura, lectos adeo fuiſſet oblitus. Locum Homericum e noſtris exemplaribus, non, quid ſibi de lectione *Dionis* videretur, indicavit *Paulus Leopardus*, II Emend. c. XIX. ſed *Petavius* in *Syneſ.* p. 34. lectionem *Dionis* πεφόρηντο olim receptam, ac vulgata multo elegantiorem eſſe iudicavit: & certe ſenſum optimum fundunt: ἀμφὶ δὲ χαῖται Κυάνεαι πεφόρηντο. *Virgilius*, I Aen. v. 480. *Fertur equis, curruque haeret reſupinus inani, Lora tenens tamen: huic cervixque comaeque trahuntur Per terram.* Neque tamen illud πεφόρηντο ab *Homero* poſitum exiſtimo, aut etiam a *Dione*. Unica litera mutata, dictio ſubnaſcetur Homerica, & apprime loco noſtro conveniens, πεφόρυντο. Hoc adeo accommodum, ut exiſtimem genuinum eſſe: ἀμφὶ δὲ χαῖται Κυάνεαι πεφόρυντο, *capitis raptati comae cum pulvere commixtae foedabantur.* De cibis humi cum ſordibus mixtis, & inquinatis in Odyſſ. X. v. 21. Σῖτός τε

κρέα

κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. *Antipater* in epigramm. quod ad *Suidam*, in v. Ἀμφίκλαστον, edidit *L. Kuſterus*: Λείψανον ἀμφίκλαστον --- ἄπαν πεφορυγμένον ἀφρῷ. *Heſychius*: Πεφορύνθαι, μεμιάνθαι, μεμολύνθαι. Verae lectioni olim ſuperſcriptum fuit interpretamentum ἐπίμπλαντο, nimirum τοῦ κεκυτσάλευ, quod praeceſſerat: hoc, ut ſaepe alias, locum non ſuum occupavit: deinceps, quia πίμπλαντο minus videretur aptum, alia ſunt commenti. Forte quis aliquando πεπάλυντο legendum contendet; me tamen ab altera lectione non facile demovebit.

V. 418. Λίσσομαι legitur in vulgatis Edd. In prima, Florentina, λίσσομ' ἀ. hoc Homericum: ο ſecundum recentiorem ſcribendi normam in ω fuerat mutandum. Monuit *Euſtathius*, loco quem *Barneſius* indicavit, in nonnullis exemplaribus inveniſſe ſe Λίσσωμ' ἀ. hoc praetuli lectioni vulgatae; tametſi & haec, ſi non illud fuiſſet adnotatum, potuerat defendi. Pro ἄλγε' ἔθηκε in v. 422. *Euſtathius* legit ἄλγεα θῆκε ne hoc quidem ſpreverim.

V. 435. Pro κέ σφι poſui καί σφι e Mſ. V. 458. quia, quod *Barneſius* in contextum receperat, ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, firmabatur Codicum Mſſ. auctoritate, probandum cenſui.

V. 469. Quam in margine Editionis ſuae *Henr. Stephanus* poſuerat, variam lectionem, e Codice Harleiano memoratam *Clarkio*, vulgata meliorem ratus, reſtitui: κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ π. pro κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ π. Celeritati, qua perturbata Andromache, priusquam animi pateretur deliquium, abiiciebat ornamenta, dactyli conveniunt: idem remedium in voculis ἠδὲ & ἰδὲ transmutandis ſaepenumero adhibendum.

V. 475. In Florentina legitur --- ἐς φρένα θυμὸν ἀγέρθη hoc in loco; nam ubi idem paene verſus recurrit in Od. E, 458. & Od. Ω, 348. ſplendida editio, quam Franequerana mihi ſubminiſtravit Bibliotheca, nihil diſſidet a vulgatis, quae exhibent hic & alibi: ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. mihi, θυμὸν, ſi in Mſſ. reperiretur, non videretur adſpernandum.

V. 506. Hunc verſum ſpurium eſſe iudicavit *Daniel Heinſius*, not. in *Heſiodi* Interpr. p. 97. Sed huius non erat loci, talia conſectari.

VA-

VARIAE LECTIONES IN SCHOLIIS E MS. LEIDENSI.

ARgumenta, prouti legebantur in Mſ. Leidenſi, hic fuerunt depoſita. E primo praetermiſi vocem ultimam ἐγκεκλεισμένοι, quia deerat in Mſ. Secundum, e veteri Codice a *Barneſio* vulgatum, aliquot vocibus auctius repraeſentavi. Scholia, quae edidi, illuſtrare huius non eſt inſtituti. Iſta vocabula, in quibus a Mſ. lectione diſceſſeram, breviter videbantur adnotanda. Priorum Editorum negligentia effecit, ut hodie in minutis ſcriptionis differentiis enotandis nimis debeamus eſſe diligentes.

In Scholio ad Verſ. 1. Mſ. τί ποθ' αὔτως' Il. Δ, 243. vulgatur τίφθ' οὕτως' alterum αὔτως reliqui.

Ad v. 2. Scholion iam olim editum e Mſ. exhibui. *Euſtathius*, p. 1349. v. 2, Φρύγες, inquit, Ἀκεστὴν καλοῦσι τὸν ἰατρὸν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ſic ſolet Scholia veterum deſignare. In Scholiis edd. praeter cetera legitur: καὶ Ἀθηναῖοι Ἀκίστορα φασί. Mſ. Leid. καὶ Ἀθηναῖοι Ἀκέστριαν forte ſupplendum: τὴν ἠπήτριαν. Qui leget notam *Etymologi* in Ἀκέστρα, facile exiſtimabit, *Scholiaſten* hoc in loco Ἀκέστριαν poſuiſſe, non Ἀκίστορα. Ἀκέστρια ab Atticiſtis ſtudioſe enotatum. Apud *Euſtathium* ad Od. κ. p. 382. v. 15. Ἀκέστρια, ἡ ἠπήτρια. male vulgatur ἥτρια. ibidem *Aelius Dionyſius*: Ἀκέστριαν, inquit, οὐκ ἠπήτριαν' attigit *Paul. Leonard.* Emend. x. c. v. quae facile apparet ex Attico Lexico fuiſſe derivata; nam *ſartrix* vulgo ἠπήτρια dicebatur. *Moeris*: Ἀκέ-

κέςρια, Ἀττικῶς· Ἡπήτρια δὲ, Ἑλληνικῶς· ſic ſcribendum pro ἀπήτρια, quod apud *Heſychium* ſuo loco reperiri non ignoro. Rarius, Atticae formae iunctum, ἀκεςρὶς, in *Schol.* ad *Lucian.* I. p. 341. ubi inſignis eſt nota *T. H.* citata *Albertio* ad *Heſych.* in v. Ἡπήτρια. Non pauca ſub duplici forma proſtant, qualia ſunt: Ἀλέτρια & Ἀλετρίς· Καλαμήτρια & Καλαμητρίς· multo tamen frequentior forma in τρια· de rarioribus *Heſychius* iunctim poluit: Καιρωςρίδες, ἐργαςρίδες, ὑφαςρίδες. quarum dictionum primam credo equidem eſſe *Callimacheam*, & reſtituendam *Etymologo*, p. 498. v. 10. Atticis uſitata fuerunt, praeter plura, Κομμώτρια, Νυμφεύτρια, Θηλάςρια, Ἀκέςρια· horum altera forma ſi ab Atticis fuisſet adhibita, prae hac, Ἀκεςρὶς placuiſſet Grammaticis Atticiſtis. *Moeris:* Μαθητρὶς, Ἀττικῶς· Μαθήτρια, Ἑλληνικῶς. & infra: Ὀρχηςρὶς, Ἀττικῶς· Ὀρχήςρια, Ἑλληνικῶς· ita enim legendum: dicebatur Ὀρχήςρια, ut Ψάλτρια, Κιθαρίςρια, Μολπάςρια. Hoc *Heſychio* reddendum: Μολπαςὴς, συμπαίκτης· Μολπάςρια δὲ, συμπαίκτρια. editur Μολπάςρη.

V. 3. Initio adnotationis *Porphyrii* poſui Κλισία, & mox πάντα τὰ ἐ. in Mſ. legebatur κλῖσις & πάντα ἐ. Loca Homerica, ſi quis forte requirat, hic, eo, quo leguntur, ordine adnotabo. Reperiuntur itaque in Il. Π. v. 67. (Mſ. οἱ δ' ἐπὶ ῥ. θ. κεκλίατο· prius ex edd. mutatum, alterum non item.) Il. Ε. v. 356. Od. Ν. v. 235. Il. Ε. v. 708. (ed. Ὅς ῥ' ἐν) Il Γ. v. 135. Il. Μ. v. 120. & Il. Ο. v. 739. in horum locorum penultimo Mſ. praeferebat, ἄρ' ἐπὶ κεκλιμένας· in ultimo, περὶ ῥοπυκα θωρηκτάων· vix a me impetro, ut manifeſta deſcribentis peccata prodam. In media nota mendoſe legitur: περὶ τοῦ Κεῖθ' ἀλὶ κ -- *Adrianus Heringa*, Iuvenis perdoctus, &, ſi vim ſpectes iudicandi, noſtratium facile Princeps, cui Scholia miſeram ante legenda, quam haec a me ſcriberentur, me monuit, pro περὶ τοῦ ſibi legendum videri περὶ νήσου· hoc veriſſimum puto.

V. 13. Huius Scholii ultima verba proxime in Mſ. excipiebant ſequentia, quae, prout mendoſe ſcripta leguntur, hic deponam:

nam: Ἄξιον ζητήσεως, πῶς εἰπὼν ὁ Ἀχιλλεὺς μηδεὶς πολεμεῖ Ἕκτορι. ἢ τάχα συνεπεχεύοντο (l. συνεπορεύοντο) αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεῖς διώκοντι Ἀπόλλωνι· (l. -- να·) Μεγακλῆς οὖν φησι ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. Non lubet iterum inveſtigare, quo haec pertineant: cenſeat forte quis referenda ad v. 205. ubi in aliis Codibus pro Λαοῖσιν legitur Ἄλλοισιν.

V. 15. Huc retraxi, quae in Mſ. ad finem legebantur Iliadis Φ, a recentiori relata ad verſum citatum ex ea Il. 604. ubi legitur δόλῳ δ᾽ ἄρ ἔθελγεν Ἀ. initium huius notae ſic legebatur in Mſ. ὀλέθριε παρασκευαστικὲ δηλονότι τὸ ἐμοί.

V. 22. Hae ſunt reliquiae veteris Scholii, *Euſtathio* lecti, p. 1349. v. 47. non ſatis dignae, in quibus integrandis aliquot temporis momenta conſumeremus. Pro κέλητα, Mſ. κέλημα. pro καὶ μᾶλλον, *Adrian. Heringa* legendum putabat καὶ μάλα, & acute coniectabat, ultima bina vocabula reſpicere ad Homerica τὸν ὄχισφιν· quinimo fortaſſe hae dictiones latent in iſtis οὖν φησι· ut ſcripſerit Grammaticus: Κέλητα οὖν φησι τὸν ὄχεσφιν, ἁμιλλώμενον ὀχήματι·

V. 27. Priora legebantur etiam in Scholiis dudum edd. quae praeterea Mſ. noſter exhibuit, deinceps fuerant ex *Aloyſii Alamanni* excerptis vulgata.

V. 29. Inſignem adnotationem, ſed iam olim vulgatam, aliquanto meliorem repraeſentavi. Quoniam poterit illis prodeſſe, qui veterum in antiquiſſima hiſtoria tradenda diſſenſionem componere ſtudebunt, in unico hoc Scholio ſecedam ab inſtituto, nonnulla, propter ultima verba praeſertim, traditurus paulo explicatius. Primum itaque, verbum περιῄει mendoſe ſcriptum erat in Codice Leidenſi, qui nobis iterum κύνα νήπιον exhibuit. Poteram hic argutari; ſed ſagaciſſima canis Erigonea, quae ab inveſtigando *Maerae* nomen acceperat, nunc me non detinebit. --- In illis, quae acceſſerunt. in Mſ. μεθ᾽ ἡμέρας legebatur: repoſui: μεθ᾽ ἡμέραν δὲ, νηψάντων αὐτῶν· ab *Heraldi*, ſed adoleſcentis, iudicio, Animadv. in *Iamblich.* p. 150. diſſidens, cum

Ga-

Gatakero, qui formulam Atticam ita illuſtraverat in *Antonin.* III. § 5. p. 72. E. F. ut operam potuiſſet compendifacere *Berglerus*, quam in eadem re ad *Alciph.* p. 252, 253. inſumſit. Apud *Apollodorum*, III. p. 197. in hac hiſtoria legitur: μεθ' ἡμέραν δὲ νοήσαντες· non adeo, ſi quis ita velit, neceſſaria, *T. Fabri* correctio, p. 287. νήψαντες legentis (praeſtiterit, νήψαντες) robur accipit e Scholio noſtro. --- *Hyginus*, Poët. Aſtron. II. c. IV. paulo conſideratius ad ſequentia collatus, genuina quidem eſſe monſtrabit, quae Mſ. ſubminiſtravit, ſed praeterea ante voces, οἱ δὲ περιλειπόμενοι, deficere nonnulla, quorum ſenſus illinc poſſit ſuppleri. --- Deinde e Mſ. vulgata ſunt iſta: νομίσαντες θανάσιμον εἶναι τὸ πόμα· in editis legebatur: νομίσαντες πεφαρμάχθαι· haec vetus lectio, a collectore Scholiorum Codicis Leidenſis, non a librario, demutata: *Apollodorus*, l. c. ἀφειδῶς, inquit, δι' ἡδονὴν ἑλκύσαντες, πεφαρμάχθαι νομίζοντες, ἀπέκτειναν αὐτόν. Et videri poſſet haec hiſtoria ex *Apollodori* Bibliotheca integriori petita: ſed in fine Scholii vulgati legitur: Ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης. Si librorum *Eratoſthenis* ſoli nobis innotuiſſent indices, facile credidiſſemus, haec e Cataſteriſmis fuiſſe derivata, ſive e laudatiſſimo poëmate, quo Erigones, *Phrynichi*, *Sophoclis*, *Philoclis*, & *Cleophontis* Tragoediis nobilitatam pietatem celebraverat *Eratoſthenes*. At ſequentia e Mſ. acceſſerunt: Ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Καταλόγοις· ſupplementum hoc multo me fecit incertiorem, quam fui ante. Homines literatiſſimi titulos librorum, quos plurimos conſcripſerat *Eratoſthenes*, diligenter collegerunt. Eorum unum, qui corrupto loco nitebatur, *Eratoſtheni* in Miſcell. Nov. T. II. p. 119. abiudicavi. An in eius locum, nuſpiam alibi memorati, *Catalogi* e Mſ. noſtro erunt reponendi? Haud opinor. Quid itaque? Nomina Auctorum & Librorum per compendia ſcribuntur in veteribus membranis. Scripſeratne Grammaticus olim: Ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Καταστ· pro Καταστερισμοῖς, quod degeneraverit in Καταλόγοις; Hoc prima facie videatur

ali-

alicui veroſimile. Verum ſuperſunt, ſub nomine *Eratoſthenis*, a *Fello* & *Galeo* vulgati Καταστερισμοὶ in iſtius libelli capp. VIII. IX. XXXIII. traditur, quinam ſub nomine Arctophylacis, Virginis, & Canis, & quamobrem in mundum ſtelliferum fuerint relati; ſed hiſtoriae hic denarratae nulla fit in iſto libello mentio; quinimo ne quidem nominantur Atticus Icarius, aut filia Erigone, aut utrique fideliſſima canis. In re obſcura poni poſſet illud, frequentiſſime repetitum, *amplius deliberandum cenſeo:* ſed, dum vacat, nolo cogitandi laborem defugere; & conabor ingenioſis hominibus viam patefacere ad veritatem detegendam. Libellus ſub *Eratoſthenis* nomine vulgatus mea opinione compendium continet operis, quod magni nominis Criticus olim emiſerat, a recentiori Grammatico contracti. Hoc ut ſatis exploratum pono. *Achilles Statius*, *Hyginus*, & *Schol. Germanici* librum legerunt pleniorem, atque inde depromunt, quae in *Eratoſthenis* libello vulgato deficiant. Deinde hiſtoria Icarii & Erigones denarratur a multis; *Hyginus*, ubi de Arctophylace agit, Poët. Aſtron. II. c. IV. & *Scholiaſta Germanici* de cane tractans p. 130. inter cetera, illa etiam tradiderunt, pleraque eadem, quae in Scholio ad *Homerum* Graecis verbis leguntur: e *Scholiaſta Germanici* nonnulla ſunt transſcripta in fabulam CXXX earum, quae Poëtici Aſtronomici Parenti ſolent attribui. Quae in hac hiſtoria mendoſe leguntur in *Schol. Germ.* pleraque docte perſanavit *Jo. Meurſius*, de Reg. Athen. II. c. II. qui eamdem tractaverint, Auctores deſignans. *Hyginiana* autem & *Scholiaſtae Germ.* verba, quae cum noſtris his conſpirant, ſuſpicor e binis *Eratoſthenis* operibus derivata; tum ex integriore Cataſterismorum opere; tum ex Poëmatio, (ſive Interprete Graeco Poëmatis) *Eratoſthenis*, quo honeſtavit --- *pietate ad ſidera ductam Erigonen*, ut loquitur *Manilius*, II, 31. qui in tanto Veterum diſſenſu ſtellatam virginem paſſim *Erigones* nomine celebravit. Potuit autem vetus *Homeri Scholiaſta* utriusque operis

hoc in loco mentionem feciſſe; recentior Cataſteriſmos commemoraſſe ſolos. Ut ſic credam, tum ratio ſuadet Poëmatis *Eratoſthenis*, olim noti ſub nomine Ἠριγόνης, tum verſiculus, quem, apud *Hyginum* obvium, ex iſto Poëmate, non e Cataſteriſmis, uti credidiſſe videtur *Scaliger*, cenſeo repetitum. Sic legitur apud *Hyginum* P. A. II. c. IV. *Nonnulli hunc Icarium Erigones patrem dixerunt. --- Qui cum ſeviſſet vitem, -- dicitur hircus in vineam ſe conieciſſe, & quae ibi tenerrima folia videret, decerpſiſſe: quo facto Icarium -- eum interfeciſſe, & ex pelle eius utrem feciſſe, ac vento plenum praeligaſſe, & in medium proieciſſe, ſuosque ſodales circa eum ſaltare coëgiſſe. Itaque Eratoſthenes ait:* Ἰκαρίου ποσὶ πρῶτα περὶ τράγον ὠρχήσαντο. Ex illis, quae praeceſſerant, pendet nomen Ἰκαρίου & , ſi ponas, in fine verſus antecedentis lectum ἰφειμαῖς, vel ſimile quidpiam, ſenſus loci facilis evadet. Ex iſta hiſtoria repetenda videtur origo feſtorum dierum, in quibus *inter pocula laeti* Attices incolae *Mollibus in pratis unctos ſaliere per utres*, uti cecinit *Virgilius*, Georg. II. v. 383. Inſignis *Hygini* locus (non item Virgilianus) praeteriit diligentiam *Petri Caſtellani*, & *Ioannis Meurſii*, ubi agunt de feſto τῶν Ἀσκωλίων. In ſequentibus propoſiti tenax, quamvis oblata occaſione invitatus, tamen iſtiusmodi adnotatis abſtinebo.

V. 37. Circa finem Scholii poſui ἄλλως τε οὐ θεατὴς, pro ἀλλ' ὥςε οὐ θ. iſta talia vix digna memoratu. Quod paulo ante legitur, ὅτι οὐδὲν προτελυμαίνετο τῆς πόλεως, hac ſtructura ferri poſſe vix arbitror: fortaſſe olim ſcriptum fuerat, ὅτι οὐδὲν προσημαίνετο τῆς πόλεως·

V. 38. Mſ. αὐτὸν τῷ ἀχιλλεῖ. Scripſi, αὐτῷ τὸν Ἀχιλλέα.

V. 44. Priora ferme eadem legebantur in editis; ſequentia acceſſerunt: illa *Euſtathius* attigit p. 1352. v. 21.

V. 62. Poſui παρεμφαίνει, dubitans fuerimne adſecutus manum Grammatici, latentem in literis πφ'ραυι. Locus Homericus ex Il. I. v. 589. olim totus fuerat adſcriptus; aut, poſitis primis verbis, *Homeri* ſtudioſis revocatus in memoriam. Circa finem in ἀπήλλακται lite-

tera λ ſemel erat poſita: venit aliquando in mentem pro ἀπήλλακται legendum eſſe ἀπαλλακτέα· nunc illud potius retinuerim.

V. 68. Ex editis recepi τὰς εὐπροσώπους, pro τοὺς εὐ. non item vocem ῥέθος, quam poſt illa, Αἰολεῖς δὲ, *Barneſius* inſeruit, obſequutus coniecturae Cantabrigienſis Editoris Iliadis.

V. 80. Scholion ſubieceram Anim. in *Amm.* in Mſ. habebatur φιλοτεκρώτεραι γυναῖκες· pro φιλοτεκνότεραι αἱ γυν. Loca *Homeri* ſunt ex Od. Β. v. 300. & Il. X. v. 87.

V. 93. Initio legebatur: χειὰν, τὴν αὐτὴν μόνον χωροῦσαν, & mox ἔλυτρον αὐτῇ οὖσαν· non dubitavi reponere αὐτὸν & αὐτῷ· ut poſſent ad dictionem referri Homericam. Reſpicitur enim δράκων, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα· *coluber mala gramina paſtus.* Quamvis non ignorem, nomina δράκων, ὄφις, ἔχις, ἔχιδνα ſaepe permutari, non potui tamen mihi perſuadere vocem diverſam Grammatico obverſatam. Locus *Homeri* legitur in Od. Σ. v. 17, in eumdem uſum citatus apud *Suidam* in v. Χειᾷ, ubi τοῦτο γὰρ, inquit, μόνον μηχανῶνται οἱ ὄφεις, τὸ χωρεῖσθαι τὸ σῶμα ὥσπερ εἰς ἔλυτρον· hoc in loco minus emendate χωρῆσαι putem vulgari. Serpentis χειὰ ob eamdem rationem ἰλεὸς, εἰλεὸς, εἰλυὸς, εἰληθμὸς, & εἰλυθμὸς dicebatur: *Theocritea* Praxinoë, XV, 9. domum ſuam venuſte vocat, Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· *in qua*, ſecundum *Martialem*, XI, XIX. *Nec ſerpens habitare torta poſſit.* Placet nuperum Viri docti commentum, ſic legentis pro, *tota:* nec tamen me latet, quid iſti coniecturae obmoverint. *Ariſtotelis* a *Scholiaſte* noſtro prolatum locum, quia ſcriptus erat emendate, tanti non videbatur inquiſiviſſe. *Ariſtotelis* non meminit, ubi Scholio uſus eſt *Euſtathius*, p. 1357. v. 4.

V. 95. Pro ἐπὶ τῇ μάχῃ legi malim: ἐπὶ τὴν μάχην αὐτοῦ τεθηγμένου.

V. 126. Ad libri Leidenſis ductum a me vulgata poterunt ad edita comparari, quae *Barneſius* male interpolavit. Signa poſui defectus, quia ſequebatur, ἐνόμιζον δὲ· -- potuerant haec ex editis colligari. Pro ἀνέστρεφον Mſ. ἀνέτρεφον. Olim

 for-

forte ſcriptum τὰ βρέφη ἀνέτρεφον. Pro Διδύμῳ in Mſ. διδύῳ·

V. 128. Ut emendatior prodiret adnotatio non contemnenda, initio ſcripſi: Καλῶς τὸ φλύαρον τῶν λόγων -- in Mſ. legebatur: κακῶς τὸν φ. τ. λ Notus Graeciſmus alibi ſub eadem corruptela latet obſcuratus. -- Deinde ante vocem γένεσιν ſuſpicabar deeſſe verbum μυθεῖσθαι vel aliud ſimile: *Heringae* ſatius videbatur, pro Ἔθος γὰρ ἦν poſuiſſe: Μῦθος γὰρ ἦε· Praeterea νομαδικὸν νόμον probem transmutari in νομαδικὸν βίον· in Scholio praecedente legitur: νομαδικῷ ἐχρῶντο βίῳ· quando ſcilicet *populos umbroſa creavit Fraxinus, & foeta viridis puer excidit orno.* Poſtremo, in verſu *Homeri* ex Od. τ. 163. Mſ. praeferebat παλαιφάγ. Et conſtat certe in iſto loco lectum fuisſe olim παλαιφάτου non tantum, ſed & δρυὸς -- παλαιφάγου. In noſtris exemplaribus *Euſtathii* ſemel, ſed ab Auctore minimum ter iſta lectio fuerat commemorata. Reperitur illa apud *Euſtathium*, ad Odyſſ. τ. p. 687. v. 22. male fuit obliterata, p. 688. v. 1. εἴπερ γράφεται, ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτου· ubi ad mentem *Euſtathii* παλαιφάγου ponendum, uti & ad Il. Α. p. 100. v. 15. *Heſychius*, bis diverſam hanc vocis Homericae lectionem commemorat: ſuo loco legitur, Παλαιφάγου, πάλαι ἐσθιομένης· Supra in, Οὐδ' ἀπὸ παλαιφάγου δρυὸς, --- τινὲς δὲ, inquit, γράφουσι παλαιφάγου, ἐπειδὴ παλαιὸν ἐστι φάγιον ἡ δρῦς. Sic mendoſa ſcriptura fuit in Miſcell. Obſerv. reſtituta, Vol. VIII. p. 170. Rarius vocabulum φάγιον reperitur & alibi apud *Heſychium*: Ἐδέσματα, φάγια, βρώματα.

V. 147. Prior pars vetuſti Scholii lecta fuit *Euſtathio*, p. 1362. haec ſcribenti v. 34. ἐνταῦθα δοκεῖ τισιν ἄλλο εἶναι τοὺς Κρουνοὺς παρὰ τὰς πηγὰς, ἴσως δὲ οὐ καλῶς. — Ubi legitur πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων· *Heringa* malebat, ἀπὸ τριῶν· alterum illud tuebitur Praeſtantiſſ. *Gavellus* in Miſcell. Nov. T. VII. p. 781. -- Deinde literis ἀπο intricati ductus erant adpoſiti in Mſ. e quibus effeci ἡ ἀπὸ πρόθεσις. --- Poſtrema Scholii pars ſine dubio depravata potuerat quidem corrigi ad hanc normam: αὐτὸς δὲ ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ἀφηγήσεως τὸν ἀκροατήν· ſed vulnus ea ratione tantum fuisſet

ſet obligatum. Sic leguntur ultima in Mſ. δαιμονίως δὲ τὸν τῆς διώξεως καιρὸν ἀργὸν οὐ κατέλιπεν, ἀλλ' ὥσπερ διατριβὴν πορίζόμενος τῇ ἀκοῇ, τὰς μὲν ῎ρέχειν φησὶν, αὐτὸς ψυχαγωγῇ ῎ῆς ἀφηγήσεως τὸν ἀκροατήν. Cogitet quiſpiam a literis viciniſ eliſam voculam ἵνα, & locum fore ſanum, ſi reſtituas: ἵνα αὐτὸς ψυχαγωγῇ τῇ ἀφηγήσει τ. ἀ. mihi vero ſic videtur; veterem Grammaticum ſcripſiſſe: ἀλλ', ὥσπερ διατριβὴν πορίζόμενος τῇ ἀκοῇ, ῎ὰς μὲν τρέχειν ἐᾷ, αὐτὸς δὲ ...... ut cetera interciderint, quibus artificium Poëtae in v. 149. & ſeqq. monſtraverit. Deinde hariolor, recentiorem quempiam illis verbis, ὥσπερ διατριβὴν πορίζόμενος τῇ ἀκοῇ, veluti formulae loquendi minus intellectae commodum interpretamentum adieciſſe: ἵνα ψυχαγωγῇ διὰ τῆς ἀφηγήσεως τὸν ἀκροατήν. *ut narratione auditorem oblectaret.* Tandem ſciolum his in contextum receptis anteſixiſſe: Ἄλλως φησὶν, ἵνα -- ſed nolo diutius argutari.

. V. 147. 148. Mendas e *Porphyrii* nota ſuſtuli. Antequam in locum *Homeri* incideram, Il. M. v. 19. & 21. (Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι, — Γρήνικός τε, καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος.) neſciebam, quo pacto corrupta Mſ. ſcriptura deberet conſtitui: κατηρίθμητο γὰρ διοσῒ σκάμανδρος τοῖς ἀπῒδαιων ὀρέων ἄλλα δὲ προῤῥέουσιν, ὕστερον φη κρουνῶ δι' ἑκανον κ. ὕθατε π· cetera mendis vacabant.

V. 152. Pro θέρευς in Mſ. θέρος legebatur. Quae ad hunc locum notat *Euſtathius*, p. 1362. v. 26. & ſeqq. deſcripſit e duobus locis Epitomes *Athenaei* non nominati II. p. 41. F. & p. 43. E.

V. 162. Scripſi παρέβαλε, pro παρέλαβε· & τέρματα pro σπέρματα· tandem ἴδε pro ἴδη· hic tamen aliud quid forte latet. Scholion legiſſe videtur *Euſt.* p. 1363. v. 20.

V. 165. Ad quaeſtionem propoſitam, cur πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Hectora nondum adſequatur, reponi non potuit: ὅτι Ἀπόλλωνα ἔχει. Legendum cenſeo: ὅτι Ἀπόλλων ἀνέχει· ſive, ſi quis ita malit: ὅτι Ἀπόλλων αὐτὸν εἴργει. in argumento Iliadis Φ. legitur: Ἀχιλλέα δὲ Ἀπόλλων εἴργει. *Homerus* Il. Φ. v. 599.

Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαῶ. Quae in his Scholiis ſolvuntur Quaeſtiones, pleraſque putem *Porphyrio* referri debere acceptas. Is, ſaepe in talibus verboſus, nonnunquam paucis ſententiam exponit; veluti in his, quae leguntur in Mſ. ad Iliada Α. v. 426. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ: *Ἄτοπον τὸ μὴ πορεύεσθαι εὐθὺς εἰς Αἰθιοπίαν· Λύεται δὲ ἐκ τῶ καιρῶ· τοῖς γὰρ θεοῖς εὐωχυμένοις ἄτοπον ἐνοχλεῖν.*

V. 183. *Homeri* verſuum alter in Il. Ω. 734. ubi recte *ἀμειλίχω·* alter, in Il. Θ. 57. ad quem locum *Porphyrii* meminit *Euſtathius* p. 578. v. 50. & hanc, quam vulgamus adnotationem, ita reſpicit, ut mentem *Porphyrii* non ſatis videatur adſequutus. — Scripturam libri Leidenſis fateor me interpolaſſe: uncis incluſa qua fuerint occaſione praetermiſſa, facile liquet. Haec erat Mſ. lectio: *χρείη ἀναγκαίη πρό τε παίδων καὶ ὑπὲρ γυναικῶν βέλεται λέγειν.* — Deinde legebatur: *ὡδιὸς τύραννος λέγω ταῦτα.* Correxi: *ὡδὲ ὡς Τύραννος λέγω τ.* neque enim Græcis *ὁ Διός*, ut Latinis *Iovis* innotuerat. Tandem pro *τοι ἂν* repoſui *τοι σύνδεσμος·* olim ſcriptum fuerat *τοι συνδ·* nam ſolebant iſta compendi fieri, & non raro in Grammaticis uno ductu deſignari: in talibus nihil inconſiderate ſtatuendum: nonnunquam viri docti comminiſcuntur, quae penitus ſint in Mſſ. inviſitata.

V. 247. Mſ. praeferebat: *ταῖση πράτῆει ἀπόλλωνα, ἰ. κ. ἐπείθετο πρόκλω·* edi curavi: *τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κἀκεῖνος ἐπέθετο Πατρόκλῳ· idem facit, quod ante fecerat Apollo, nam & is inſidioſe fuerat adortus Patroclum.* Hic, moribundus in Il. Π. v. 849. *Ἀλλά με*, inquit, *μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητῶς ἔκτανεν υἱός* de Achille res e fine Iliadis Φ & huius initio patet. Nemini, opinor, mutatio videbitur nimia.

V. 251. Prius teſtimonium legitur in Il. Ε. v. 566. tum vero pro, *ὥςε ἀπὸ ςρατοῖο δίεσθαι*, poſui: *ὡς τὸ, ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι*, ex Od. Ρ, v. 398. Scholion olim editum *Barneſius* etiam interpolavit.

V. 254. Priora dederat Editor Iliadis in excerptis, e quibus *μάρτυρας καὶ ἀναδόχυς, teſtes & ſponſores*, recepi. Mſ praeferebat *μάρτυρας καὶ δια-*

διαδόχους ποιήσωμεν· *Salmaſius* libro de modo Uſur. vocis *ἀναδόχος* iſtam ſignificationem variis in locis illuſtravit. Quae ſuccedunt, prioribus ſubdebantur in Mſ. quo pertineant, & ſintne recte ſcripta, nihil attinet inveſtigaſſe.

V. 274. Syllabam repetii, pro *δι' αὐτῆς*· ponendo, *δι' αὐτῆς τῆς ἀποτυχίας*.

V. 280. Mſ. *ἐκ Διὸς κεῖδης*· -- & *ἴφηοθ' ἱμερὸν εἰδέναι*. mendoſe.

V. 308. Paene eadem fuerant vulgata ex *Alamanni* excerptis. Quod in Codice Leid. *συστραφεὶς*, in illis *συστρέψας ἑαυτόν*. *Euſtathius* p. 1372. v. 40. *Ἀλεὶς κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀθρόον συστρέψας ἑαυτόν*. Quod in fine legitur notae ſequentis *τὸ μαλλίον*, *lanam* ſignificat in Lingua Graecorum recentiori, illuſtratum *Car. du Cangio*, in Gloſſ. M. & I. G. *Meurſius* etiam attigerat in Gloſſ. Gr. Barb. Talia rariſſima reperiuntur in Scholiis libri Leidenſis.

V. 318. *Homeri* loca petita ſunt ex Od. ɴ. v. 94. (Mſ. *ἔρχεται ἀγγέλων*) & Il. Ψ. v. 226. *Euſtathius* p. 1373. v. 28. nonnulla promit ex hac adnotatione; in qua, *πρὸ τοῦ ὀρίζοντος*, ſi eum *Heringa* mutaveris in *ὑπὸ* vel *ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος*, nihil adeo ſupererit corrigendum.

V. 322. Futilis nota, perperam ſcripta, diutius me detinuit, quam oportebat. Pro *τόσον* & *τίοσεν*, in Mſ. erat *τὸ σον* & *τὸ σόν*· Deinde legebatur *τὰ τεύχη καὶ τείχη*· repoſui: *τὰ τεύχη κατὰ τείχει*. Locus *Homeri* habetur in Il. Σ. v. 378. Quae Cantabrigienſis ante *Barneſium* ediderat ad hunc locum, leguntur in Mſ. Leidenſi ad marginem Iliadis Ψ. v. 454. (Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν) pleniora: Ἀντὶ τοῦ ὅλον. οὕτω γὰρ φησι περὶ τὰ παρ' ὀλίγον πεπλεσμένα. Οἱ δὲ Γλωσσογράφοι, Τόσον, ἀντὶ τοῦ σῶμα. Eadem habet *Euſtathius* ad Il. Ψ. p. 1426. v. 50.

V. 325. Ex editis, in quibus inſignis veteris Anatomici locus dudum legebatur, reſtitui, quae deerant in Codice Leidenſi, *Praxagorae* aliquot verba uncis a me incluſa. Vox *στόμαχος* bis poſita deſcribentis oculum fefellerat.

V. 358. Saepe prima Scholii litera omiſſa fuit; quod nihil attinet ubique ad-

adnotaſſe. Praecedentis notae dictionem ultimam προσερῶμαι, continuo ductu ſequebantur haec: ἢ ὁ ἐμὸς θ. Deinde, pro λοχηθῆναι, in Mſ. perperam λαχηθῆναι. tandem locus *Homeri*, mendoſe ſcriptus, ex Il. Π. v. 859. fuit reſtitutus.

V. 375. Nota recentior nullis erat maculis foedata, niſi quod σοίχων pro στίχων, & ἀτέλειαν legebatur pro ἀτέλειαν. de nomine *Senacherimi* profecto inexſpectato, quid videatur, dicam in Diſſert. ſubiecta.

V. 381. Ubi poſitum: τὸ φίλτερον προθεὶς τοῦ φιλοῦμος Mſ. exhibebat προθείς.

V. 398. Egregium Scholion editum ita repraeſentavi e Mſ. ut, quae in illo deterius eſſent ſcripta, ex editis reſtituerim: ne quis omiſſas criminetur, hic ponam ſcripti libri lectiones: Ἀπορία: Διατί Ἀχιλλεὺς θανόντα σώζει (ed. διασώζει posui σώζει) τὸν Ἕκτορα; Λύσις: λέγομεν ὅτι οὐ διωμολόγητο, ὅτι καὶ Ἠετίων φονεὺς ὢν ἐσύλησεν. --- Deinceps inſignis erat in *Callimachi* obſervatione, minime protrita, differentia: Σιμὸς γάρ φησι Θεσσαλὸς τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μηδίου κτείναντα σύρειν Θράσυλλον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἄψαντος τοῦ νόμου πρῶτον. Ex his pauca recepi. Pro vulgatis, σύρει φασὶν ἀποκτείναντα Θράσυνον, repoſui, σύρει κτείναντα Θράσυλλον, abiecto verbo φασὶν, ſicuti iam fecerat *Rich Bentleius*, quippe qui Θράσυλλον dudum ante *Barneſium* reſtituerit, ubi hoc Scholio utitur, in opere perfectiſſimo, (p. 346.) quo, *Callimachi* fragmenta complexus, homines publici reverentes a Poëtarum reliquiis colligendis deterruit. ἄψαντος τοῦ νόμου non debuerat ab Editore Iliadis ſollicitari: *Barneſius* eius coniecturam in contextum invexit.

V. 406. Secunda adnotatio legitur in editis, ad v. 431. relata.

V. 414. Notiſſima ῥῆσις *Heracliti*, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, de qua *Kühnius* egit ad *Poll.* v. §. 163. ſed quid ſibi velit Epigramma in *Epicharmum*, & quo pacto debeant male ſana integrari, nondum potui detegere.

V. 420. In Mſ. legebatur mendoſiſſime: πρῶτον ἀμφιβάλλεται γεννῆσαι προέκλεισο. Repoſui:

ſui: ἀμφιβέβληται, Μνῆσαι πατρὸς σεῖο· Priami verba ſunt Achillem alloquentis in Il. Ω. v. 486. expreſſit *Virgilius: fuit & tibi talis Anchiſes genitor.*

V. 431. Prima verba huius Scholii e lectione verſus Homerici vulgata nequeunt intelligi; reſpiciunt aliam lectionem, ex editis Scholiis, & *Etymologo* p. 196. v. 17. eruendam: Ἕκτορ, τέκνον ἐμὸν, τί νυ βείομαι· In prioris Scholii ultima parte legebatur, οὐ σεύομαι διός· edidi: οὐ βέομαι Διός, ex Il. O. v. 194. -- οὔ τι Διὸς βέομαι φρεσίν.

V 431. b. Loca Homeri, prolata in *Porphyrii* adnotatione, reperiuntur in Il. Z. v. 113. Il. P. v. 447. Ad vocem Αἰὼν notata, in Il. T. v 27. Il. Δ. v. 478. Il. Ω. v. 725. Il. X. v. 58. Od. E. v. 152. Od. Δ. v. 565. Od. N. v. 419. Od. Ξ. v. 96. non lubet hic reponere minutas ſcriptionis differentias: finem notae ſic exhibet Mſ. ἔλι ν' ἀστη τοδ' ἴω ... βαίνειν· hinc effingere debui lectionem quam poſui: poſt verbum Βαίνειν haec legebatur Grammatici, Scholia in Il. Z. citantis, nota: Ζήτει εἰς τὴν Ἰλιάδα τοῦ Z.

V. 448. *Euſtathius*, qui partem protulit huius Scholii p. 1384. v. 22. in corrupta Codicis lectione integranda mihi profuit. Priora verba ductibus literarum erant intricata; deinde legebatur: ἀλλ' ἀλαλαθέντων αὐτῇ τ. μ. reſcripſi: ἀλλὰ χαλασθέντων αὐτῇ τῶν μελῶν.

V. 452. *Callimachi* verba ſic in libro Leid. ſcripta, ἐκόλλησεν γάρ μοι ἀνία γόνατα, exſtant in hymno in Lav. Pall. v. 83. ad hunc modum: ἐκόλλασεν γὰρ ἀνίαι γόνατα. *Spanhemius* in Obſ. p. 606. e Mſ. eodem, quo uſus ſum, paulo aliter excitavit In Excerptis *Aloyſii Alamanni* iam legebantur: ἐκόλλησεν γὰρ ἀνία γόνατα. *Barneſius*, ita ut ſolent vulgari in Callimacheis, Dorice ſcripta, Scholiis inſeruit.

V. 467. Et hanc adnotationem *Porphyrio* tribuendam cenſeo. Figuram ἐν διὰ δυοῖν plus ſemel illuſtravit *Euſtathius*. Loca hic obvia ſunt ex Od. A. v. 293. Il. Φ. v. 537. Il. B. v. 4. Il. K. v. 67. in eorum primo Mſ. praefert: νῶϊν ἐπὴν πάντα.

V. 467. b. Ad Ἐκπέπνοσεν eadem ferme in editis; & recte ἀπέπνδυσε poſuit, ante *Barneſium*, *Kuſterus* ad *Suidam* in v. pro ἀνέπνδυσε, quod verbo Ἄμπνυτο, v. 475. explicando forte inſervierat. Pro δι' ὃ, in edd. ἐξ ὃ.

V. 469. His obſervatis uſus fuit *Euſtathius* p. 1386. etiam illis, quae ſic leguntur in Scholio noſtro: καὶ νῦν Ἀμπυκίζειν, τὸ τὰς ἐμπροσθίους τρίχας ἀναδεῖν· apud *Euſtath.* ἐμπροσθίας reperitur: alterum, Attico more ſcriptum, mutandum non erat in obſervatione vetuſti Grammatici: neque enim iſta, νῦν Ἀμπυκίζειν, poterant a recentiori exſpectari. E Lexicis ſuis *Euſtathius* excitavit praeter alia: Ἀμπυκάσαι, ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι. quae forma apud *Etymologum* etiam proſtat. In fine Scholii, ubi Κρήδεμνον exponitur per ὠμοφόρεον, quae citantur *Homeri* verba in Od. Α. v. 334. leguntur, & aliquoties recurrunt. Pro χομένη Mſ. praebebat ἀχομένη. frequens vitium multa loca corrupit. Quod *Scholiaſtae* dicitur ὠμοφόρεον, *humerale*, μαφόρεον vocat *Euſtathius* l. c. v. 34. illa Graeca, haec ab origine deflectens recentiorum erat Graecorum perverſa pronuntiatio. Μαφόριον & Ὠμοφόριον, ſaepiſſime, hoc tamen frequentius, in ultimi aevi ſcriptoribus invenerunt *Io. Meurſius* & *Carolus du Cangius*, in Gloſſariis ſuis laborioſis plurima notantes ad voces Μαφόριον & Ὠμοφόριον.

V. 471. Pro τῆς πηλέως δυσδαιμονίας, reſtitui, τῆς πάλιν οὔσης δυσδαιμονίας· &, τῇ χειραφικῇ, pro τῆς χειραφικῆς. haec facile poterunt removeri, ſi quis meliora comminiſcatur.

V. 474. Priora e Mſ. ediderat Cantabrigienſis. Locus *Homeri* habetur in Il. z. v. 410. -- Quae ad verſum dedi 494. rectius leguntur in editis. -- Sequentia ad v. 511. & 512. nullius ſunt momenti, neque adeo digna, in quibus reficiendis haeream. Ad v. 511. pro αὐτοῦ poſui αὐτῆς· Ad v. 512. pro συναφανίζουσα, συναφανίζουσι. Deinde ὅτι πάντα, pro ὅτι ὄντα. -- Ad rariorem verbi formam Ὑπεμνήμυκε, v. 491. obviam, eiusque diverſas lectiones, e variis Grammaticorum interpretationibus eruendas, nonnulla dici poſſent; ſed quae ſatius fuerit omiſiſſe. Abſo-

ſonum *Barneſii* commentum, in Homero ὑπεμνήμονδυκε reponentis, tolerari nullo modo poteſt. Grammaticis, qui *Barneſium* induxerant in eum errorem, obverſatum fuiſſe Ὑπεμνήμυκε, *Kuſterus* ad *Heſychium* (in v. Ἐμνήμυκεν) ſagaciter animadvertit.

SEqui debuerat de Codice Leidenſi Diſſertatio: verum ante, quam illa deſcriberetur, malui carmen aliquod de elegantioribus, cuius argumentum ab Homerico non multum diſſideret, hoc in loco deponere; tum ut animum iſtis variarum lectionum nugis enotandis feſſum recrearem; tum ut haberem, quod una cum Homerico poſſem Literarum ſtudioſis noſtratibus interpretari. Hos, perſaepe de meliori luto formatos, multo plures erigerem in veterum monumentorum amorem; niſi plerique librorum premerentur antiquorum penuria. Placuit autem prae ceteris Doricum & purum Sicilienſis *Moſchi* Eidyllium in obitum *Bionis*, Paſtoralium carminum Poëtae. Σικελιώτης recte vocatur *Moſchus* Syracuſanus in Codice Vindebon. qui quatuor complectitur Eidyllia ſub huius nomine vulgata, teſte *Petro Lambecio*, Commentar. de Bibl. Caeſ. Vind. L. VII. p. 108. Moniti hinc diſcere poterunt adoleſcentes, quanta ſit differentia inter Ionici vatis primaevam ſimplicitatem, & recentioris Siculi Bucolici luxuriem elegantiſſimam.

MO-

ΜΟΣΧΟΥ

ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ

Βουκόλου Ἐρωτικοῦ.

Αἴλινά μοι ςοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ·
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν Φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε·
Ἄνθεα νῦν ςυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα Φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ Φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθύσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,

Καὶ

Καὶ γοεροῖς ςομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιςονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λάθαιον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐςὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες ςοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα· σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔῤῥευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανεν ἐν καρῷ λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος ἄλλο τρυγᾶθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος. ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ᾀόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κήϋξ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἀῴοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς,
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Ἀδο-

Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπεφώνευν
Ὄρνιθες. λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια, τὸ σὸν μέλος ἅν ποκ' ἔτερπεν
Ἑσδομέναν περὶ σεῖο παρ' ἀϊόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο, τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας·
Καὶ νῦν, λασαμένα τῶ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
Ἕσδετ' ἐρημαίῃσι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνὸν περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,
Τὸ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πράν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα· καὶ σὲ λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις·
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' εἶχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας.

Χὼ

Χὼ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον.
Κεῖνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεσε τὰν Ἀφροδίταν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὰ πόλις, ἄστεα πάντα.
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐρυμνά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφῶς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.
Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, βωκολιασταὶ
Ἐκ Μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίωσι θανόντος·
Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμω κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι Φαιδρὸς ἰδέσθαι,
Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς·
Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἄν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμως μώσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἲ αἲ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἠ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ

Εὐ-

Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ·
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ ὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος ὐ καλὸν ᾄδει.
"Αρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν ϛόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Ἠ δῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ᾠδάν·
"Αρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλυτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκυσαίμην, τί μελίσδεαι. ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδευ·
Κἠκείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Αἰόσι, καὶ μέλος ἦδε τὸ Δώριον· ὐκ ἀγέραςος
Ἐσσεῖθ' ἁ μολπά· χὠς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἀδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλυτέϊ κἀυτὸς ἄειδον.

IN MOSCHI
EPITAPHIVM BIONIS.

M*oſchi* verſiculos aliquot, in Editionibus *Vulcanii*, *Heinſii*, & *Davidis Whitfordi*, praetermiſſos, in ſedem reſtitui legitimam, e qua male fuerant eiecti: ſunt autem ſex illi, qui nonageſimum tertium proxime ſequuntur. Equidem miror, qui tandem Criticis potuerit in mentem venire, ſex iſtos verſus eſſe *Marci Muſuri*, ad codicis Aldini lacunam ſupplendam ab homine Poëtico ſcienter edolatos: Μȣσέρȣ nomen in Editione ſua verſui 94 adpoſuerat *Fulvius Vrſinus*. Res eſt exploratae veritatis, a *Muſuro* fuiſſe repertos in Codice vetuſto: hoc monuit *Ioſ. Scaliger*, Emend. in *Moſchum*, p. 231. eſſe autem *veros Moſchi filios*, idem ille iudicavit, a cuius opinione hac in re diſſentire non debuerant. Poterunt humaniorum literarum ſtudioſi ſex iſtos *Moſchi* verſus comparare cum Ecloga *Theocriti* ſeptima, quam omnium Reginam vere nuncupabat *Daniel Heinſius*; praeſertim cum v. 37, & ſeqq. ac eadem opera *Theocriti* verſum, qui iſtos proxime antecedit, integrare, pro, ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς, legendo:

> Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδὰ,)
> Βωκολιασδώμεσθα.

Apollonius Rhodius III, 173.

> Ξυνὴ γὰρ χρειὼ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασιν Πᾶσιν ὁμῶς.

Qui carmen *Moſchi*, prouti fuit renovatum, legerunt, mirabuntur forte nonnulli, quamobrem toties receptis lectionibus novas ſubſtituerim; & hanc paene nimiam licentiam dictitabunt, ubi cognoverint, nullo ſcripto codice inſtructum hoc tamen facinus me perpetraſſe: ſed hi velim cogitent, pleraque aut leviora eſſe, aut ita certe in melius mutata, ut in illis codicum conſenſus non adeo videretur haec in uſum adoleſcentum evulganti nunc quidem exſpectandus. Doricae dictionum formae frequenter fuerant in hoc *Moſchi* carmine obliteratae: eas, ubi pudenter illud fieri poterat, revocavi. Noveram, haec non eſſe ad vetuſtiſſimae Linguae normam exigenda, & *Moſcho* placuiſſe Doricam, ad Ionismum in nonnullis inclinantem, ſcribendi conſuetudinem: idcirco tantum formas adoptavi Doricas, quas e ſimilium comparatione liquido conſtaret a Syracuſano Poëta poſitas. Quis enim, huius partis paulo ſtudioſior, abſonam toleraret priorum & Heinſianae editionis in uno carmine & in iisdem ſaepe dictionibus inconſtantiam? dederat *Heinſius*, τέθνηκε, v. 7. & 11. τέθνακε, v. 12. 35. | τῆς Ἀρεθούσης, v. 10. τᾶς Ἀρεθούσας, v. 78. | σῆμα, v. 68. σᾶμα, v. 44. | Φιλήματα, v. 67. Φιλάματα, v. 84. &c. | ᾐόσι, v. 37. ᾀόσι, v. 129. | κούραις, v. 17. κώρᾳ, v. 126. | βοῦτα, v. 66. βῶτας, v. 82. | (Μοισῶν, v. 95.) Μοισᾶν, v. 66. | Φορμίζοντι, v. 131. μελίσδεο, v. 61. &c. | Haec, & ſimilia, quae facillime poterant e comparatione, paulo conſideratius inſtituta, & ad aurium iudicium exacta, refici, nihil erat cauſae cur perverſe ſcripta reponerentur. Satis memineram eorum, quae *Gellius*, N. A. xiii, c. xx. acute diſputavit, *diverſis in locis* urbes *&* urbis *dixiſſe Virgilium*, *arbitrio con-*

ſi-

ſilioque uſum auris; *Homerum* autem, cum dixerat ψῆρας, alibi poſuiſſe ψαρῶν, ut obſecundaret ſoni iucunditati: ſed putabam, horum ſimiliumque rationem ab iſtis *Moſchi* non parum eſſe disparatam. Ferme tricies formae communes fuerunt in hoc carmine mutatae; in quinque vel ſex dictionibus praeiverat *David Whitfordus:* nonnullas ſciens intactas reliqui; quoniam nihil in illis ſine libris veteribus videbatur novandum. Praeterea tres quatuorve correctiones in contextum introduxi. Carminis initio ſic fuerat v. 6. vulgatum:

> Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
> Λάμβανε σοῖς πετάλοισι. καλὸς τέθνηκε μελικτάς.

Qui veterem hiſtoriam copioſe tractavit, *Salmaſius* in *Plin.* Exercit. *Moſchi* locum praetermiſit: etiam aliis verbum **Λάμβανε** hac in ſede ſuſpicor displicuiſſe. Plerique, qui quidem ſunt **Κριτικοὶ**, fatebuntur, priſtinam reſtituiſſe me *Moſchi* ſcripturam, reponendo, **Βάμβαλε.** De hac correctione propterea minime dubitandum cenſebam, quod Illi potuerim eam approbare, qui, nemine non tribuente, primum tenet in his literis locum. Flos hyacinthus dudum habuerat foliis inſcriptos Apollinis gemitus; (neque enim de Aiace cogitavit noſter.) nunc vero, dum, alter veluti Hyacinthus, Bion male perierat, funeſtas literas ſuas eloqui iubetur, & tremulo foliorum motu ſaepius repetitum ſuum edere gemitum, ai, ai:

> Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
> Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

Eleganter hyacinthum dixerat *Euphorion* γεγραμμένα κωκύουσαν, in eo loco, quem, e *Porphyrio* citatum ab *Euſtathio* ad Il. B. p. 216. v. 12. conſervavit *Schol. Theocr.* ad Eid. x, 28. quemque, *Heinſio* & *Salmaſio* minime intellectum, enodavit *Tib. Hemſterhuſius*, ad *Lucian.* T. I. p. 240. & 241. Duplex innotuit verbi forma: *Heſychius:* Βαμβάλλειν, (ſic legendum) τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι. Altera, Βαμβαίνειν, quoniam fuerat ab *Homero* uſurpata, notior fuit Grammaticis; ponitur autem Βαμβαίνειν *titubandi* ſignificatu: ſicuti *titubare* de greſſu dicitur & de lingua, ita & Βαμβαίνειν· inter alia redditur ab *Etymologo*, ἀνάρθρως λέγειν· quae interpretatio, ſi ſpectes originem, congruit etiam verbo λαλεῖν· & venuſte *Moſchus*, λάλει & βάμβαλε, de hyacinthi foliis in uno loco poſuerat. Propter *Vrſini* librum attingam, qui potuerat alias omitti, *Bionis* locum, e fragm. Eid. IV. hoc modo corrigendum:

> Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
> Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος ἐκ ἔτ' ἀείδει·

Quae ſequuntur ſunt pervenuſta: ſed in iſtis, quae poſui, vulgari ſolet ἀθάνατον, & Καμβαίνει. *Aemilius Portus* magno niſu conatur oſtendere in ſuo Diction. Dor. Καμβαίνειν verbum eſſe Graecum: de *Porto*, qui erat ab ea parte, qua iudicamus, non paratiſſimus, minus illud eſt mirandum, quando *Vulcanius*, *Grotius*, & *Heinſius* in locum *Moſchi* receperunt dictionem minime Graecam; quamque dudum emendate ſcriptam exhibuerat *Henr. Stephanus*, in Theſ. Gr. L. T. I. p. 632. quid genuinum ſit, ubi lectionem utramque memorat, non decernit

E-

Ezechiel Spanhemius, ad *Callim.* p. 198. In Editione renovata operis Vrſiniani reperietur Βαμβαίνει, in *Moſchi* verſu, ad *Virgil.* Eclog. VI, 3. verum *Vrſinus* ſcripſerat καμβαίνει· olim literam κ in β transmutaveram: nollem factum: nam βαμβαίνει introduxerunt in hanc editionem, ubi error *Vrſini* non fuerat corrigendus. In Eidyllii noſtri verſu 30. unam literam addendo, *Moſchi* ſententiam arbitror fuiſſe reſtitutam:

> Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
> Κὴκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα·

Quoniam mortui Bionis vocem non poſſet amplius imitari, idcirco lugebat Echo: antea legebatur: ὅττι σιωπῇ. *Whitfordus* interpretabatur:

> *Et quoniam muta eſt in montibus ingemit Echo.*

Verſum 40. intactum reliqui:

> Ἀλκυόνος δ' ὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κῆϋξ.

quem *Bonaventura Vulcanius* Latine converterat:

> *Nec tantum Halcyones tetigere Ceyca dolores.*

Quae poſuit *Whitfordus*, hiſtoriae, minus autem verſui noſtro conveniunt. Nemo Poëtarum veterum paulo diligentior negabit, Ceyca Graece dici potuiſſe Ἀλκυόνης ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχεσθαι· verumtamen, huic loco ἴαχε multo eſſe accommodatius, non diffitebitur, qui vicinos verſus propius conſideraverit: in illis occurrunt verba, μύρατο, ἄεισε, θρήνησε· commode ſucceſſit ἴαχε· hoc primum in ἴσχε, deinde, ut verſus ſuppleretur hiatus, ab homine non indocto mu-

tatum, degeneravit in ἴσχετο. Qui *Heſychium* tractarunt, haud ignorant, ἴσχε & ἴαχε frequenter a librariis fuiſſe commutata. Scripſerat itaque, mea certe ſententia, *Moſchus:*

Ἀλκυόνος δ' ἐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κῆϋξ.

Ovidius XI. Metam. v. 544.

Halcyone Ceyca movet; Ceycis in ore
Nulla niſi Halcyone eſt.

v. 562. *Plurima nantis in ore*
Halcyone coniux: illam meminitque refertque.

Ob eamdem rationem, quae me praecipue movit ad illud ἴσχετο corrigendum, moribus & doctrina minime vulgari inſignis Adoleſcens, qui hic nobiscum ſacra tractat Muſarum, ingenioſe verſum huius carminis quartum emendavit; ſed ipſius verbis acutiſſimum inventum Doctis explicari melius erit. Verſus 59 ſic vulgabatur:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποκ' ἔτερπες.

Senſum arbitror me planum effeciſſe, ſcribendo:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια, τὸ σὸν μέλος ἄν ποκ' ἔτερπεν.

De verſibus 28, 113, 114, quid ſentiam, & quo modo dictiones quasdam, praeter eas, quas indicavi, hoc in carmine tentari poſſe ſuſpicer, privatim indicare malo. Unam e lectionibus Editionis *Fulvii Vrſini* recepi in v. 99. Illa, praeter alia, v. 3. γοάοιτε, & v. 98. pro χέει exhibet ῥέει quae non improbem,

bem, ſi veterum librorum firmarentur auctoritate. πολυκλαύτοισι legitur v. 74. in eadem Editione, pro πολυκλαύϛοισι· quod qui mutandum cenſuerit in πολυκλύϛοισι, a meo iudicio non diſſidebit. Sed maioris eſt ponderis, & profecto venuſtum, quod mecum communicavit *Adrianus Heringa*, in verſu 90, ubi memoratur Λεσβὸς ἐρυμνά· ſibi videri legendum:

Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά.

Eam in rem egregii ſunt verſus e *Phanoclis* Elegia, apud *Stobaeum* Floril. p. 400. v. 5. ſiç de Lesbo loquentis:

Ἐκ κείνȣ μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ κιθαριϛὺς
Νῆσον ἔχει· πασέων τ' ἐϛὶν ἀοιδοτάτη.

Quae verſum huius carminis ultimum inſidebat, menda tamen videbatur tollenda: neque enim facile quis mihi perſuaſerit, ſcribere potuiſſe *Moſchum*:

εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμην·

Illud extra controverſiam erat poſitum, poſſe *Moſchum* ſcienter συρίσδεν· artem Muſicam ſupra fatebatur a Bione ſe didiciſſe, & accepiſſe veluti haereditate traditam, v. 101.

Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ȣ̓ ξένος ᾠδᾶς
Βωκολικᾶς, ἀλλ', ἅν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος, μώσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.

ita legendum puto pro Κλαρονόμως· Haec qui ſcripſerat, in ultimo verſu canere non potuit:

> εἰ δέ τι κἠγὼν
> Συρίσδεν δυνάμαν,

ſed poterat merito dubitare, ſi deſcenſus illuc pateret, utrum carmina ſua quidquam eſſent apud Inferum Iovem valitura. Poſuerat itaque:

> εἰ δέ τι κἠγὼν
> Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ κἠυτὸς ἄειδον.

Nota ſunt bene ominata Principis Poëtae verba, IX. Aen. v. 446.

> *ſi quid mea carmina poſſunt,*
> *Nulla dies unquam memori vos eximet aevo.*

LV-

LUDOVICI C. VALCKENARI

DISSERTATIO

De Praeſtantiſſimo Codice Leidenſi, & de Scholiis in Homerum ineditis.

SCriptus Codex Leidenſis, qui Scholia in Iliada *Homeri* XXII ſubminiſtravit, iam olim in Anglia eminebat inter ducentos quatuordecim Codices Graecos, quibus, prope Windſoram habitantis, *Iſaâci Voſſii*, Viri Praeſtantiſſimi, ſupellectilis iſtius dives exornabatur Bibliotheca. In Catologo Mſſ. *Iſ. Voſſii*, quem, a *Paulo Colomeſio* confectum, *Colomeſii* Operibus ſubiecit *Io. Albertus Fabricius*, p. 852. commemoratur *Homeri Ilias*, *cum Scholiis antiquis ineditis*, *quorum ſaepe mentionem facit Euſtathius.* Iſtum Codicem acceperat *Voſſius* e bibliotheca Nobiliſſimi *Nicolai Claudii Fabricii de Peireſc*, qui omnibus bonis literarumque ſtudioſis flebilis deceſſerat anno ſuperioris ſeculi XXXVII. *Colomeſius*, ubi undecim praecipuos enumerat *Iſ. Voſſii* Codices Mſſ. Graecos, ſecundo loco *Homerum* recenſet, p. 330. ſub hoc indice: *Des Notes de Por-*

phyre, & de pluſieurs autres ſur Homere, qui viennent de la Bibliotheque de M. Peireſc. Poſtquam theſaurum *Iſ. Voſſii* librarium Mſſ. ſibi compararant, & in Bibliothecam Leidanam transferri iuſſerant Illuſtriſſimi Hollandiae Proceres, in Catal. Bibl. Lugduno-Batavae, p. 394. inter Mſſ. *Voſſianos* Gr. primi ordinis, Codex LXIV. hoc modo fuit deſignatus: *Homeri Ilias cum interlineari expoſitione minio ſcripta, & ſcholiis ad marginem denſiſſimis, ut dicitur, 40 Grammaticorum veterum, quorum ſaepe mentionem facit Euſtathius.* Quibus libri eſt inſpiciendi copia, poterunt eum comparare ad illa, quae L. VI. de vita Peireskii, p. 230. tradidit *Petrus Gaſſendus.*

II. Praeſtantiſſimus Codex complectitur viginti tres Iliadis libros cum Scholiis, hac etiam in parte Lipſienſi Bibl. Paulinae anteponendus, quo ſedecim tantum contineri Libros Iliadis priores, a *Berglero* accepimus, in Actis Lipſienſ. anni MDCCXII, p. 316. & a Doctiſſimo Viro, qui ſub honorifico Homerophili nomine latere voluit in Miſcell. Obſerv. D'Orvillianis Vol. V. p. 162. Definit noſter (liceat ſic vocaſſe) in Iliade Φ, cuius ultima ita ſunt eroſa, ut legi pleraque non poſſint. Poſtrema Codicis folia, quae olim Iliada ultimam continuerant, madore corrupta, forte ab eo fuerunt abiecta, qui librum eleganter compegerat: eſt enim Codex chartaceus, ad aliorum, quos Leidae verſavi plurimos, antiquitatem non comparandus, ſed nitide ſcriptus; & plerumque tanta cum cura contextus Homericus in eo libro legitur exaratus, ut eius deſcriptorem non tantum oporteat fuiſſe Graece ſcientem, ſed & elegantia-

tiarum Poëtae non penitus expertem. Quanquam autem Codex non ſit admodum vetuſtus, poterant tamen univerſa Scholia ex antiquiſſimo eſſe deſcripta: verum cenſeo, Codicem Leidenſem demum ſcriptum fuiſſe, poſteaquam *Euſtathii* in *Homerum* commentarii ab Auctore fuerant in vulgus editi, doctis ſaltem innotuerant. Scholiis vetuſtis libri Leid. & alia recentiora, & nonnulla ſub nomine Εὐςαθίυ fuerunt interſerta; praeterea *Euſtathii*, in re minuta, credo, ut commentatori crearet invidiam, ſententiam commemorat Scholiorum collector ad Il. o. v. 558. Ἰςέον, ὅτι κατ' Εὐςάθιον ὀξύνεται (ſcripſerat παροξύνεται, ut *Euſt.* p. 1037. v. 20.) τὸ Κτάσθαι, ὡς ἐκ τοῦ δευτέρου ἀορίςου τοῦ ἔκτα γιγνόμενον, καὶ προσθέσει τῆς σθαι συλλαβῆς Κτάσθαι. Quid ſuſpicer, dicere non dubitabo.

III. Plurimos in commentariis ſuis paſſim nominat *Euſtathius*, qui *Homerum* olim illuſtraverant, Grammaticos, ſed quorum ſcripta, hominum, in homiliis deſcribendis fructuoſius occupatorum, negligentia dudum perierant. Is mihi quidem legiſſe tantum videtur *Apionis* & *Herodori* in Iliada commentarios, *Demoſthenis Thracis* Paraphraſin Odyſſeae, *Porphyrii* adnotationes in utriusque Poëmatis loca difficiliora, praeterea vetuſta diverſorum, quorum Auctores ignorabantur, in variis *Homeri* exemplaribus *Scholia.* Suſpicatus, neque id iniuria, eorum etiam, quos legerat, ſcripta peritura, Vir Egregius ex illis, quos dicebam, παρεκβολὰς, ſive *excerpta* ſua, atque adeo magnam confecit commentariorum in *Homerum* partem, quos iam ediderat ſeculo XII medio, quum, necdum creatus Theſſaloni-

nicenſis Archiepiſcopus, Μαΐςωρ eſſet τῶν Ῥητόρων, uti recte oſtendit e Codicibus MſT. *Alexander Politus*, in ſuo de *Euſtathio* comment. p. XIX. Praeter *Michaëlem Pſellum*, quem amicum habuit *Euſtathius*, fuerunt ipſius non tantum aevo, ſed & ſeculis ſequentibus, ad medium uſque decimi quinti, quo cum Muſis ſeceſſerunt in Italiam, homines in Graecia Eruditi, quique & *Homero* delectarentur, & Veterum Grammaticorum, quibus uſus fuerat *Euſtathius*, cuſtodirent obſervata. Horum quempiam credibile eſt, ſive invidia ductum, ſeu nimia operis Euſtathiani mole, ſive alia cauſa magis probabili commotum, ſub finem ſeculi XII, dum Epiſcopus noſter ἐν τῇ θείᾳ αὐλῇ Theſſalonicae melioribus curis vacabat, Iliada deſcripſiſſe *Homeri*, & in margines exemplaris ſui prae ceteris ſtudioſe retuliſſe *Porphyrii* obſervata, ſed & aliorum *Scholia* veterrima, quae e variis Codicibus hauſerit; his autem ſua etiam, & nonnulla *Euſtathii*, ut is videretur tam pauca priorum inventis adieciſſe, paſſim interſeruiſſe. Huius Codicis, ſive collectionis, ἀπόγραφον librum ſuſpicor eſſe Leidenſem, ante quadringentos circiter annos demum ſcriptum. Videaturne haec mea coniectura veriſimilis, Docti iudicabunt. Aliam de collectore Scholiorum coniecturam loco magis oportuno deponam. Illud interim certum haberi debet, poſt editos ab *Euſtathio* commentarios Scholia noſtra in eum ordinem, quo Leidae leguntur, fuiſſe collecta; eſſe autem illa variorum Grammaticorum obſervata, & veterum & recentiorum, ſtudioſe diſcernenda; quod de pleriſque in quosvis Auctores Scholiis, e diverſis Codicibus, a primis

E-

Editoribus, aut etiam iam ante, collectis, omnino videtur ſtatuendum.

IV. Scholia in Iliada *Homeri* ex iſto ſuo Codice aliquando editurum ſe, pollicitus fuerat *Iſ. Voſſius*, in Obſerv. ad *Melae* L. I. c. IX. §. 80. & ad L. II. c. III. §. 85. quod Vir Eximius *Io. Alb. Fabricius* adnotare non praetermiſit, B. G. L. II. c. III. §. 13. Verum quamprimum operi manum admoviſſet, ſi bene perſpectum habeo *Iſ. Voſſii*, rariora tantum conſectantis, ingenium, deſtitiſſet ab incoepto; & brevi etiam poſt prius illud ſuum conſilium videri poterat damnaſſe: neque enim Scholia in *Homerum* inter eos recenſentur Auctores, quos, in *Colomeſii* opuſculis p. 332. memoratos, in lucem vulgaturum ſe amico dixerat *Voſſius*. In eorum locorum, quae deſignabam, altero, ad *Melam* p. 154. profert ex ineditis Scholiis nonnulla; in altero p. 59. attigit tantum inſignem *Porphyrii* adnotationem, de magnitudine Thebarum in Aegypto copioſe agentis, ad *Hom.* Il. I. v. 385. in media iſta adnotatione leguntur quae *Voſſius* reſpicit verba: ut cum Scholiis *Hornejanis*, & *Steph. Byz.* in Διόσπολις poſſintilla comparari, e Mſ. hic deponam:

Ὡς δὲ Κάτων ἱςορεῖ, ἡ Διὸς πόλις, ἡ μεγάλη, πρὸ τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι, κώμας μὲν εἶχε τρισμυρίας τρισχιλίας τριάκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας, ἑκατὸν δὲ πύλαις διεκοσμεῖτο.

V. Quum hoc genere ſtudiorum, quae olim Ornatiſſimi viri fuerant deliciae, ſub finem vitae non amplius delectaretur *Iſ. Voſſius*, (& perſaepe,

ubi iam validis quaſſatum eſt viribus aevi

Cor-

Corpus, & obtuſis ceciderunt viribus artus;
Claudicat ingenium.)

Codicem Homericum utendum conceſſit, iam intra annum 1670, & 1680, publico nomine in Anglia agenti, *Ezechieli Spanhemio*, qui, dum munera a Principibus & Regibus demandata praeclare adminiſtrabat, in ultimam usque ſenectutem, hac etiam in parte *Voſſio* dispar, ſacra tractare Muſica nunquam deſiit. In editionis Diſſertationum de Praeſt. & Uſu Numism. renovatae volumine primo, quod vivo adhuc Auctore fuit emiſſum anno 1706. Diſſert. II. p. 85. ſic ſcribit Vir Illuſtris: „ Exſtat illud (*Ephori* teſtimonium de *Calliſtrato* Samio,) „ in antiquiſſimis ac ineditis hactenus ad Homeri Iliada Scholiis, quae complectitur Codex vetuſtus Bibliothecae nuper Doctiſſimi Iſ. Voſſii, quemque obvia eius humanitate verſare olim Windſorae, ubi publico mandato in comitatu Regis Britannorum Caroli II. tum agebam, mihi ante complures annos contigit. „ Codicem iſtum ita verſavit in aedibus Voſſianis *Spanhemius*, ut inde excerpſerit, quae videbantur uſui futura, quod ex ipſius in *Callimachum* Obſervationibus, p. 193. licet aeſtimare. E tredecim adnotationibus, quas in iis Obſ. protulit e libro Voſſiano, prima, p. 74. poſita, emendatius ſcripta exſtat in Scholiis editis, ad Il. Δ. 101. ubi recte dicitur Apollo τεσσάρων τεχνῶν ἔφορος· Quod in Mſ. legitur εὔφορος, recepit & interpretatur *Spanhemius*. Recordor in eadem voce peccatum in Scholio *Porphyrii*, ad Il. Λ. v. 636. ſubiecto Animadv. in *Ammon.* p. 244. ubi, cum ſcribi debuiſſet: ἐκ μέσȣ δὲ πᾶν εὔφορον· repraeſentaveram

ram lectionem Mſ. πανεύφορον. -- Secunda adnotatio, p. 78. obvia, potuiſſet cum *Euſtathio* ad Il. Π. p. 1082. v. 36. comparari, & e diverſis vera lectio erui. Quae *Spanhemius* p. 193. e Mſ. promit *Porphyrii* verba, pleniora legebantur in Codice, unde fuerant deſcripta, ſub nomine

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ:

Οὐκ οἶδ' ὅθεν τῶν Γραμματικῶν τινὲς τὸ [Αἴολον ἐπὶ τοῦ ποικίλου παρ' Ὁμήρῳ ἀκούειν ἀξιοῦσιν· Οὕτω γοῦν τὸ] Αἰολοπώλους ἀποδιδόασι, καὶ, Πόδας αἴολος ἵππος....

uncis incluſa in editione *Graevii*, forte a *Spanhemio*, fuerunt omiſſa. Verum haec totidem verbis dudum ſub nomine *Porphyrii* legebantur in Quaeſt. Homer. c. 111. initio. Cetera, quae in iſtas Obſervationes e *Voſſiano* libro derivavit, ex indice poterunt repeti, praeter illa, quae in fragmentis *Callimachi* fuere depoſita, p. 278. 294. & 295. Et haec & alia excutere nolo, ne cui videar ambitioſe conſectari leviſſimos Excellentis Viri errores, cuius doctrinae copiam raros putem adſequutos: neque adeo eſt mirandum, *Spanhemium*, qui in numiſmatibus ſcienter tractandis vitae partem conſumſerat, in erroribus librariorum inveſtigandis, & in iis quae ad veri nominis Criticen ſpectant, non fuiſſe perſpicaciſſimum.

§ VI. In notis ad *Ariſtophanis* Plutum, & Nubes, quas morti iam vicinus ad *Kuſterum* allegavit *Spanhemius*, quater meminit Scholiorum e Mſ. Voſſiano; ad Pluti v. 536. ad Nubes, v. 973. v. 1236. & ad v. 271. ubi quod nuſpiam legi putabat vir Literatiſſimus, *Meurſio* etiam in Solone, ni fallor, praetermiſ-

miſſum, ex eadem adnotatione attigerat *Euſtathius*, ad Il. P. p. 1143. v. 6. his autem verbis (quorum ſententiam tantum indicavit *Spanhemius*) traditur in *Porphyrii* Scholio inedito ad *Hom.* Il. P. v. 263, 264, 265.

> (Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διϊπετέος ποταμοῖο
> Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
> Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·)

Αὕτη ἡ εἰκὼν Πλάτωνος ἔκαυσε τὰ ποιήματα. οὕτως ἐνεργέστερον τοῦ ὁρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρέστησε. δεικτικὸν δὲ καὶ τὸ, Ἐρευγομένης. τὸ δὲ Ἔξω, τὴν ἐπιπλεῖστον ἔκχυσιν τῆς θαλάττης δηλοῖ. Φασὶ δὲ καὶ Σόλωνα τὸν νομοθέτην, μιμησάμενον τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἐν ἅπασιν, ἐνθάδε γενόμενον διαπορῆσαι, καὶ θαυμάσαντα κατακαῦσαι πάντα τὰ ἴδια σκέμματα, ὡς καὶ Πλάτων. τῆς γὰρ ἐπαλλήλου τῶν ὑδάτων ἐκβολῆς ἡ τοῦ Βοόωσιν ἀναδίπλωσις ὁμοίαν ἀπετέλεσε τὴν συνῳδίαν.

Quae ſequuntur in Mſ. videntur a Scholiorum collectore *Porphyrianis* adiecta. In Opere de Praeſtantia & Uſu Numism. obiter quaedam Scholia e Mſ. attigit *Spanhemius*, veluti in Vol. II. Diſſ. X. p. 15. Vol. I. Diſſ. VIII. p. 455. Diſſ. VI. p. 311. Inſigne & vetuſtiſſimum Scholion, quod Diſſ. II. p. 85. evulgarat, Animadv. in *Amm.* ſubieci p. 242. *Spanhemius* lectionem Mſ. expreſſit: Οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν περὶ Πάριν τοῖς Ἕλλησι χαρακτῆρες· & in verſione poſuit *ante Paridem*. Edidi: παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλ. non male, opinor; verum tamen iſtius mutationis Lector debuiſſet admoneri. Videri autem queat illud Scholion legiſſe *Tzetzes*, *Salmaſio* citatus in perdocta de Literis Graecis diſſertatione.

VII. Prae-

VII. Praeterea in Animadverſ. Gallicis quas ſubiecit *Spanhemius* obſervatis in Verſionem Gallicam Caeſarum *Iuliani*, nonnulla e Mſ. noſtro excitavit Scholia, non magni momenti, pagg. 12. 22. 30. 33. 110. 125. ſed in Anim. ad Obſerv. 503. p. 74. ex eodem libro *Voſſiano* adnotationem protulit, quam *egregiam* vocat & partim illuſtrat Clariſſ. *Hemſterhuſius* in notis ad argum. Pluti *Ariſt.* p. 7 & 8. Quoniam vero *Spanhemius* nonnulla intermedia, quibus *Heraclidae* obſcuratur obſervatio, alia item praetermiſit, pauca perperam poſuit; eamdem adnotationem vetuſtiſſimi Grammatici, cuius, *Porphyrio* forte antiquioris, nomen ignoramus, prouti in ipſo Codice eleganter ſcripta legitur, ad Il. I. v. 378. hic repraeſentabo:

Ἐν καρὸς αἴσῃ.] Ἀπὸ τῶν Καρῶν, ὃς ἀεὶ λοιδορεῖ ὁ Ποιητής· οἷον, ἐν μοίρᾳ Καρὸς, οἱονεὶ δȣ́λȣ. Τὸ καρὸς, Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκȣσεν, ἀπὸ τȣ̃ ἐν τῷ κάρᾳ εἶναι· τὰ γὰρ παλαιὰ τῶν γραϊδίων ἀποῤῥίπτει τὸν ἐγκέφαλον. λέγει ȣ̃ν τὸ,

—— τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ,

τȣτέϛι, τιμῶμαι αὐτὸν, ἐν ᾗ μοίρᾳ αἱ γυναῖκες τὸν ἐγκέφαλον. Ἀρχίλοχος δὲ, τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρȣ καὶ τȣ̃ τυχόντος ϛρατιώτȣ μοίρᾳ. Λυσανίας δὲ ὁ Κυρηναῖος, καὶ Ἀριϛοφάνης, καὶ Ἀρίϛαρχος, ἐν κηρὸς μοίρᾳ φασὶ λέγειν τὸν Ποιητὴν, Δωρικῶς μεταβαλόντα τὸ η εἰς α. Νέσος δὲ ὁ Χῖος καὶ τὸ α μηκύνει, ȣ̓δὲν φροντίσας τȣ̃ μέτρȣ. Ἡρακλείδης δέ φησι, ὅτι τὰ ἐκ τȣ̃ η εἰς βραχὺ α μεταγόμενα, Ἰωνικά ἐϛιν ἀλλ' ȣ̓ Δωριέων συϛολαί. Ἀντιφράζει μέντοι ὁ Ποιητὴς τῷ, ἐν καρὸς αἴσῃ, τὸ

Εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον.

καὶ,

Ἶσον γάρ σφιν —— ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.

καὶ ὁ αὐτὸς Ἀχιλλεὺς,

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν.

ὅμοιον δέ ἐϛι τὸ,

Ἶσον —— πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.

In Scholiis dudum editis ad h. l. pauciſſima leguntur. In *Hornejanis* talia proſtant, quae videantur e noſtro Scholio olim excerpta, ad eam rationem, qua ſolitos fuiſſe *antiquarios inprimis Chriſtianos* doctiora reſecare monuit *Ti. Hemſterhuſius* ad Scholia in Plutum p. 243. 356. 361. Et, quoniam Scholia, ab *Hornejo* edita, non omnibus erunt ad manum, non pigebit quae leguntur ad hunc locum, deinceps uſui futura, deſcripſiſſe:

> Τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.] Ὅμοιόν ἐϛι τῷ, Ἶσον γάρ σφιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. Οἱ δὲ, Ἔγκαρα, τὸν φθεῖρα· οἱ δὲ, ἀπὸ τῶν Καρῶν, ὓς ἀεὶ λοιδορεῖ ὁ Ποιητής· ἢ ὅτι Ἀθηναῖοι τὸν ἐγκέφαλον, οὔτε ἤσθιον, οὔτε ὠνόμαζον· Ἔγκαρος οὖν, τοῦ ἐγκεφάλου.

In illis prima videmus & ultima Scholii melioris verba: quod traditur, nonnullos Ἔγκαρα interpretatos τὸν φθεῖρα, derivatum ex *Apionis* ad h. l. commentario, cuius notam poſtquam deſcripſit *Euſtathius*, p. 659. v. 31. —— ad v. 41. ſua quaedam ſubiungit, *Pindari*, *Sophoclis*, *Lycophronis*, & *Plutarchi* teſtimoniis munita: deinde meliora quaedam profert, p. 660. usque ad verſum 12. ex *Apollodoro* Athenienſi aliisque, de cerebello, quod guſtare vete-

te-

teres habuerint religioni: verum haec univerſa vir optimus transſcripſit ex *Athenaei*, non nominati, Epitome, 11. p. 65. F. & 66. A. B. tum Scholion expromit ex Homerico Codice, quod ferme legitur in Scholiis editis; tandem ceteris obſervationem ſubdit e Lexico *Pauſaniae*. Eo haec videbantur adnotanda, ut conſtaret, nihil eorum, quae in Scholio ſupra poſito leguntur, nullum certe Auctorum in eo citatorum memorari apud *Euſtathium*, copioſe ad hunc locum diſſerentem. Quae autem in Scholio noſtro medelae indigeant, aliis reficienda committo; &, miſſis Grammaticorum commentis, de Homerica dictione *καρὸς* optime conieciſſe arbitror *Samuelem Clarkium*.

VIII. In eodem opere Gallico, nimirum Anim. ad Obſerv. 44. p. 12. ridet *Spanhemius*, & merito, *Dorotheum Aſcalonitam*, qui per totam vitam in uno *Homeri* loco fuiſſe dicitur occupatus, in nota *Porphyrii* ad eamdem hanc nonam *Homeri* Iliada, cuius notae, nonnulla complectentis minime protrita, cum paucula verba priora duntaxat protulerit *Spanhemius*, conſtitui integram adnotationem e Codice Mſ. hic deponere. Pertinet autem ad locum *Homeri* ex Odyſſ. Ω. v. 207.

Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ.

ad quem verſum, p. 830. pauca notat de voce Κλίσιον ex *Aëlio Dionyſio*, ceterisque Lexicis ſuis *Euſtathius*. Verum a Collectore Scholiorum in Iliada, qui pleraque Porphyriana deſcribere conſtituerat, ad marginem Iliadis Ἰῶτα iſta fuit adnotatio depoſita. Retuleritne eam ad v. 71,

 Πλεῖ-

Πλεῖαί τοι οἴνȣ κλισίαι, —

an ad v. 226.

Ἡ μὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος —

diſcerni nequit. Quidquid huius fuerit, luculentum Scholion hoc eſt:

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ:

Ὅλȣ βίȣ ἐδέησε Δωροθέῳ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ, εἰς ἐξήγησιν τȣ̃ παρ' Ὁμήρῳ Κλισίȣ. Τρία δέ φησι ζητεῖσθαι † παρὰ τȣ̃ αὐτȣ̃, περὶ τȣ̃ σημαινομένȣ, εἰ ταὐτὸ δηλȣ̃ται τῷ παρὰ Ἀττικοῖς. Καὶ β', † διὰ τὴν ὀρθογραφίαν, πότερον διὰ διφθόγγȣ ἡ πρώτη, ἢ διὰ τȣ̃ ἰῶτα. Καὶ τρίτον, περὶ τῆς προσῳδίας· πότερον παροξύτονον, ἢ προπαροξύτονον. Τὸ μὲν ȣ̃ν δηλȣμενόν φησιν ȣ̓ πολλῆς σκέψεως δεῖσθαι, ȣ̃τε παρὰ τῷ Ποιητῇ, ȣ̃τε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. οἶκον γὰρ φησί τινα μέγαν Ὅμηρος, τὸν ἐν ταῖς ἐπαύλεσι κατασκιαζόμενον· πῦρ δὲ ἐν αὐτῷ καίειν, καὶ κοιμᾶσθαι τȣ̀ς ἐργάτας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. Κλίσιον δὲ αὐτὸ προσηγόρευσεν, ἀναλόγως τῇ Κλισίᾳ, ἥτις στρατιωτικὴ σκηνή ἐστιν αὐτοσχέδιος· ἀπὸ γὰρ τȣ̃ κλίνω· ἐξ ȣ̃ καὶ Κλιντὴρ καὶ Κλισμὸς, καὶ οἱ μὲν ἔχοντες ἀπερείσειν τοῖς ὤμοις, Κλισμοὶ, οἱ δ' ἄλλοι, Θρόνοι· Ἀττικῶς δὲ, Κλιντήριον τὸ μικρὸν κλινίδιον λέγεται. Τὸ ȣ̃ν χωρȣ̃ν κλίνας πολλὰς καὶ θρόνȣς, Κλίσιον ἐκάλȣν· ᾧ τρόπῳ καὶ τὸν Κοιτῶνα ἡμεῖς ἐκαλέσαμεν· Δωμάτιον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸν † ἀφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον· Ὅμηρος δὲ, Θάλαμον. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, φησι Δωρόθεος, ἀπὸ τȣ̃ κεκλῖσθαι κατωνομάσθη, τȣ̃ σημαίνοντος τὸ περιειληφέναι, καὶ περιέχειν. Ἀρίσταρχος δὲ καὶ ἑτέρως ἐξηγεῖται· τὸ γὰρ,

— *περὶ Κλίσιον θέε πάντῃ,*

δη-

δηλȣ̃ν, ὡς κύκλῳ τȣ̃ οἴκȣ ςιβάδες ἦσαν † ᾠκοδομημέναι, πρὸς αἷς οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥςε ἐπ᾽ αὐτȣ̀ς καθεζομένȣς δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν ςιβάδων κοιμᾶσθαι, ἵνα μὴ ἄλλος οἶκος ᾖ τȣ̃ Λαέρτȣ, ἄλλο δὲ τὸ Κλίσιον, ἀλλ᾽ ἐν τῷ οἴκῳ τȣ̃ Λαέρτȣ εἰρῆσθαι τὴν ἐν κύκλῳ † οἰκοδομίαν τῶν ςιβάδων, καὶ θέσιν τῶν θρόνων. Ἐμφαίνει δὲ, ὅτι ὁ μὲν οἶκος Λαέρτȣ, ἐν τῷ ἐντὸς καὶ περιεχομένῳ ὑπὸ τȣ̃ Κλισίȣ, τῶν δὲ ἄλλων, ἐν τῷ ἔξωθεν περιέχοντι Κλισίῳ. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον, καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ οἰκίᾳ ὁ θάλαμος τȣ̃ Τηλεμάχȣ μέσος ὑψηλὸς ᾠκοδόμητο, ὑπὸ τῆς αὐλῆς περιεχόμενος.

Τηλέμαχος δ᾽, ὅθι οἱ θάλαμος
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.

Καὶ γὰρ τȣ̃τον τὸν θάλαμον κατὰ τὸ μέσον τῆς αὐλῆς κεῖσθαι φησὶ, διὸ καὶ περίσκεπτον ὠνόμασεν, οἷον περιφανῆ, διὰ τὸ πανταχόθεν περιέχεσθαι· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸν Λαέρτȣ οἶκον περιέχεσθαι πανταχόθεν ὑπὸ τȣ̃ Κλισίȣ κατὰ μέσον ᾠκοδομημένον· τὸ γὰρ Περιθεῖν τȣ̃το δηλοῖ· οἷον καὶ Ἀρχίλοχος δηλοῖ, ποιήσας,

Τοῖον γὰρ αὐλὴν ἕρκος ἀμφιδέδρομεν·

Ἔχει γὰρ τὸ Κλίσιον ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὰ τοιαῦτα, πρὸς τὰς Παςάδας, Πρόδομος, Ἐξέδρα· προῳκοδόμητο γὰρ οἰκήσεως τινὸς ἡ Παςὰς, καὶ ἡ Προπαςὰς, καὶ ὁ Πρόδομος, καθάπερ καὶ τȣ̃νομα δηλοῖ,

Ἄλλο δ᾽ ἐνὶ Προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.

Τοιȣ̃το δέ τοι καὶ Ἐξέδρα τῆς οἰκίας, ἔξω πᾶσα ȣ̃σα, πρὸς αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ κατεσκευασμένη· οἷς δὴ παραπλησίως καὶ τὸ Κλίσιον ἔξω τȣ̃ οἴκȣ.

In initio huius obſervationis, verſu 3 legendum videtur: περὶ τȣ́τȣ· Πρῶτον περὶ τȣ͂ σημαινομένȣ· paulo poſt: Καὶ β′ vel δεύτερον περὶ τῆς ὀρθογραφίας· Trium quaeſtionum, a *Dorotheo* poſitarum, primam tantum attigit *Porphyrius*, aut, e Porphyrianis, Scholiorum Collector. Deinde, ſive legatur, τὸν ἀφ᾽ ἡμῶν Κοιτῶνα, nempe λεγόμενον, ſive, quod quis, utpote magis uſitatum, forte praeferat, τὸν ὑφ᾽ ἡμῶν κοιτῶνα, nihil intereſt. Verſu 26 poſui, σιβάδες ἦσαν ᾠκοδομημέναι, recedens ab exemplaris ſcriptura, quae haec erat: σιβάδην ὠκοδομημεν. nec tamen illud cuipiam putem placiturum: paulo poſt memorat *Porphyrius*, τὴν ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν σιβάδων· crediderim hic ſcribendum οἰκονομίαν· & ſupra, σιβάδες ἦσαν ᾠκονομημέναι, *ſtrata erant ordine diſpoſita.* --- In loco *Homeri* ex Od. Λ, 425. ſcripſerat *Porphyrius*, θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς· ſed erant haec omiſſa in Mſ. qui mox, pro περίσκεπτον, dabat σκεπτόν.

IX. Ex iſtis ſpeciminibus manifeſtum eſſe poterit, Leidenſem Codicem illis certe multo meliorem eſſe, e quibus nobis Scholia in *Homerum* fuerunt evulgata. Haec cum diverſi ſint generis, & e variis Codicibus edita, de ſingulis pauca ſunt dicenda. In illis iam olim editis, & nunquam deinceps ad Mſſ. collatis, vix quidquam alicuius momenti putem ad libros Iliadis XXIII. reperiri, quod non inveniatur in libro Leidenſi. Sed hic praeterea plurima complectitur inedita, vetera, & optimae frugis, quorum in editis illis Scholiis ne veſtigium quidem compareat; nonnulla etiam pleniora, e quibus excerpta ſuperſint in editis. Non mi-

miror nonnullos in ea fuiſſe ſententia, ut editorum Scholiorum unum eſſe Parentem, & quidem *Didymum*, quem in *Homerum* noverant commentatum, exiſtimarent: verum neſcio, quid Eruditiſſimum *Thomam Gatakerum* inpulerit, ut *Scholiaſten Homeri* unum ſupereſſe crederet, eumque & alibi, & in *Antonin.* p. 37. D. 65. A. 77. B. non dubitanter *Heracleonem* nuncuparet: eodem enim iure vocari potuerat *Epaphroditus*, cuius in *Homerum* commentarios, ut & *Heracleonis*, *Aſclepiadis*, *Didymi*, *Theonis*, *Pii*, paſſim laudat *Auctor Etymologici M.* Sed Viri Doctiſſimi de *Scholiis* in *Ariſtophanem* aliosque Poëtas editis ita loqui ſolent, „ quaſi unus aliquis Grammaticus omnium eſſet „ conditor; quum mixtas habeamus, ſummoque „ ſtudio diſcernendas, & optimae notae, & nullius pretii aevique ſerioris reliquias. „ Verba ſunt Cel. *Hemſterhuſii*, in libello cultiſſimo, p. 137. Nullus forte Codex exſtat Homericus, in quem plura iſtiusmodi diverſorum, variis temporum articulis ſcripta, obſervata fuerint quam in Leidenſem coniecta.

X. Adnotationes luculentas ad Iliada Ἰῶτα eo inprimis in anteceſſum propoſui, ut intelligerent harum rerum ſcientes, Leidenſem Codicem diverſiſſimum eſſe a Florentino, & Lipſienſi: neque enim iſta reperiuntur in Scholiis *Hornejanis* ad Iliada Ἰῶτα, e Codice *Petri Victorii*, ut perhibent, Florentiae olim a *Ioanne Caſelio* deſcriptis. *Scholia illa exſtare in optimae notae Codice Homeri Mſ.* (quo libri XVI Iliadis & initium XVII continentur) *Paulinae Bibl.* Lipſienſis, primus monuit *Stephanus*

Berglerus, de Scholiis agens Homericis, a *Barneſio* interpolatis, in Actis Erudit. Lipſ. A. MDCCXII. p. 316. Verba legens *Bergleri* in eam facile ſuſpicionem incidas, Lipſienſem Codicem ab eo, quem *Caſelius* adhibuit, non eſſe diverſum, ſiquidem eadem complectatur Scholia, quae *Conr. Hornejus* ediderat: verum diverſos eſſe Codices, Florentinum & Lipſienſem, ex iis clariſſime conficias, quae vir Egregius notavit in Miſcell. Obſerv. Vol. V. p. 155. & ſeqq. ubi *Hornejana* Scholia in primos verſus 70 Iliadis nonae conferens ad ἀπόγραφον, cum cura deſcriptum e Libro Lipſienſi, hinc promit, quae deſint in *Hornejanis*, ad verſ. 7. 14. 18. 31. 34. 40. 55. 62. &, ne forte credas, haec a *Caſelio* feſtinante omiſſa, alio documento oſtendam, Codices eſſe diverſos. Deſunt in Lipſienſi Scholia, quae dederat *Hornejus* ad v. 12. 15. 16. 59. 66. &c. Ea tamen oportet ſit inter iſtos Codices adfinitas, ut ad unum vetuſtius exemplar videri poſſint exarati: nam non raro utriusque Codicis Scholia verbis tantum diſconveniunt. Legatur Cl. *T. H.* ad Scholia in Plutum, p. 383. Hac in re unico utar exemplo. Ad v. 3. e Lipſienſi Codice haec verba p. 156. enotantur: Οἱ μὲν ἄλλοι ἐν Φυγῇ, οἱ δὲ ἄριϛοι ἐν πένθει· *Hornejus* ſequentia exhibuerat: Οἱ μὲν ἄλλοι περὶ Φυγῆς (ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο) οἱ δὲ ἄριϛοι ἐν πένθει (ἦσαν.) *Barneſius*, qui Scholia *Hornejana* ceteris interpoſuit, praetermiſſis ſignis, quibus ſua ipſius emblemata a Codicis lectione ſeparaverat *Hornejus*, omnia ita exhibuit, quaſi verba eſſent Graeci Grammatici. Recte *Barneſii* incogitantiam damnat Vir Doctus; quod vero *Horneji* ſupplementa laudat, minus equidem probo.

In

In vetuſto exemplari ſcriptum fuiſſe hariolor: *Οἱ μὲν ἄλλοι περὶ Φυγ ἦσ.* Syllabas, quas ſaepiſſime in Mſſ. vidi compendifactas, cum non adſequerentur deſcriptores, eorum alter literas exhibuit, *περὶ Φυγῆς·* alter ſenſum expreſſit, *ἐν Φυγῇ·* vetus autem Grammaticus meo iudicio ſcripſerat: *οἱ μὲν ἄλλοι περὶ Φυγὴν ἦσαν, οἱ δὲ ἄριστοι ἐν πένθει.* Graece ſcientibus nota eſt loquendi formula, a qua, elegantioribus ſatis uſitata, ne Grammatici quidem abſtinuerunt. Quod in minutis rebus aliquantisper haeream, Docti, ſi qui his chartis manus admovere voluerint, moleſte non ferent, dum cogitabunt, haec etiam indoctis ſcribi, inſtar diſſertationis, quales ſolent in Academiis exponi, ſaepenumero digniſſimae, quae deferantur

Εἰς τὸν λιβανωτὸν, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων.

XI. Ante ducentos triginta annos ex alio Codice Florentiae nonnulla Scholia in Homerum excerpſerat *Aloyſius Alamannus:* eorum partem, quae ad Iliada ſpectat, in vulgus emiſerunt Cantabrigienſes, Iliadis editioni anni 1689. ſubiectam. His excerptis, minime contemnendis, inſunt, quae totidem verbis libro Leidenſi leguntur interſerta. Et haec Scholia ferme tantum fuere vulgata; nam illa *Moſchopuli*, pleraque conflata e libris obviis, nunc quidem mittimus. In editis Scholiis nuſpiam adnotationibus praefixa leguntur nomina Auctorum; cum in noſtro Codice nonnulla, aliorum, plurima *Porphyrii* nomen in fronte oſtentent. Suſpicor enimvero in variis Bibliothecis Codices latitare Homericos, cum Scholiis *Porphyrii*; neque illud temere. *Porphyrio*, Scholion ad Odyſſ. Λ. v. 276,

 au-

auctoritate Mſ. Anglicani vindicat vir veteris Theologiae Peritiſſimus, *Thomas Gale* in n. 7. ad ultimum caput (male libellus in capita fuit diſtractus) *Cornuti* de N. D. Plura, opinor, cognoſceremus, ſi Codices vetuſtos paulo diligentius excuſſiſſet *Barneſius*; neque enim temere exemplar *Homeri* vetus reperias, cui Scholia non ſint interpoſita: in primis dignus foret, qui perita manu tractaretur, is Codex optimus, qui tum temporis erat in Bibliotheca Reverendi Praeſulis Elienſis, *Ioannis Mori*, cuius lectiones ſaepenumero cum illis libri Leidenſis conſpirant. *Porphyrii* frequenter fieri mentionem in Scholiis Homericis Bibliothecae Vaticanae monuit *Lucas Holſtenius*, Diſſ. de Vita & ſcriptis *Porphyr.* c. VII. vellem & illa, ſive potius meliora, nobiſcum e Vaticanis codicibus communicarent, qui ſub Erudito Pontifice Maximo haec ſtudia Romae tractant Viri Praeſtantiſſimi. *Io. Alb. Fabricius* Biblioth. Gr. Vol. 1. p. 293. praeter ceteros Codicem laudat, olim Wittianum, quamplurimis *Porphyrii* Scholiis inſtructum. *Alexander* autem *Morus* in notis ad *Matth.* XII. v. 40. & in Ep. *Pauli* ad Eph. 1. 19. memorat *Scholia Bibliothecae Mediceae optima & antiquiſſima in Homerum:* quae priori loco depoſuit Ornatiſſimus *Morus*, prima facie videri queant profecta ab alio Grammatico, ſed ſunt tamen verba *Porphyrii*; certe paulo emendatius ſcripta leguntur ſub nomine *Porphyrii* vulgata in huius Quaeſt. Homer. cap. XIV. p. XCIX. v. 12. Plura Porphyriana iſtum Codicem complecti, probabile admodum eſt: Quaeſtiones enim quae dicuntur Homericae, de quibus quid ſentiam, deinceps indicabo, leguntur in mar-

margine Codicis Leidenſis, reliquis Scholiis intermixtae. Ex eodem Codice Mediceo, quem *Morus* verſavit, repetita videntur a *Luca Holſtenio*, quae eius notis in *Stephanum Byzantinum* fuerunt inſerta, pleraque deſcripta e Scholiis in Boeotiam. Inter ſeptem Codices Homericos, quos Caeſarea recondit Vindebonenſis Bibliotheca, optimus procul dubio Mſ. eſt Iliadis, Scholiis interlin. & margin. refertus, quem Catalogi Bibl. Caeſ. Vind. Parte IV. p. 28. recenſuit *Daniel Neſſelius*. Inprimis exoptarem, ut quispiam hac opella excitatus, e membranis vetuſtis meliora proferendo, pervinceret, Leidenſem Codicem *Homeri* non eſſe omnibus anteponendum. Hoc cum vix videatur ſperandum, id tamen pervelim, ut Eruditus quispiam de Actorum, quae Lipſiae prodeunt, Conditoribus, ſpecimina quaedam in ceteros Iliadis libros e Codice Lipſienſi depromeret, & inexſpectato hoc munuſculo Operis utiliſſimi volumen exornaret.

XII. Ut autem unusquisque de Codice Leidenſi iudicare poſſit, agam in ſequentibus de illo paulo accuratius, & quorumcunque Scholiorum (de illis enim, non de contextu dicam.) ſpecimina e Leidenſi libro deſcribam: Scholia leguntur in hoc libro, tum quae vulgo vocantur interlinearia, tum Scholia, σημειώσεις, ſive adnotationes, ſaepe copioſiſſimae, in marginibus collocatae: de illis primum dicam. Verſibus ſingulis interpoſitae ſunt interpretationes, quibus dictiones Homericae, quae dudum ceciderant ex uſu, ſive etiam integrae loquendi formulae, facilioribus ac vulgo receptis explicantur. E multis exempla quaedam ſeligam, quibus haec pars clareſcat. Il.

Il. A. v. 41. dictioni Κρήηνον (ſic recte legitur in Mſ.) ſuperſcriptum: τελείωσον·

Il. A. v. 105. Κακοσσόμενος] κακολογήσων. quae ad latus ponam vocum Homericarum, in Mſ. ſupra ſcribi, ſemel dixiſſe ſufficiat. Forte Grammaticus poſuerat κακολογήσας· quanquam potuit & illud ponere, reſpiciens ad ſequentia. In Scholiis editis legitur: Κακ' ὀσσόμενος.] Δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος· haec & omnia ſimilia quae in Scholiis iſtis leguntur, in Codice, unde fuere derivata, verſibus pariter legebantur interiecta. Egregie ſe facturum credidit *Barneſius*, ſi Scholio antefigeret dictionem Κακοσσόμενος· Sed duplex fuit in *Homero* lectio: ad illam vulgo receptam, Κακ' ὀσσόμενος, ſpectant interpretationes editi *Scholiaſtae*, *Heſychii*, *Apollonii*, Lex. Hom. & *Etymologi.* Ad compoſitum Κακοσσόμενος, quod & in ſuis exemplaribus *Euſtathius*, & in Mſ. Codice invenerat *Barneſius*, pertinet κακολογήσας· & hanc lectionem probat, altera non unam ob rationem reiecta, *Porphyrius* Q. Homer. c. XVII. p. CV. cuius verba diligentiam accuratiſſimi *Sam. Clarkii* non effugere. verum ne nos nimium abducant in ſeqq. non attingam adeo errores *Barneſii*; neque etiam iudicium de ſingulis interponam.

Il. A. 261. Vocibus: Οὔ ποτέ μ' οἴγ' ἀθέριζον· ſuperſcriptum: Οὐδαμῶς ἀτελῆ καὶ ἀσθενῆ καὶ οὐδαμινὸν ἡγοῦντο.

Il. E. 540. ubi vulgari ſolet: Δούπησεν δὲ πεσὼν, nihilque enotatur e Mſſ. Leidenſis praefert: Ἤριπε δὲ πρηνὴς, cum hac interpretatione: κατέπεσεν ἐπὶ πρόσωπον.

Il. E. 561. ſic praefert Mſ.

Τὼ

Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος·

cum hac expoſitione ſupra poſita, ut ſemper: τέτες κατα πεσόντας ᾤκτείρησεν ὁ φιλοπόλεμος· edi ſolet βοὴν ἀγαθὸς, pro ἀρηΐφιλος· attamen & hoc ſuis in Mſſ. invenerat *Barneſius*, ſive *Hearnius*.

Il. E. verſui 831. ſuperſcriptum: ἡ κόπος πολυόρμητος τὰ μέλη σε εἰσῆλθεν.

Il. Z. v. 51. Rectiſſime ſcriptum in Leidenſi:

—— τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσιν ὄρινε·

pro ἔπειθε· quod unde fluxerit patet ex interpretatione, in libro noſtro adiecta, ἔπεισε· ſed ὄρινε & in aliis Mſſ. & in illo *Mori* verae lectioni ſuperſcriptum ἔπειθε· quod *Barneſius* habuit pro emendatione.

Il. Z. v. 169. Mſ.

Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ θυμοφθόρα.

Praeter vocem verſus ultimam, πολλὰ, vulgi uſu notiſſimam, ceteras ſic interpretatur Grammaticus: χαράξας ἐν ἐσφραγισμένῳ δέλτῳ ψυχοφθόρα·

Il. Z. 248. Τέγεοι θάλαμοι] ἀνώγεοι πασοί.

Il. Z. 252. Λαοδίκην ἐσάγεσα] πρὸς τὴν .... πορευομένη.

—— 265. Ἀπογυιώσῃς] ἐκνευρώσῃς.

Il. Z. v. 319. Mſ. Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· prouti optime e ſuis Mſſ. & aliunde reſtituit *Barneſ.* adiecta interpretatio: δόρυ ἐκράτει ἕνδεκα πηχῶν τὸ μῆκος.

Il. H. v. 290. vulgatur:

Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος.

Quod ex uno Codice profert *Barneſius*, reperitur & in Leid.

Νῦν

Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.

explicatio aderat: παυσώμεθα τȣ̃ πολέμȣ καὶ τῆς μάχης· Ubicunque autem articulos, ab *Homero* praetermiſſos, Linguae Graecae communis uſus requirebat, inter verſus diligenter fuerunt poſiti. exemplo ſit verſus in Il. Η. 177. qui ſic legitur in Mſ.

οἱ ηὔξαντο τοῖς ϗ τὰς ἀνέτεινον
Λαοὶ δ᾽ ἠρήσαντο θεοῖς, ἰδὲ χεῖρας ἀνεσχον.

Neque tantum dictionum interpretationes ſed ſaepe aliae etiam adnotatiunculae, a Scholiis marginalibus diſtinguendae, verſibus interponuntur, veluti in Homeri Catalogo ſive Boeotia.

v. 5. Θέσπειαν] ἀπὸ Θεσπείȣ τȣ̃ Κηφέως.
v. 6. Ἐρυθρὰς] ἀπὸ Ἐρυθρίȣ τȣ̃ νεωτέρȣ τῶν Ἀθαμαντίδων.
v. 10.] ἀπὸ Κορωνȣ̃ καὶ Ἁλιάρτȣ τῶν Σισύφȣ παίδων κατονομασθέντες.
v. 13. Ὀγχ.] Οὗτος Βοιωτȣ̃ παῖς, ὃς ἐν τῷ τόπῳ τȣ́τῳ λαμπρὸν ἱδρύσατο ἱερόν.
v. 39. Βῆσσαν] ἀπὸ τȣ̃ σύμφυτον εἶναι καὶ σύνδενδρον τὴν ὀνομασίαν κεκτημένην.

Quae ad nomen Βῆσσαν in editis Scholiis notantur, ne quis credat abeſſe, leguntur in margine libri Leid. ubi copioſa Scholia ad initium Boeotiae poſita itidem reperiuntur, & quidem meliora quam ſunt in editis. Sed ea de re deinceps.

XIII. Ex his, quae protuli, poterit de Scholiis interlinearibus non tantum libri Leidenſis, ſed & aliorum, iudicari, e quibus ſimiles vocum Poëticarum ἐξηγήσεις Editores nobis tradidere. Iſtarum interpretationum Auctores ab *Euſtathio* vocantur οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων ἓν πρὸς ἓν φράζοντες, ad

ad Il. Ω p. 1479. v. 24. & οἱ παραφράζοντες, ad finem Iliadis Z. *Timogenes* ἐν ταῖς παραφράσεσιν ad verſum Iliadis citatur in *Apollonii* Lexico *Hom.* in v. Ἄρτυιε, quam notam utiliſſimo inſtituto cum plurimis *Apollonii* edidit Eruditiſſimus Noſter *Albertius*, ad *Heſych.* Breves iſtas vocabulorum Homericorum interpretationes in Lexica etiam digeſſerunt, quorum condendorum ipſum *Homerum*, rem eamdem diverſis ſaepe dictionibus explicantem, Grammaticis cogitationem ſubminiſtraſſe, idem *Euſtathius* auctor eſt, commemorans, τὰς -- ἐξ Ὁμήρου ἐπινοησαμένους καὶ τὰ Λεξικὰ, ad Il. Υ. p. 1285. v. 16. In iſtis, quas dicebam, expoſitionibus brevioribus, perſaepe integri Poëtarum verſus continua oratione reddebantur. Unicum adhuc repetam e Leidenſi Codice exemplum. Verſibus 902, 903, 904, Iliadis E,

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι·
Ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.

haec interpretatio, continua ſerie deducta, legitur interſerta: Καθάπερ δὲ, ὅταν ὀπὸς συκῆς γάλα ὑπειγμένος ἐμπήξῃ, Ῥευστὸν ὑπάρχον λίαν συντόμως περιπήγνυται, τοῦ τυροποιοῦ κινοῦντος, Οὕτως δὴ ταχέως ἰάσατο τὸν ὁρμητικὸν Ἄρηα. haec mera eſt paraphraſis, ſive converſio Homericae orationis in ſermonem ſolutum & communem.

XIV. Ab iſtiusmodi Grammaticorum interpretationibus diſtingui debet Paraphraſis Odyſſeae Homeri, quam ſcripſerat *Demoſthenes Thrax*. *Suidas*, in Δημοσθένης. Θρᾷξ οὗτος, inquit, ἔγραψε μετά-

τάΦρασιν Ἰλιάδος πεζῷ λόγῳ. Error ſive *Suidae*, ſeu alterius, cuius verba *Suidas* deſcribit, viros Praeſtantiſſimos, *Io. Meurſium*, *Ger. Io. Voſſium*, & *Io. Alb. Fabricium* traxit, & eo induxit, ut immemores eorum, quae olim legerant apud *Euſtathium*, non uno in loco ſcriberent, *Demoſthenem Thracem* conſcripſiſſe Paraphraſin Iliadis *Homeri*. Res mihi penitus eſt ex *Euſtathio* nota, qui, quum habuerit Paraphraſin Odyſſeae, a *Demoſthene* illo *Thrace* confectam, illam nunquam memorat ad Iliada, ſed ad Odyſſeam paſſim egregia ex illa nobis adſervavit. Primum ſic deſignatur ab *Euſtathio* ad Od. Α. p. 10. v. 14. ὁ σοΦὸς Θρᾷξ Δημοσθένης ἐν οἷς παρέΦρασε τὴν Ὀδυσσείαν. p. 46. v. 3. vocatur ὁ τὴν Ὀδυσσείαν παραΦράσας Ῥήτωρ. ad Od. Δ. p. 152. v. 50. Δημοσθένης ὁ τὴν Ὀδυσσείαν μεταβαλών. p. 167. v. 1. ὁ τῶν Ὀδυσσειακῶν μεταβολεὺς Δημοσθένης. Inſcriptio operis elegantiſſimi fuit: Μεταβολαὶ Ὀδυσσείας. *Euſtathius* ad Od. Α. p. 40. v. 48. ὁ τὸ βιβλίον, inquit, ὅλον τȣ̃το παραΦράσας, Θρᾷξ Δημοσθένης, Μεταβολὰς Ὀδυσσείας τὴν τοιαύτην αὐτȣ̃ πραγματείαν ἐκάλεσεν. Atque ita *Suidam* tenemus erroris manifeſtum. Quoniam iſtius *Demoſthenis* Paraphraſis Odyſſeae, Attico ſermone conſignata, tam diu latuit, dum nobis alicunde in lucem protrahatur, e Commentariis *Euſtathii* decerpta e multis, dudum a me collectis, quaedam ſpecimina proponam. In *Hom.* Odyſſ. Π. v. 471, ſic loquitur Eumaeus:

Ἤδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόΦος ἐςὶν,
Ἦα κιών.

illa verba expreſſit *Demoſthenes Thrax*, teſte *Euſtathio*, hoc modo: Ἔτυχον μὲν τῆς ὁδȣ̃ τῆς ἐνταῦθα προ-

προκεχωρηκὼς, ὡς κατὰ τὸ Ἑρμαῖον ἤδη γεγονέναι. editis p. 615. v. 28. voculam ὡς, quam ſyllaba κως praecedens eliſerat, interieci. Ubi Circes miniſtrarum natales deſignat Poëta, Od. κ. v. 350.

Γίνονται δ' ἄρα ταί γ' ἔκ τε κρηνέων, ἀπό τ' ἀλσέων,
Ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν.

haec in Paraphraſi ſua poſuerat *Demoſthenes*: Γένεσις δὲ τέτων, ἐχ οἵα περ ἡ ἀνθρώπων ἐςὶν, ἡ δι' ἀλλήλων, ἀλλὰ ποταμοὶ καὶ ἄλση καὶ πηγαὶ ἐκείνας φύεσιν. Menelai votum Odyſſ. Δ. v. 97 & 98.

Ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότ' ὄλοντο·

hunc in modum expreſſiſſe legitur Paraphraſtes: Ἀντί γε τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀπολωλότων, ἐκ ἂν ἐδεξάμην τὰ πάντων χρήματα πάντως· εἰ καὶ τὴν τρίτην μοῖραν τῶν νῦν ὄντων μοι ἔχειν τὶς πρέτεινεν, ἐφ' ὧτε σώζεσθαι τὲς ἐν Τροίᾳ ἀπολωλότας. in his unum Atticiſmum deſignat *Euſtathius*, p. 255. v. 7. ſunt autem plures, quos ilico agnoſcent, qui in Atticis & Atticiſtis fuere verſati. Praeter cetera loca non pauca, quae ex Opere elegantiſſimo cuſtodivit *Euſtathius*, maxime copioſus eſt is, quo, ad mentem Poëtae, verbis diverſis denarratur poena Siſyphi. Sed non gravabor primum ponere *Homeri* verſus 592. & ſeqq. Od. Λ.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα
Λᾶαν βαςάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν·
Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποςρέψασκε Κραταιΐς·

Demoſthenis Thracis haec eſt iſtorum quinque verſuum interpretatio: Ὁ Σίσυφος ἐώθει πρὸς τὸν ὦμον πέτρον μέγαν καὶ ἐμβριθῆ, χαλεπωτάτην δὴ καὶ ὄντος αὖ συμφορὰν διαντλῶν· Κυλινδεῖν γὰρ ἦν ἀνάγκη αὐτῷ πρός τινὰ ὄρθιον καὶ ὑψηλὴν λόφου ἄκραν τὸν λίθον· καὶ ἐποίει τοῦτο τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶ γλίσχρως καὶ χαλεπῶς ἀντιλαμβανόμενος, ὡς δὴ ὑπερκυλίσων τῆς ἄκρας εἰς τὸ ἐπέκεινα. ὁπότε δὲ ἐγγυτάτω γένοιτο τῇ ἐλπίδι κατεργάσασθαι τοῦτο, δαίμων τις ἰσχυρὸς ὀνόματι Κραταιῒς ὑποφέρεσθαι ἐποίει κάτω τὴν πέτραν ἀποςρέψασα. Dubites utrum hoc poſuerit; an ἀποςρέψας· nam ἰσχυρὸς --- ἀποςρέψασα non mireris in Atticiſta. certe Hecaten etiam Κραταιῒν vocatam, cecinit *Apollon. Rhod.* IV, 829. Qui m in loci huius initio ſcribere potuiſſet Noſter: Καί γε τὸν Σίσυφον ἐςεῖδον ὠθεῦντα· ſcripſit: Ὁ Σίσυφος ἐώθει· Hinc inprimis didici, Atticam hanc *Demoſthenis Thracis* Paraphraſin Odyſſeae, cuius auctor vere dicebatur *Euſtathio* ad Od. Σ. p. 651. v. 2. καλλιρρήμονων πεζολογικῶς, ita, inquam, Paraphraſin iſtam fuiſſe conſtructam, ut remota fuerit μίμησις Poëtica, & remanſerit ἁπλῆ διήγησις, ſimplex narratio earum rerum, quas ab *Homero* plurimi finguntur denarraſſe. Suſpicor autem, ad opus illud iſthac ratione condendum inductum fuiſſe *Demoſthenem*, inſigni ſpecimine *Platonis*, III. Πολιτ. p. 393. D. E. & 394. A. quo primam Poëtae μίμησιν, loquentis ſub perſona Chryſis in Il. A. a verſu 18. usque ad v. 43. in ſermonem ſolutum (Φράσω δὲ, inquit *Plato*, ἄνευ μέτρου, οὐ γάρ εἰμι ποιητικός,) ita convertit, ut evadat ἁπλῆ διήγησις. Ex iſta antiquitate locus eſt in ſuo genere unicus, & multo elegantiſſimus; e quo in exemplum pauca depromam: apud *Homerum*,

rum, Il. Α. v. 32. ſic loquitur Agamemnon, ſive, ac ſi Agamemnon eſſet, Poëta Μιμητικός·

Ἀλλ᾽ ἴθι μή μ᾽ ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Plato, veluti διηγητὴς, ὁ ποιητικὸς, iſta ad hanc normam expreſſit, p. 393. v. ult. Ἀπιέναι δὲ ἐκέλευε, καὶ μὴ ἓ ἐρεθίζειν, ἵνα σῶς οἴκαδε ἔλθοι. unicam literam editis *Platonis* verbis interſerui, ponendo μὴ ἓ ἐρεθίζειν, pro μὴ ἐρεθίζειν. Paulo ante, pro Homericis, v. 20.

Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην,

in *Platone* legitur: τὴν δὲ θυγατέρα οἱ αὐτῷ λῦσαι. ubi ſuperfluum αὐτῷ, voculae οἱ olim ſuperſcriptum, eiici poterit e contextu. *Plato* x. Πολιτ. p. 617. F. ἓ δὲ οὐκ ἐᾶν. cui alius addi poterit *Platonis* locus, ab *Henr. Stephano* indicatus in Append. ad Script. de Dial. Attica, p. 174. Ceterum videor mihi in fragmentis elegantiſſimis *Demoſthenis Thracis*, dictiones quasdam obſervaſſe Atticas, prae ceteris *Platoni* frequentatas; talis utique eſt, ne alias memorem, prima omnium, quam ex iſto opere enotavit *Euſtathius*, Od. Α. p. 10. v. 15. ἀμηγέπη, qua Homericam ἀμόθεν interpretabatur: iſtam vocem, ab Atticiſtis recentioribus, talia ſtudioſe conſectantibus, adhibitam, e veteribus certe nemo frequentius uſurpavit *Platone*, in cuius ſcriptis minimum octies ἀμηγέπη, alteram formam ἀμωσγέπως (quam *Lyſiae*, p. 234. reſtituit *Io. Taylor*,) decies & ſexies memini me legere: prius, nempe ἀμηγέπη, T. I. p. 259. D. 331. D. T. II. p. 278. D. p. 474. C. & D. p. 735 E. p. 739. C. p. 861. C. Sed ne *Plato* nos detineat, illuc redeo, unde abieram.

XV. Quae leguntur in margine libri Leidenſis, in tres poſſunt claſſes diſtingui: ſunt enim Scholia vel paene eadem cum editis; vel pleniora; vel inedita. Pleraque primum Scholia, ad viginti tres Iliadis libros edita, complectitur etiam Codex Leidenſis, ita tamen, ut ſaepiſſime edita poſſint e Mſ. corrigi, & vocibus omiſſis locupletari; ſaepe etiam diverſitas nullius ſit momenti, & ab eo profecta, qui Scholia, e vetuſtis libris excerpta, in hunc ordinem digeſſerat, & inter ſcribendum rem eamdem verbis diverſis expreſſerat. Neque breviores duntaxat adnotationes, ſed & Scholia, quae in editis omnium ſunt copioſiſſima, comparent in marginibus exemplaris ſcripti: qualia ſunt ad initium Boeotiae non pauca, ad Il. Ε. v. 385. ad Il. Ζ. v. 155. ad Il. Κ. v. 255. ad Il. Ξ. v. 323. ad Il. Σ. v. 486. 487. 488. & ſeqq. Haec & ſimilia, pleraque derivata de ſcriptis *Apollodori*, ſpectantia ad veteris Graeciae hiſtoriam, (quam, quia fabularem vocamus, nonnulli in nimiam contemptionem adducunt:) eo conferebam ad Mſ. conſideratius, & animoſius, ut earum rerum ſcientiſſimo ſpectatori, *Gerardo Iacobo Swindeno*, quocum nupera mihi erat amicitia, gratificarer munuſculum. Cum pleraque laetus miſeram, poſt aliquot menſes novum illud & Graecis Muſis inexſpectatum lumen Pariſiis male fuit exſtinctum. Iſtius Iuvenis, regia via ſtudia humanarum rerum inter Batavos tractantis, acerba morte quantum Literarum amatores fecerimus iacturae, partim indicavit Celeberr. *D'Orvillius*, amici memoriam ab interitu pie vindicans, Miſcell. Obſ. Nov. T. III. Quoniam, dum haec ſcribo, triſtiſſimi caſus recordationem nolo repetere, iſta qui-

quidem pleraque omittam: ſed illud non erit inutile obſervaſſe, copioſa illa Scholia in editis, e diverſis ſaepe libris conflata, vocibus & ſignis, minio interpoſitis, in Mſ. diſtingui, veluti quae proſtant ad Il. Σ. v. 486. ſic (ſingulas adnotare differentias neceſſe non eſt,) leguntur in Mſ.

Ἑπτὰ ἀςέρες εἰσὶ κείμενοι ἐπὶ τὴν ȣ̓ρὰν τȣ̃ ταύρȣ ——— Ἁλκυόνη: ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἄτλας ——— ἡ δὲ ἱςορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς: Ὑάδας Φησὶ τȣ̀ς ε. ——— καθίςανται. ΕΤΕΡΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ζεὺς ——— Πληϊάδας θ' Ὑάδας τε] Τὰς ——— ἐπὶ τῆς ἡμιόδȣ πλευρᾶς Π. καλεῖσθαι ΙΣΤΟΡΙΑ· Ἄτλαντος τȣ̃ Ἰαπετȣ̃ ——— τὰς Ὑάδας Δωδωναίας νύμΦας εἶναι, ——— Ἄρατος ἐν τῷ πρὸς Θεότροπον ἐ. ——— Φησὶ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τῷ α' τῶν Ἀτλαντικῶν ——— τό, τε σθένος Ὠρίωνος] Π. ——— κατηςερισμένον. ΙΣΤΟΡΙΑ. Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμȣ̃ παῖς Ὀριεὺς ——— multis interiectis ——— ἀνέδωκεν ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγόνων σκορπίον ——— in fine: Ὠρίων δύνει. ἡ ἱςορία παρὰ Φερεκύδῃ. ſequitur: Ἄρκτοι δείκνυνται ε. τ. β. κ. ——— ΙΣΤΟΡΙΑ. ὁ Ζεὺς Καλλιςȣ̃ς ——— παρὰ Καλλιμάχῳ.

Similiter ſe res habet in iis quae leguntur ad initium Boeotiae, ſive ad Il. B. v. 494. cum editis lectiones quaedam Mſ. poterunt conferri:

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ. Ἄρξασθαι Φασί τινες ἀπὸ Βοιωτῶν τὸν Ὅμηρον τȣ̃ καταλόγȣ εἰς κεχαρισμένον τῶν Μȣσῶν, ὧν ἐπεκαλέσατο —— haec & cetera, ſi bene memini, contextui Homerico erant praefixa. Scholia in margine hinc incipiebant:

Βοιωτῶν μὲν] Οὗτοι οἱ πέντε B. ς. I. δ. ο. ε. οἱ πλεῖςοι ——— κλόνος γὰρ, ἡ μάχη· ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἡ Βοιωτία τὸ πρότερον ἰ Ἀρνία (Ἀονία recte legitur in Edd. & apud *Etymol*. in Βοιωτία· qui haec Scholia ſaepenumero deſcripſit.) ἐκαλεῖτο. Μετωνομάσθη δὲ Βοιωτία κατὰ μέν τινας ἀπὸ Βοιωτȣ καὶ Ἄρνης. Ἔτι δὲ καὶ Βοιωτοὶ &c. ——— in fine Scholii legitur: Ἱςορεῖ Ἑλλάνικος ἐν Βοιωτικοῖς, καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ γ:

atque iſta ratione paſſim vox ἱςορία interſeritur: ſimiliter, ubi quaeſtiones poſitae ſolvuntur, praefigitur primum Ἀπορία, deinde Λύσις, quae forte interpoſuerat, qui Scholia collegit: legatur *Dan. Heinſius*, in *Heſiodi* Interpr. p. 81. Tandem maioris eſt momenti, nonnunquam Scholiis editis in Mſ. literarum aliquot ductus praefigi, in quibus Grammaticorum nomina latent. Ad Iliadis Α. v. 52. quae prima leguntur, deſunt in Mſ. ubi Scholion incipit a vocibus Οὕτως ἐτάφη. Sed nominis Grammatici compendium anteſigitur, hoc modo exaratum:

σῆ ῒ (ςϛ)

Πυραί.] Οὕτως ἐτάφη Ἀργειὸς ὁ Λ. δ α. υ. Η. συναγαγόντος γὰρ, φησὶ, ςρατείαν ἐπὶ Ἴλιον Ἡρακλέȣς, διὰ τὸ Λαομέδοντα παρὰ σύνταξιν ποιῆσαι Ἡρακλεῖ σώσαντι ——— Λυκίμνιον δέ φασι τὸν πατέρα Ἀργείȣ φοβȣ́μενον ——— πῶς ἂν διατελευτήσῃ τὸν ὅρκον, ——— ἡ ἱςορία παρὰ Ἄνδρωνι.

Literis Scholio praefixis deſignatur ſine dubio σημείωσις Ἴςρȣ· *Scholion*, ſive *obſervatio Iſtri* Grammatici, illius forte, qui, *Callimachi* diſcipulus, variis

riis ſcriptis inclaruit. Quae vulgo vocamus, quaeque a Grammaticis dicebantur, *σχόλια*, dici etiam ſolebant *σημειώσεις* quamvis *σημειώσεις* proprie illa erant adnotata, quae ſibi quisque ex aliorum ſcriptis excerpta ſeligeret. Paſſim reperias apud *Euſtathium*, & alios, *Σημείωσαι*, vel *Σημειωτέον, ὅτι* ---- quo ſenſu etiam ſcribunt: *Ἱστέον, ὅτι* --- frequentius autem adnotata vel excerpta ordiuntur, omiſſis dictionibus *σημείωσαι*, & *ἱστέον*, facile ſubaudiendis, a vocula *ὅτι*, quam hoc modo, in Excerptis e *Strabone* ſemper, & apud alios ſaepe poſitam attigerunt *Caſaub.* Anim. in *Athen.* p. 27. v. 30. *Gataker.* in *Antonin.* IV. § 10. & *Hemſterh.* ad Schol. in Plut. *Ariſtoph.* p. 218. b.

Scholio edito ad Iliad Π. v. 140. praefiguntur literae *σō* † *Ἱστορία. Προκατεσκεύακε* &c. ---- in fine Mſ. praefert --- *ἠρίστευσε, κ. μ. τ. λ. ἡ ἱστορία παρὰ τῶν τὰ Κύπρια πεποιηκότων.*

Hſtis literis quid deſignetur alii excogitabunt. Nolim vero quis putet, Scholia edita ſemper magis emendate legi in Mſ. nomina enim propria, atque alia etiam adeo nonnunquam ſunt diſtorta, ut, quid ſibi velint, vix dignoſceres, niſi recte legerentur in editis. Illud prae ceteris Codicem commendat Leidenſem, quod Auctorum a veteribus Grammaticis citatorum teſtimonia non omiſerit recentior, uti paſſim tamen ſolebat id genus hominum. Noſter de iſto grege ſeiungi debet; qui ne Porphyriana quidem nobis deſcribere dubitarit. Ad Il. Γ. v. 242. vulgatur: *ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις ἤτοι Κυκλικοῖς·* non ignoro quae de illo loco Viri Magni ſcripſerint: verum eo haec adfero, ut

adnotem, in Mſ. tantummodo legi: ἡ ἱςορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς· Credibile eſt in alio exemplari lectum: ἡ ἱς. παρὰ Πολέμωνι· atque ea in unum coaluiſſe. ad Il. Θ. v. 285. legitur in edito Scholio: ἡ δὲ ἱςορία ἀκριβέςερον εἴρηται παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Γραμματικῷ ἐν καταλόγῳ νεῶν. Mſ. praefert praeter cetera: παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Γραμματικῷ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γενῶν· hoc mihi profectum videtur a recentiori, qui *Apollonium* noverat ſcripſiſſe περὶ γενῶν. Vix dubito, quin antiquus Grammaticus ſcripſerit: Ἀπολλοδώρῳ τ. γ. ἐν β' καταλόγȣ νεῶν, inter cetera *Apollodori* ſcripta inprimis celebrantur Libri XII, quibus navium Catalogum Homericum illuſtraverat, & ab aliis, & a *Porphyrio* apud *Euſtath.* ad Il. B. p. 199. v. 51. citatur autem id *Apollodori* opus plus ſemel in Scholiis editis. *Apollonii* & *Apollodori*, *Herodoti* & *Herodiani* nomina a librariis fuiſſe permutata docte monuit *Adrianus Heringa*, Miſcell. Obſ. Nov. T. VIII. p. 932. & 945. Apud *Etymologum* p. 9. v. 1. vulgatur: Ἄγη —— παρὰ Ἡρωδιανῷ, βασκανία· παρὰ Ὁμήρῳ, ἔκπληξις· ſine Mſ. conſenſu facile pateret legendum παρὰ Ἡροδότῳ, β. ſed Mſ.
Δ
Codex clare exhibet ἡρο. reſpicit autem Grammaticus locum *Herodoti* VI. c. LXI. τὸν Κλεομένεα —— ὁ Δημάρητος διέβαλε, —— Φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος· ubi genuinae vocis locum in editionibus occupat ἄτῃ. Sed de nominum propriorum corruptelis hic non eſt agendi locus.

XVI. Dicebam ſuperius, Scholia edita in Mſ. ſaepe legi pleniora. Hic deponam nonnulla iſtius generis, eo tamen pauciora, quia melius videbatur,

ine-

inedita deinceps enotaſſe paulo plura. Scholion, ad Il. A. v. 155. ſic legitur in Mſ.

Σημειωτέον ὅτι Δέμας μὲν ὁ Ποιητὴς τὸ ἔμψυχον εἴωθε λέγειν, παρὰ τὸ δεδέσθαι καὶ συνεςηκέναι. οἷον,

Οὐ Δέμας οὐδὲ Φυήν,

καὶ πάλιν,

—— Δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ

Καλῇ τε μεγάλῃ τε

καὶ, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε

Θνηταῖς ἀθανάτῃσι Δέμας.

Σῶμα δὲ καλεῖ τὸ ἄψυχον· ἐπεὶ σῆμά τι ἐςὶ τȣ̃ ποτε ζῶντος. οἷον,

Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν,

καὶ ἐπὶ τȣ̃ Ἐλπήνορος πάλιν,

Σῶμα μὲν ἐν —— Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ἄκλαυςον καὶ ἄθαπτον

καὶ ἔτι,

—— σώματ' ἀκηδέα κεῖται.

Εὐριπίδης μέντοι ἐνηλλαγμένως, Δέμας ἐπὶ τȣ̃ νεκρȣ̃ λέγων,

Ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότȣ σφαγαῖς
Θανȣ̃σα μήτηρ πυρὶ καθήγνιςαι Δέμας.

Τὸ δὲ Σῶμα ἐπὶ ἐμψύχȣ λαμβάνει, λέγων,

Δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.

Haec totidem literis ſcripta ſunt in Mſ. niſi quod in Homericorum locorum ſecundo Δέμας fuerat omiſſum; in quinto poſitum ἐν κίρκῃ, in Euripideo, ἕκ-

τον μὲν δὴ τ. Cui haec obſervatio videbitur non ſatis digna, quae tantum chartae inpleat, is velim recordetur, diſſerere me de Codice Leidenſi, atque illud eſſe inſtitutum, ut eius ratio omnibus appareat. Qui nonnulla ex hoc Scholio excerpſit *Euſtathius* p. 46. v. 27. Ἰϛέον δὲ inquit, ὅτι σημειȣ̃νται οἱ παλαιοὶ, ſic vulgo ſolent veterum Scholia ab ipſo deſignari. *Pleraque* autem, *quae in* editis *Scholiis reperiuntur, ea Euſtathium in ſuos commentarios tranſtuliſſe*, paulo calidius & ſibi minus conſtans ſcripſit Magni *Iſaäci* Filius, *Mer. Caſaub.* in diſſert. de *Homeri* Edit. Hack. p. 171. In ſequentibus *Euſtathii* mentionem omittam, nam ſi vel eadem protulerit; fontes ipſi ſemper rivulis erunt anteponendi. Pars ultima Scholii ad Il. Α. 591. egregio ſupplemento ditari poteſt e Mſ.

Εἴρηται βηλὸς ἀπὸ τȣ̃ βαίνεσθαι· ὡς καὶ ὁδὸς ἀπὸ τȣ̃ διοδεύεσθαι· καὶ ὁ Πανύασις δὲ, τὰ πέδιλα, Βίολα λέγει.

ad oram libri *Suidam* citat *Iſ. Voſſius*, qui paſſim rariora ſignis adiectis in Codicis margine deſignavit. Legitur apud *Suidam*, Βίολα, πέδιλα, ὑποδήματα. necdum poeniteat, Scholion legiſſe. ad Il. Δ. v. 440. poſt illa priora ſic pergit Mſ.

Ἄρης δὲ, ἡ προθυμία τȣ̃ πολέμȣ, ἢ σωματοειδὴς θεός. Παραγενέσθαι δὲ αὐτȣ̀ς φησὶ, ȣ̓χ ὡς συμμάχȣς, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἡμετέρων ταῦτα παθῶν ἐπλάσατο.

ad Il. Θ. v. 48. in fine:

Τρία δέ εἰσιν ἀκρωτήρια τῆς Ἴδης· Λεκτὸν, Γάργαρον, Φαλάκρα. τȣ́τȣ μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτίων.

Mſ.

Mſ. praeſert *αἰτιῶν* *Callimachum* ea in re teſtem laudatum nusquam legerat *Bentlejus.* Editum ad Il. N. v. 588. Scholion multo plenius in Mſ.

Πτυόφιν] Πτύϛ Πτύον δέ ἐςιν, ἐν ᾧ τὰ ἠλοημένα γεννήματα ἀναβάλλοντες χωρίζϛσι τϛ ἀχύρϛ. Ὁ δὲ τύπος παραγωγή. Τινὲς δὲ, τὰ μὲν σιδηρᾶ, Πτύα· τὰ δὲ ξύλινα, καὶ τρόπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τὰς ςάχυας ἀναῤῥίπτϛσι, Θρίνακας καλϛ̃σιν.

perperam θρήνακας legebatur. ad Il. O. v. 71. praeter cetera:

Ἀθετεῖται ὁ ςίχος ϛ̃τος. Τινὲς δὲ, Ἴλιον ἐκπερσωσι, γράφϛσι.

ad Il. O. v. 101.

Οὗτος ὁ γέλως Σαρδώνιος καλεῖται, ὅταν τις μὴ ἐκ διαθέσεως ἢ κρίσεως γελᾷ, ἀλλὰ πρὸς ὑπόκρισιν μετὰ δαγμϛ̃ τῆς καρδίας.

formam minus uſitatam δαγμὸς in vulgarem δηγμὸς nolim mutari. ad Il. Π. v. 589.

Αἰγανέης.] Εἶδος ἀκοντίϛ, πρὸς αἰγῶν ἄγραν ἐπιτηδείϛ. Οὐ βϛ́λεται δὲ πλέον τὰς Τρῶας φεύγειν. διὸ εἴληφε σύμμετρον ἀκοντίϛ διάςημα, βϛλόμενος σημᾶναι, τὸ ὅσον ὑπεχώρησαν.

ad Il. T. v. 47. poſt verbum πεπονθέναι ſequentia leguntur:

Ἡ ὅτι ἐπίσης ἀμφότεροι ϛ̓κ εἶχον εὐθυδρομεῖν, εἰ καὶ ἐν διαφόροις τόποις συνέβαινεν εἶναι τὴν πληγήν.

ad Il. T. v. 127. in medio Scholio ſic legitur in Mſ.

Ἱςορία. Οἱ περὶ Κρόνον Οὐρανϛ̃ παῖδες ἀρχαῖοι Τιτᾶνες τοῖς ἀμφὶ τὸν Δία νεωτέροις θεοῖς πόλεμον ἤ-

ραν-

ραντο, καὶ τοῦτο πράττειν δι' ἐπιβουλῆς ἐγνώκασι, καὶ δηλῶσαι τοῦτο Διΐ, καὶ ἀξιοῦσιν αὐτοῖς συγκροτῆσαι τῷ τοῦ πολέμου καιρῷ, καὶ τιμῆσαι τὴν Στύγα, καὶ τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ ὅρκον θεῶν ποιῆσαι. ἡ ἱϛορία παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ Θεογόνῳ.

expreſſi lectionem libri ſcripti mendoſam. In Scholio ad Il. Τ. v. 332. priora ferme cum editis congruunt; deinceps ridicule *ἱϛορικοῖς* legitur pro *ἱϛοργικοῖς*, (in Schol. in *Theocrit.* xv. 80. *ὑπουργοὶ*, pro *ἱϛουργοί.*) tum ſic pergit liber Leid.

Αἱ μὲν οὖν κόραι ἐπὶ τοὺς ταλάρους ὥρμησαν, καὶ τὰ λοιπά· (ὁ δὲ) ἀνελόμενος τὰ ὅπλα κατάφωρος ἐγένετο, καὶ συνεϛρατεύσατο. Πρότερον δὲ —— ἡ ἱϛορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

Ad Il. Τ. v. 74. multa leguntur editis paene ſimilia, ſed plura quae non lubet deſcribere; in illis etiam haec:

Οὗτος μὲν οὖν τρόπος ὑπὸ λόγων (l. ἀπολόγων) ἀρχαῖος ὢν πάνυ, καὶ ἀπὸ Θεαγένους τοῦ Ῥηγίνου, (Mſſ. ῥιγίνου) ὅς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρου, τοιοῦτός ἐϛιν ἀπὸ τῆς λέξεως. Ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἔθους ἀπολογοῦνται. --

Uno praeterea loco defungar, qui forte proderit, ſi quis retractare inſtituat antiquitates Dodonae, quas, praeter ceteros, a *Iacobo Gronovio* excitatos, in lucem protraxit Vir Eximius, *Iacobus Triglandius.* Ad Il. Π. v. 233. quae prima leguntur in Scholiis, & totidem paene verbis hinc repetita in Etymologico M. p. 393. eadem occurrunt in Scholiis Mſſ. in quibus nomen Thraſybuli proxime excipiunt edita, ad v. 235. hoc modo:

Ὑπο-

Ὑποφῆται λέγονται οἱ ἱερεῖς, ὑπομάντεις. —— &c. Ἀνιπτόποδες] Ἤτοι βάρβαροι —— cetera eadem paene, in fine: Χαμαιεῦναι δὲ, οἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενοι λέγονται παρὰ Εὐφορίωνι.

Euphorionis in editis omiſſum nomen ſequuntur, ad v. 233. recte relata: Πελασγικὲ, Θ. &c. in quibus pro, ἐξ οὗ καὶ Πελασγὸς, ὡς· Mſ. habet ἐξ οὗ καὶ Θαῦσος ὁ ὑπὸ Πελασγῶν τιμώμενος· — Poſt nomen Πελασγία. haec proſtant:

> Σελλοί.] Ἔθνος Ἠπειρωτικὸν τῆς Θεσπρωτίας κληθὲν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτ. ποταμοῦ Σελλήεντος. reliquis haec poſt v. μαντεῖον ſubiiciuntur: Οἱ δὲ ἀπὸ Σελλοῦ τοῦ Θετταλοῦ τοῦτο τὸ γένος· ὅθεν κατὰ διαδοχὴν οἱ τοῦ Διὸς ἱερεῖς ἐγίνοντο.

XVII. Haec vero univerſa in nobilem *Homeri* locum adnotata antecedunt in Mſ. quae vulgavi poſt Anim. in *Ammonium* p. 246. ad ſcriptam lectionem expreſſa, ſi excipias nomen Μολοσσίας, pro mendoſo μηλυσσίας poſitum. Similiter in fine, pro οἱ δὲ πελάσγικε· λόφον, corrigi potuerat, Οἱ δὲ Πελαργικέ λ. ex *Euſtathio*, qui alteram adnotationis noſtrae partem citat p. 1074. v. 24. non item primam, in qua perperam ſcribitur Πόδαρος· Corrigi debet: τὸν Λυκηγενῆ Πάνδαρος· prouti in *Stephani Byz.* fragmento, recte correxit Celeberr. *Iacobus Gronovius*. Hic dum tractabat ea, quae proxime in *Stephano* ſequuntur, ſi Scholion habuiſſet ad manum, nullo negotio ſolviſſet nodum, quem ut intricatiſſimum eſſe oſtenderet, adhibuit aliquot centena verba; in Exerc. de Dodone p. 30, 31, 32. eo tandem prolapſus, ut *prorſus* crediderit, *Stephanum* ſcripſiſſe:

ſe: Τὸν δὲ Δωδωναῖον ἔλεγον καὶ Κασσωπαῖον. ubi vulgatur: Τὸν δὲ Δωδωναῖον ἔλεγον καὶ ναῖον. *Pinedo*, *Berkelius*, *Eduardus Bernardus*, qui praeter *Gronovium* hunc locum attigerunt, hallucinantur. *Iſ. Voſſius* in margine fragmenti *Stephani* recte pro ναῖον poſuerat Νάϊον· memor, opinor, eorum, quae in Scholiis ſuis in *Homerum* legerat. Hinc aeſtimetur Scholii huius bonitas; in quo legitur: ὁ δὲ Δωδωναῖος καὶ Νάϊος· addita etiam adpellationis, de cuius veritate nunc non diſputo, ratione: ὑδρηλὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία· ad ſimplex lumen commenta protinus evaneſcunt: in Epitome etiam *Stephani* dudum legerant: τὸν δὲ Δωδωναῖον (*Jovem*) ἔλεγον Καιναῖον, *Cenaeum*. Literae tantum fuerant ſeiungendae: καὶ Νάϊον· hinc nonnulli *Heſychium* emendandum ſuſpicabuntur: Δωδωνεὺς, Ζεὺς, ὁ αὐτὸς καὶ δῖος· ante erutum Scholion probabilis poterat videri correctio: καὶ -- αῖος· quae *Heinſii* erat coniectura; nunc praetulerim Δωδωνεὺς, aut, ſi quis ita malit: Δωδωναῖος, Ζεὺς, ὁ αὐτὸς καὶ Νάϊος. Haec ſcripſeram, cum recordabar, fragmentum *Stephani*, e Mſ. emendatum, notis etiam illuſtraſſe *Monteſalconium* in Bibl. Coislin. Hic p. 284. prope veritatem acceſſit, iudicans, Ναῖον non eſſe in *Stephano* ſollicitandum: ingenioſe praeterea coniectat, Ναῖον eodem ſenſu accipiendum, quo dictus fuerit *Zenodoto* Iupiter Dodonaeus Φηγώναιος, *habitans in fago*. *Zenodotus*, cuius correctiones, a Grammaticis vulgo reiectae, ſemper aliqua ſunt parte commmendabiles, in *Homeri* loco legendum iudicabat, quod e *Stephani* fragmento diſcere potuiſſet *Barneſius*,

Ζεῦ ἄνα, Φηγωναῖε,

ſive

ſive potius cum Viro Praeſtantiſſ. Φηγώναιε, quaſi dicas *adyti Dodonaei incolam:* de Iove, quercus olim vocalis, & quidem πολυγλώσσȣ, incola, verba *Heſiodi* putem accipienda,

—— ναῖεν δ' ἐν πυθμένι Φηγȣ̃.

in fragm. non una parte mendoſo apud *Schol. Soph.* in Trachin. v. 1183. ubi vulgatur ναῖον· reliqua etiam poſſent tentari, & de vetulis fatidicis, ac Tomuris Dodonaeis, nonnulla proferri, aliis indicta; verum ea, quae attuli, ab inſtituto paulo alieniora forte iudicabuntur. Redeo itaque ad Scholia in *Homerum.*

XVIII. Scholiis Codicis Leidenſis ineditis ſaepe *Porphyrii*, interdum nomen praefigitur in huiuſcemodi certe libro inexſpectatum Σεναχηρείμ, ſaepiſſime neutrius. Huius generis Scholia inedita vetera, quibus nomen Auctoris non praefigatur, ſubdam nonnulla, quorum primum & ſecundum, pleraque non item, attigit *Euſtathius.*

Il B. v. 825. Πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο.] Πίνοντες μέλαν ὕδωρ τȣ̃ βαθυτάτȣ Αἰσήπȣ ποταμȣ̃. Τὸ δὲ μέλαν κοινὸν ὑδάτων ἐπίθετον ὡς, κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης καὶ Καλλίμαχος,

—— Αἴσηπον ἔχεις, ἑλικώτατον ὕδωρ.

Il. Γ. v. 213. & ſeqq.

Τρεῖς οἶδε τρόπȣς ῥητορείας Ὅμηρος· τὸν βραχὺν καὶ ἀπολελυμένον, καὶ ἱκανὸν αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα παραςῆσαι, ὃν Λυσίας ἐζήλωσεν· τὸν ὑψηλὸν καὶ καταπληκτικὸν καὶ μέγιςον καὶ ἐνθυμημάτων μεςὸν, καὶ τȣ́των ἀθρόως ἐμφερομένων, ὡς νῦν ὁ Δημοσθένης· τὸν

τὸν πιθανὸν καὶ τεχνικὸν, καὶ πολλῶν πλήρη δογμάτων, καὶ τὸ γνωμικὸν καὶ σαφὲς ἐπιλεγόμενον, ὃν Ἰσοκράτης.

Il. Δ v. 259.

Τίμιον τῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ ἔτι παρὰ Κυμαίοις· Γερέσιον δὲ, τὸ τοῖς ἐντίμοις διδόμενον· κατελείπετο γάρ τι τῶν λαφύρων εἰς τὰς κοινὰς εὐωχίας.

Il. E. v. 807. 808.

Πάντα, κῦρον, ἢ τὰ ἀγωνίσματα. οὐ καθόλυ δὲ εὑρέθη παρὰ Ἀριςάρχῳ τὸ,

Ῥηϊδίως· τοίη — ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα.

ἐναντίον γάρ ἐςι τοῖς προκειμένοις.

Il. E. v. 857.

Εἰ ἦν ἑπταπέλεθρος ὁ Ἄρης, πῶς τὸ Διομήδυς δόρυ τρῶσαι αὐτὸν δύναται κατὰ κενεῶνος; ὅτι νῦν ἀνδρὶ εἴκαςαι. πάρα γάρ οἱ

— κεῖνος Ἄρης (Φησὶ) βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.

τὸ δε Μίτρην, κατὰ δοτικὴν Ἀρίςαρχος, Ἡρωδιανὸς δὲ μετὰ τῦ ν, ὅπερ βέλτιον·

Il. Z. v. 147.

Δύναται μὲν καὶ ἄρθρα εἶναι, ἄμεινον δὲ συνδέσμυς αὐτὺς ἐνδέχεσθαι· Ἀλεξίων δὲ εὐθύνει, τὰ ἄρθρα σολοικισμὸν κατὰ τὴν Φράσιν νομίζων, ὅς Φησι, πῶς ἑνικὸν ὂν τὸ, Γενεὴ, ἐπιμερίζεσθαι δύναται· κακῶς δέ· δύναται γὰρ καὶ ἐξ ἑνικῦ ἐπιμερισμὸς γίνεσθαι.

Il. H. v. 298.

Θεῖον ἀγῶνα, τὸν περὶ τὰ ἱερὰ, ἔνθα οἱ θεοὶ αὐλίζον-

ζονται διὰ τὰ ἀγάλματα. ΓράΦεται δὲ καὶ Θύονται, ὡς Ἡρωδιανός. ὕτω γὰρ ἄμεινον.

Il. Θ. v. 378.

Ἠθικῶς καὶ τῦτο, πρὸς τὸ,

—— ὁ δὲ μαίνεται οὐκ ἔτ᾽ ἀνεκτῶς.

ΠροΦανεῖσα δὲ γράΦει Ἀρίσαρχος, δυϊκῶς ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ΠροΦανείσας βύλεται, συςέλλων Δωρικῶς τὸ α, ᾧ καὶ πειθόμεθα.

Il. Λ. v. 115. ἁπαλὸν --- ἦτορ ἀπηύρα.]

Τῦτο ἐκίνησε τὺς Στωϊκὺς, καὶ Ἀντίπατρον ἐν τῷ περὶ ψυχῆς δευτέρῳ, λέγειν, ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμειῦται.

Il. M. v. 175--181.]

Ἀθετεῖ Ἀρίσαρχος, πρῶτον μὲν, διὰ τὸ πύλας ἄλλας ὀνομάζεσθαι· ἀρέσκει γὰρ αὐτῷ μίαν εἶναι· Εἶτα διὰ τὸ, Ἀργαλέον δέ με ταῦτα, —— Φησὶ γὰρ, ὅτι καὶ μὴν ἔΦρασε τὴν τειχομαχίαν· Εἶτα καὶ διὰ τὸ, Λαπίθαι. Οὐ γὰρ δεῖ Φησι τὺς πατέρας καὶ τὺς ὑιοὺς Λαπίθας καλεῖν. Πῶς δὲ, ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριςάρχυ, ταῦτα Φησὶν, ὅτι Ἄσιος μὲν περὶ τὴν μίαν πύλην τὴν ἱππήλατον ἐμάχετο, οἱ δὲ περὶ αὐτὸν περὶ τὰς μικρὰς πύλας. τῷ δὲ, ἄλλας μικρὰς εἶναι, οὐδεὶς εὖ Φρονῶν ἀντείποι. πῶς γὰρ τοσοῦτον πλῆθος ἐν τῷ Φεύγειν διὰ μιᾶς εἰσῄει. Τὸ δὲ, Ἀργαλέον δέ με ταῦτα, πάνυ μετρίως εἰρῆσθαι Φησί· ἀνδρῶν γὰρ ἀναιρυμένων κατάλογον διεξιὼν καὶ τρόπυς τῶν ἀναιρέσεων, καὶ λόγυς τῶν ἀναιρούντων καὶ πιπτόντων, καὶ συμπτώματα τῆς τύχης, καὶ πολυμερῆ μάχην, εἰκότως ἐνδείκνυται δυσχερῆ τὴν τούτων

διήγησιν. τὸ δὲ, Λαπίθαι, γελοιότερον. πῶς γὰρ ἄλλως ἦν ὀνομάσαι τοὺς τῶν Λαπιθῶν ὑιοὺς, ἢ τὸ πατρικῷ ὀνόματι;

Il. N. v. 599.

Οἰὸς ἀώτῳ: Προβάτȣ ἄνθει, ὅ ἐςιν ἐρίῳ· ἐξ ἐρίων γὰρ συνέπλεκον τὰ κῶλα τῆς σφενδόνης, οὐχ ὡς νῦν νεύροις, ἵνα διατείνοιτο ἐν τῇ ἀποῤῥίψει. Πολλὰ δὲ δηλοῖ τὸ ῎Αωτον, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος· νῦν δὲ τὸ τοῦ ἐρίου λεπτότερον καὶ καθαρώτερον. ᾽Ι λεπτότατον καὶ καθαρώτατον.) ὅθεν καὶ αἱ σφενδόναι ἐπλέκοντο.

Il. Ξ. v. 40.

Ἡρωδιανὸς Πῆξεν ἀποδέχεται, ἵν᾽ ᾖ τὸ ἐν ἀκινησίᾳ ἐποίησεν· ἐπὶ τινὶ γὰρ χαλεπῷ τὴν ἀποχώρησιν αὐτȣ̃ ὑπώπτευσαν. ἢ μᾶλλον ἐπέῤῥωσε· ἡ γὰρ ἐλπὶς αὐτῶν ὁ λόγος αὐτȣ̃. Ἀρίςαρχος δὲ Πτῆξεν, ἀντὶ τȣ̃ ἐταπείνωσεν, ἢ ἐπτόησεν.

Il. Ξ. v. 176.

[Πεξαμένη] Διακρίνασα καὶ διαχωρίσασα (Mſ.ρή.) Τὸ δὲ Πλοκάμȣς ἔπλεξε, παρονομασία ἐτυμολογική. Μέμφεται δὲ Πλάτων τὸν κόσμον, ἀγνοῶν ὡς ἀνθρωποπαθεῖς τȣ̀ς θεȣ̀ς ὁ Ποιητὴς εἰσάγει. Φυλακτέον (Mſ. πεφυλ. *forte* παραφυλ.) δὲ τὸ παιδευτικὸν, ὅτι ȣ̓ κομμώτριας (Mſ. ȣ̓καμματρί) εἰσήγαγε τῇ θεῷ, ἀλλ᾽ αὐτὴν ἑαυτῇ πάντα ὑπηρετȣ̃σαν.

Il. o. v. 384.

Ἰδίωμα φησὶν Ἀρίςαρχος γεγενῆσθαι περὶ τὴν μάχην· τῶν γὰρ Τρώων ἕως τȣ̃ τείχȣς γεγονότων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν πρυμνῶν μάχονται. διὸ οἱ Τρῶες, ὅπως ἀπὸ ἴσȣ βάλοιεν ὕψȣς, ἀπὸ τῶν ἁρματίων δίφρων κύ-

αὐτοὶ μάχονται, ὥςε ἀποςραφῆναι τὰς ἵππους ἐπὶ τὴν Ἴλιον. ἔσονται δὲ καὶ οἱ ἡνίοχοι ὡς ἐπὶ τὴν πόλιν τετραμμένοι, τὰ δὲ νῶτα δόντες τοῖς πολεμίοις. οἱ δὲ παραβάται σκέποντες αὐτὰς ἅμα καὶ μαχόμενοι, διὸ καὶ ὁ ἡνίοχος Πολυδάμαντος Κλεῖτος (Mſ. κλῖτος) κατὰ τὸν αὐχένα τέτρωται.

Il. O. v. 445.

Ἀμφίβολόν ἐςι, πότερον τὸ κλειτὸν ἐςιν ὄνομα, ἢ τὸ ἀγλαόν. καί τινες μὲν τὸ Κλειτόν φασι παρὰ λόγον· Κλεῖτον γὰρ ἔδει εἶναι πρὸς ἀντιδιαςολὴν τοῦ κλειτὸν, ὃ σημαίνει τὸν ἔνδοξον. ἄμεινον οὖν, τὸ μὲν κλειτὸν ἀντὶ τοῦ ἔνδοξον, τὸ δὲ Ἀγλαὸν ἀντὶ κυρίου ὀνόματος ἐκλαμβάνειν.

Il. Π. v. 347.

Ἐπάνω τῆς ὑπερώας ἠνέχθη ἡ πληγὴ κατὰ τὸν ἐγκέφαλον. οἱ δὲ ὀδόντες κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ δόρατος ἐξετινάχθησαν. Ὀςέα δὲ ὁ Ἀπολλώνιος τοὺς σφονδύλους φησίν. οἰκείως δὲ ἐπὶ μὲν ὀςῶν Ἐκέασθεν, ἐπὶ δὲ ὀδόντων Ἐτίναχθεν, ἐπὶ δὲ τοῦ δόρατος Ἐξεπέρησέ φησι.

Il. Π. v. 542.

Ταῦτα γὰρ σώζει, τὸ μὲν πόλιν καὶ οἰκήτορας, τὸ δὲ, ἀπεῖργον τοὺς πολεμίους. Αἰσχύλος,

Ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκαι,
Ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα;

τὴν δίκην δὲ προτάσσει, ὡς μᾶλλον τῶν ἄλλων ἁρμόζουσαν βασιλεῖ.

XIX. Scholia libri Leidenſis inedita nonnunquam nomen praeferunt *Senacherimi*; huius gene-

 ris

ris exempla pauciora ſcopo noſtro ſatis erunt: Ad Il. Η. v. 410. ubi praeter cetera reperitur —— *πυρὸς μειλισσέμεν·* ---- ſic legitur in Mſ.

ΤΞ ΣΕΝΑΧΕΙΡΙΜ:

Τὸ διὰ πυρὸς μειλίσσεσθαι. λέγει δὲ κινδυνεύειν καὶ ταφῆς μεταδιδόναι, ἢ διὰ πυρὸς θάπτεσθαι. Δοκεῖ δὲ τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὰ πρῶτα ἔχειν. ἐχαρίσατο μὲν γὰρ διὰ τῆς ταφῆς τῶν τεθνηκότων, ἐκ φόβων δὲ καὶ αὖθις ἀνάγων αὐτὲς, δι' ὧν πεπόνθασιν εἰς προσδοκίαν μειζόνων, ἔτι φησὶν ἀνεκδιοίκητα εἶναι τὰ κατὰ τὲς ὅρκες, καὶ τὴν τέτων παράβασιν.

ad Il. Λ. v. 347.

ΤΞ ΣΕΝΑΧΕΙΡΙΜ:

Τὸ Κυλίνδεται ἔτως ἡμῖν ἤκεσαι· ἢ ἀντὶ τῦ, βαρέως ἡμῖν καταφέρεται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀφ' ὕψες καταφερομένων σωμάτων, καὶ ἐπιπιπτόντων τοῖς ὑποκειμένοις. ἢ ἀντὶ τῦ, ἐκ θεῦ ἐπέρχεται. ἐν μὲν τῷ Κυλίεται ἐμφαινομένε τῦ ἀφ' ὕψες φέρεσθαι. διὰ δὲ τῦ ὕψες νοεμένης τῆς θείας ὑπεροχῆς.

ad Il. Τ. v. 218.

ΣΕΝΑΧΕΙΡΙΜ:

Εἰ δὲ καὶ τῦτο δοκεῖ, ὅτι ἀπλοϊκωτέρως χρωμένων τῶν Ἡρωϊκῶν προσώπων τῷ περὶ αὐτολογίας, καὶ ἀνεπιφθόνως καὶ φιλαληθῶς ἐκτιθεμένων τὰ οἰκεῖα πλεονεκτήματα. καὶ τὸ Πολλὸν οὕτως ἤκεσαι. —— προβαλοίμην Πολλόν. εἶτα θεραπεύει καὶ τῦτο, διὰ τὸ μὴ ἐξ ἰδίας συνέσεως τῦτο λέγειν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πολυχρόνε πείρας. Τῦτο δὲ παρατηρητέον, καὶ ἐν οἷς ἄλλοις πρόσωπόν τι ἑαυτῶν συνιςᾷ, ἢ δι' ἐκείνε ἢ ἑτέρως πως συγκροτεῖ.

ad

ad Il. τ. v. 298.

ΣΕΝΑΧΗΡΕΙΜ:

Οὐχ, ὡς τισιν ἔδοξεν, ἐνταῦθα ἀκȣ́εσθαι χρὴ τὸ ὡς. ἀλλὰ ȣ̔́τως ἐμοὶ δοκεῖ· θήσειν, ἤγȣν κατὰ θέσιν ποιήσειν ἄλοχον κȣριδίην, τȣ̃το γενομένην τῇ θέσει καὶ τῇ σχέσει θετικῶς, ὅπερ κατὰ Φύσιν ἡ παρθενικὴ τυγχάνει.

ad Il. Φ. v. 76.

ΣΕΝΑΧΕΙΡΗΜ:

Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, τὸ. Πρώτῳ πασάμην, μὴ κατὰ τάξιν τινὸς τῶν ἑξῆς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐσχάτως ἀντὶ τȣ̃ προτέρως.

ad Il. Ψ. a v. 507. ad v. 512.

ΣΕΝΑΧΕΙΡΗΜ:

Ἀπὸ τȣ̃ Στῆ δ' ἐν μέσῳ ἀγῶνι —— μέχρι τȣ̃,

Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα Φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑΦ' ἵππȣς,

ἐμΦαντικῶς χρὴ τȣ̀ς διὰ μέσȣ ςίχȣς ἐκδέχεσθαι, ἵνα διαςήματος παραδρομὴ ἐμΦαίνηται, μεταξὺ τȣ̃ τε διελθεῖν τὸν Διομήδην, καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Ἀντίλοχον. καὶ λογίζεται ὁ ἀκροατὴς τόσον προδραμεῖν τὸν Διομήδην τῶν ἄλλων, ἐΦ' ὅσον ἦν δυνατὸν γενέσθαι, ἅπερ διὰ τῶν ςίχων τȣ́των λέγει γενέσθαι. ὅπερ μὴ ὂν ἐν τῷ Ἀντιλόχῳ καὶ τῶ Μενελάῳ Φησὶν, Ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππȣς, καὶ τὰ ἑξῆς.

Haec, non ſatis emendate ſcripta, quum nihil etiam contineant, quod detrimento ſit ignoraſſe, eo tamen proferenda videbantur, ut ratio Scholiorum, quae ſub nomine *Senacheribi* leguntur in Leidenſi

 Co-

Codice, cognoſceretur. In illis, ſaepe perbene, ſententia Poëtae ab homine non indocto modeſte proponitur: nec Auctores veteres citatos neque tamen etiam in illis offendi recentioris aevi vocabula, quae vocant Graeco-barbara. Ab inepto Grammatico non poterat exſpectari quae legitur ad Il. x, 375. adnotatio *Senacheribi.* Sunt tales non paucae; quibus ferme ſolis, praeter Porphyriana, cum nomen *Senacherim* accurate ſemper praefigeretur, coepi ſuſpicari, ignobilem Grammaticum e variis exemplaribus in unum volumen diverſorum & *Porphyrii* collegiſſe Scholia, &, dum illa referret in margines Iliadis *Homeri*, ſua paſſim ceteris immiscuiſſe obſervata, quibus, ut ſecernerentur a reliquis, nomen ſuum ſemper antefixerit. Pervelim autem, ut quis me quidpiam de iſto *Senacheribo* edoceſaciat, quibusin oris & quo temporis articulo, Seculo XII, an XIII, vixerit; ſed credo equidem, pleriſque omnibus, niſi ſi qui Codicem tractarint Leidenſem, Grammaticum penitus eſſe inauditum; nomen praeterea prorſus inopinatum, forte nemini mortalium inditum, a quo vetus Aſſyriorum Monarcha a filiis fuerat, dum ſacris operaretur, trucidatus. Huius nomen, ſecundum Hebraeos Σαγχερὶβ pronuntiandum, in Graecae verſionis Librorum V. T. Codice Alex. ſemper ſcribitur Σενναχηρεὶμ, niſi quod, ubi prima eius fit mentio, ponatur Σενὰχηρεὶμ, in Codice autem Romano paſſim legitur Σενναχηρίμ. Graeco flexu Σεναχήριβος ſive Σεναχήριμος (in Mſſ.) aliquoties vocatur *Ioſepho*, Ant. Iud. x, c. 1. §. 1. 4. 5. Σαναχάριβος, *Herodoto*, II. c. 141. Quae tanquam *Beroſi* vulgavit *Fabricius* Bibl. Gr. Vol. XIV. p. 202. verba eſſe *Ioſephi* dudum mo-

monuerat *Scaliger.* Ne Graeca quidem ſed peregrina forma ſcribitur in Leidenſi libro Grammatici nomen, Σεναχειρὴμ, vel Σεναχηρίμ. Sueverant iam olim Grammatici Graeci ex hiſtoria vetuſtiſſima repetere nomina, quae operibus ſuis praefigerent. Noti ſunt *Melampus*, *Iaſon*, *Leander*, *Palamedes*, *Diomedes*, *Neoptolemus*, *Draco*, ſimilesque: neque mireris Chriſtiano Grammatico nomen e libris Sacris inpoſitum; ſed illud oppido mirificum, nomen illud *Senacherimi*, Sacris Scriptoribus deteſtati, cuipiam potuiſſe placere: nulla enim re alia Rex Senacherib Sacris fuit hiſtoricis nobilitatus, niſi quod ſuperbi iactatoris, contra Hiskiam arma moventis, exercitum Deus ultor proſtraverit, & ipſe domum redux inhoneſta morte perierit. Vulgo autem Chriſtiani inprimis ominis erant in nominibus propriis captandi ſtudioſiſſimi; & iam antiquiſſimo aevo Graeci nomina etiam bene ominata conſectabantur: *Plato* in Cratylo, p. 397. B. πολλὰ ὥσπερ εὐχόμενοι τίθενται, οἷον Εὐτυχίδην καὶ Σωσίαν καὶ Θεόφιλον, καὶ ἄλλα πολλά. Res, doctis nota, multis poſſet firmari. Praeter cetera, quae in N. F. proſtant, nomina bene ominata ſunt: *Eraſtus*, *Eutychus*, *Epaenetus Aſyncritus*, & ſervulorum, *Oneſimus*, *Oneſiphorus*, Graeci fuerunt Grammatici, *Pamphylus*, *Eudaemon*, *Epaphroditus*, *Soſibius*, *Eugenius*, *Eulogius*, *Irenaeus*, *Pius*: his nomen *Senacheribi* poterit nunc adiungi.

XX. Quisquis tandem Scholia collegerit, huic plurimum debemus propter adnotata *Porphyrii*, ceteris immixta. Pleriſque nomen *Porphyrii* praefigitur: nonnullis, quae Porphyriana videbantur,

nomen non fuit adiectum: hujus generis duo Scholia ſubiiciam: ad Iliad. Υ. v. 234. leguntur ſequentia:

Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο.] *Ἀπὸ τῆς ἔρας ἀνέβησαν. ΥΦ· ἓν δὲ τὸ Ἀνηρείψαντο. τινὲς δὲ τὸ ἂν σύνδεσμον ἀνεδέξαντο· ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· τοῦτον δὲ καὶ ὅσον ἕνεκα τοῦ κάλλους καὶ ἀνηρείψαντο ἂν οἱ θεοὶ, δηλονότι, εἰ μὴ ἐτεθνήσκει καὶ γὰρ οὐδέποτέ φασι παρὰ τῷ Ποιητῇ εἰσάγεται οἰνοχοεύων ὁ Γανυμήδης. ἀλλὰ πρὸς τοῦτο λεκτέον, πρῶτον μὲν, ὡς οὐδέποτε χωρὶς ἂν* (l. *τοῦ ἂν*) *ὁ Ποιητὴς λέγει τὸ ἠρείψαντο. ἔπειτα ἐν ἑτέροις λέγει,*

Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος·

τὸ δὲ πάντων μεῖζον, ὁ καὶ συμπλεκτικὸς ἐπιζητεῖ πράγματα, ἃ συμπλέκει. ὁ δὲ ἂν ἀναιρετικός ἐστι πάντων τῶν προϋπαρχόντων· πῶς οὖν δύναται συνταχθῆναι ὁ ἂν τῷ καί; Εἰ δέ φασιν, ὅτι οὐ φαίνεται τοῖς θεοῖς διακονούμενος, ἴστωσαν, ὅτι δύο συμπόσια παρεισάγονται· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ γέλωτος ἕνεκα ὁ Ἥφαιστος οἰνοχοεῖ· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, Ἥβη. παρεῖναι γὰρ τοῦτον οὐκ εἰκὸς εἰς καταστροφὴν Ἰλίου τοῖς θεοῖς βουλευομένοις. Μνασέας δέ φησιν ὑπὸ ταύτης (*leg. forte*, Ταντάλου) *ἡρπάσθαι, καὶ ἐν κυνηγεσίᾳ ἀναιρεθῆναι. Δωσιάδης δὲ, ὑπὸ Μίνωος· καὶ ὁ λιμὴν, ὅθεν ἡρπάσθη, Ἁρπαγίας καλεῖται. ἀξιοῦντα δὲ μιγῆναι αὐτῷ κατακρημνίσαι αὐτὸν, τὸν δὲ πλάσασθαι τῷ πατρὶ ὡς μὲν ἔλληνα* (*leg.* θύελλα *αὐτὸν ἥρπασεν. ἐξ αὐτῶν δὲ πρῶτον ἡ παιδερασία ἤρξατο· τῇ γὰρ εὐεξίᾳ τῶν σωμάτων ἐκινήθησαν κατ' ἀλλήλων.*

De hoc Scholio ſi quis dubitat, utrum ſit *Porphyrii*; quod ſequitur, illis videbitur Porphyrianum,

qui

qui legerint ſuperius edita, & Quaeſt. Homericas. Pertinet autem ad Iliad. Σ. v. 356. & duodecim verſus ſequentes, quos non eſſe Homericos oſtendit *Zenodotus*, argumentis in eam rem uſus haud ſane contemnendis: quum praecedentis Scholii partem poſtremam attigerit *Euſtathius*; huius ne veſtigium quidem apud *Euſtathium* reperietur:

Ζηνοδότῳ, τῷ συγγράψαντι περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας τὰ δέκα βιβλία, συγγέγραπται καὶ περὶ τούτου τοῦ τόπου, ἐν ᾧ συγγράμματι πειρᾶται ἀποδεικνῦναι, διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον ἐπῶν ιγ΄. Πρῶτον γάρ Φησι, τὰς εἰσαγομένας τῶν θεῶν ὁμιλίας οὐκ ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως παραλαμβάνεσθαι, ἀλλ᾽ ἢ ὑπὲρ διδαχῆς τινος τῶν εἰς τὴν Ἰλιάδα συντελούντων, ἢ καὶ ὑπὲρ ἐπιδείξεως ἱςορίας παλαιᾶς οἷον τὴν Διώνην πρὸς Ἀφροδίτην λέγουσαν,

—— Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν,
—— Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν, —— Τλῆ μὲν Ἄρης·

ἱςορίαν γὰρ παλαιὰν ἐκτίθεται. Τῆς δὲ Ἥρας (*imo* Ἀθηνᾶς) πρὸς Δία ἐπικερτομησάσης·

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅ, ττι κεν εἴπω;
Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις ——

διδάσκει γὰρ, ὅτι ἀπὸ Ἀφροδίτης ἠπατήθη ἡ λέξις· (*f. leg.* διδάσκει γὰρ ἡ διάλεξις, ὅτι ἀπὸ Ἀφρ.) καὶ τὰς ἄλλας δὲ ὁμιλίας τῶν θεῶν οὐκ εἰκῆ Φησι παραλαμβάνεσθαι. Ταύτην δὲ οὔτε ἱςορίαν Φησὶ λέγειν, οὔτε τοῖς προκειμένοις (*Mſ.* ἀποκειμένοις) πράγμασι πλέον τι προστιθέναι Ἔπειτα, μέλλοντα τὸν Ὅμηρον διατίθεσθαι τὰ περὶ Ἡφαίςου πρὸς Θέτιν. οὐκ ἂν πρὸ αὐτῆς ἄλλην διάλεξιν θεῶν λαβεῖν, ποικίλλειν ἀεὶ

εἰωθότα τὴν ποιησιν, καὶ ἀπὸ μὲν τῶν ἀνθρωπίνων ἐπὶ τὰ θεῖα, ἀπὸ δὲ τῶν θείων ἐπὶ τὰ ἀνθρώπινα μεταβάλλειν. Εἶτα ἀνόητον τὸ λέγειν, Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα —— ὡς ἐκ πείσματος παρηκολȣθηκότος τῷ γενομένȣ· ȣ̓δὲ γὰρ ῥητῶς δεδήλωκεν ὁ Ποιητὴς, ὅτι ταῦτα ὕϛερον ἔμαθεν ὁ Ζεὺς, ὡς ἐν τῷ ἄλφα,

Ἀλλὰ σὺ μὲν —— αὖθις ἀπόϛιχε· —— καὶ,
ȣ̓δὲ μὶν Ἥρη
Ἠγνοίησεν·

Εἶτά φησιν, ὅτι ἄλογον, τῇ μὲν Ἥρα χαλεπαίνειν αὐτὸν, ἐπὶ δὲ τῇ τῆς Ἴριδος ἀποϛολῇ, τῇ δὲ αὐχμῃ (*forte legendum:* ἐπὶ τῇ τῆς Ἴριδος ἀποϛολῇ· τῇ δὲ Ἀθηνᾷ μηδὲ κατὰ βραχὺ, τ. κ.) κατὰ βραχὺ, τῇ καὶ συμπραξάσῃ Ἀχιλλεῖ, καὶ τὸ πῦρ δειξάσῃ πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων, ὁπότε ἔμπροσθεν τῇ μὲν Ἥρα συγγινώσκειν (*forte* δεῖν *inferendum*) φησὶ τὸν Δία, τῇ δὲ Ἀθηνᾷ χαλεπαίνειν πλέον. Καὶ ὅτι πολλὴ ἡ ἀλογία φαίνεται, ἡ παρὰ καιρὸν ἡλίȣ δύνοντος (*Il.* Σ, 241.) ὑπὸ Ἥρας, ȣ̓δὲν περὶ τȣ̃το ἐγκαλεῖ ὁ Ζεὺς, παρεγχειρȣμένης τῆς τȣ̃ κόσμȣ τάξεως. Πῶς δὲ ȣ̓κ ἐναντίον, φάσκειν περὶ Διὸς,

Μίσησεν δ᾽ ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι·

νῦν δὲ ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ αὐτȣ̃ ἀγανακτεῖν; ȣ̓δὲν γὰρ ἄλλο πέπρακται ἐκ τῆς Ἀχιλλέως ἀναϛάσεως, ἢ τὸ μηδὲν παθεῖν· πῶς τε τὴν ἀπὸ Ἴδης μετάβασιν τȣ̃ Διὸς ȣ̓ δεδήλωκεν; ἀλλὰ τȣ̃το μὲν συγχωρητέον κατὰ τὸ σιωπώμενον γενέσθαι· τὰ δὲ ἄλλα σαθρά ἐϛι καὶ ὕποπτα. Ἤγε μὴν ἀπολογία τῆς Ἥρας καὶ ἀνοήτως ἔχει· δέον γὰρ προβαλέσθαι, ὅτι κακὸν ȣ̓δὲν εἰργάσατο τȣ̀ς Τρῶας, σώσασα Πάτροκλον, ὅπερ καὶ τῷ Διὶ κεχάριϛο, ἡ δέ φησιν, ὅτι

Οὐκ

Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥέξαι.
ἐδὲν γὰρ ἄλλο πράττει νῦν, ἢ συκοφαντεῖ ἑαυτήν. Ταῦτα ὡς ἐν κεφαλαίῳ ὑπὸ Ζηνοδότε (Mſ. hic ζηνοδωρ.) συγγέγραπται Ἀφαιρεμένων δὲ τῶν ιγ´ ςίχων, τὸ λοιπὸν ἁρμονίαν ἔχει.

XXI. Plura depromerem, niſi copioſas adnotationes iterato tranſſcribenti taedium ſubreperet: tandem, ut his tricis me expediam, quaedam ſuccedant, *Porphyrii* nomen praeferentia; ſed haec etiam eo ponam pauciora, quod plurima ſub huius nomine iam fuerint prolata. *Porphyrii* Scholia vel ſunt Ἀπορίαι καὶ Λύσεις, vel ἐξηγήσεις dictionum locorumve *Homeri*, quales ab aliis vulgo ſcribebantur. Huius generis ſunt ſequentia: ad Il. Α. v. 486.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ:

Ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν.

Ἐξηγεῦνται τὰ ὑπερείσματα. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεῖρθαι τῇ γῇ γέγονεν. Οὕτως οὖν καὶ τὰ ἐλλόβια Ἕρματα εἴρηται παρὰ τὸ ἐνεῖρθαι,

Ἐν δ' ἄρα Ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι.

καὶ Ἑρμῆς, (l. Ἑρμὶς,) ὁ κλινόπους, τὸ οἷον ἕρμα καὶ ἐρηρεισμένον κατὰ γῆς. καὶ,

Ἡμεῖς δ' Ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν·

τὸ ἔρεισμα καὶ θεμέλιον (f. l. παρὰ τὸ) ἐρηρεῖσθαι ἐν τῇ ἔρᾳ. καὶ Ἕρμα δὲ, ὁ περιδέραιος κόσμος·

Χρύσεον Ἕρμα ἔχων,

εἶτ' ἐτυμολογεῖ, — μετὰ δὴ λέκτροισιν ἔορτο.

ad

ad Il. Θ. v. 323-329]

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ:

Ἤτοι ὁ μὲν Φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊςὸν,

μέχρι τȣ̃ —— τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Ἐν τȣ́τοις τοῖς ἔπεσι τοῖς παρὰ τȣ̃ Τεύκρȣ εἰρημένοις, ζητȣ̃σι ποίαν χεῖρα τέτρωται ὁ Τεῦκρος. καὶ πότερον τὴν νευρὰν ἐπὶ τὸν ὦμον ἕλκει, καθάπερ οἱ Σκύθαι· τȣ̃το γὰρ ᾤετο Νεοτέλης, ὅλην βίβλον γράψας περὶ τῆς κατὰ τȣ̀ς Ἥρωας τοξείας, καὶ τȣ̀ς μὲν Κρῆτας Φάμενος τὴν νευρὰν ἕλκειν ἐπὶ τὸν μαςὸν, τὴν δὲ τάσιν κυκλοτερῆ ποιεῖσθαι τῶν Σκυθῶν, ȣ̓κ ἐπὶ τὸν μαςὸν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ὦμον ἑλκόντων, προέχειν τὰ εὐώνυμα μέρη τȣ̃ τοξεύοντος τὰ δεξιά.

ad Il. N. v. 443.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ:

Τὸ Σπαίρειν καὶ τὸ Σκαίρειν τινὲς συγχέȣσι, ταυτὸν δηλȣ̃ν νομίζοντες, καίπερ Ὁμήρȣ διακρίνοντος. Τὸ μὲν γὰρ Σπαίρειν μετὰ τȣ̃ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν λέγει Ἀσπαίρειν. Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα —— καὶ, Ἀσπαίροντα λαβών.

Ἡ ῥά οἱ ἀσπαίρȣσα, καὶ ȣ̓ρίαχον πελέμιζεν
Ἔγχεος·

καὶ,

Ἤσπαιρ, ὡς ὅτε βȣ̃ς ——

Τὸ δὲ Σκαίρειν ȣ̓κέτι μετὰ τȣ̃ α·

Μολπῇ δ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Ἔςιν ȣ̓̃ν ἡ διαΦορὰ, ὅτι τὸ μὲν Σπαίρειν καὶ Ἀσπαίρειν ἄμεσον δηλοῖ κίνησιν, ὃ γίνεται ἐν ἰχθύσι, καὶ τῷ δεδεμένῳ (*Mſ.* δεδεγμ.) κατὰ τὸν Ποιητὴν βοΐ. Τὸ δὲ

δὲ Σκαίρειν, ἔμμετρον κίνησιν, ὀρχηστικὸν καὶ εὔρυθμον. Οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν Σκαίροντα καὶ τὸν Σκαίροντα κατὰ διαφόρους ἐννοίας διαφόρως προσηγορεῦσθαι, τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίως ἑκατέρων γινομένης. Τὸ δὲ Σκαίρω πάντως ὀξυτέρας ἀφῆς. καὶ τὴν Πολύσκαρθμον (*M* πολυκ.) Μυρίνναν προσεῖπεν ὁ Ποιητὴς, μίαν τῶν Ἀμαζόνων, ὡς φασι καὶ εὐσκάρθμους (*M*. ἀσκ) ἵππους ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Σκιρτᾷν, καὶ Σκαρδαμυκτεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται.

Praeterea Leidenſis Codex exhibet *Porphyriana*, quibus Quaeſtiones poſitae, ſive Ἀπορίαι, ſolvuntur, qualia in editis exſtant non pauca, ſed multo plura in Mſ. pleraque ſub nomine *Porphyrii*. Harum *Porphyrii* obſervationum magna pars dudum fuit vulgata in libello Quaeſtionum Homericarum, opera *Andreae Aſulani* in lucem edito: conſtat is libellus in vetuſtis Edd. ſegmentis ſive Quaeſtionibus XXXII. Quo modo Porphyriana iſta legantur in Mſ. Leidenſi breviter indicandum: Segmentum III Quaeſt. Homer. ubi agitur de ſignificatu vocis Αἴολος apud *Homerum*, quum potuiſſet loco magis oportuno deponi, fuit relatum ad Iliadis Z. v. 116. Quae leguntur Segm. IV Quaeſt. Homer. occurrunt in Mſ. ad marginem illius loci, quo ſpectabant, Il. Ψ, v. 422. Segmento V Quaeſt. Hom. tractatur initium Iliadis Ἰῶτα iſta ſuo loco leguntur, paulo tamen contractiora in Mſ. quam fuerunt edita. Sic orditur Mſ.

Ὡς δ' ἄνεμοι δύο: ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Νῦν δοκεῖ πρὸς μηδεμίαν χρείαν δυοῖν ἀνέμων εἰκόνα παραλαμβάνειν· deinceps aeque ac in Edd. memoratur

Ἀπολ-

Ἀπολλώνιος ὁ τȣ̃ Μόλωνος· tandem ſic deſinit nota Mſ. βαρέως δὲ Φέρȣσι τὰ γεγονότα οἱ ἄριϛοι. δύο ȣ̓̃ν πάθεσι συνεχομένȣς εἰπὼν τȣ̀ς Ἕλληνας ἀπεικάζει προσηκόντως πελάγει δυσὶ πνεύμασιν ἐξεγειρομένῳ. —— Nec priores tantummodo, ſed & poſtremas, quae quidem pertinent ad Iliada, *Porphyrii* Quaeſtiones Mſ. noſter ſubminiſtrat. Quae in Edd. vetuſtis Quaeſtio eſt xx, legitur ad marginem Mſ. Il. Σ. v. 100. hoc modo:

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ: εἰς τὸ,
Ἐμεῖο δ' ἐδήσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι,

Sequuntur totidem verba, quot ſunt in Edd. Sequens Quaeſtio xxi, ſi tamen quaeſtio eſt dicenda, reperitur in Mſ. ſuo loco ad Il. T. v. 182.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ: Ἀμφίβολον διὰ τὴν αἰτιατικήν. in fine Mſ. τὸ τῆς ἀρῆς ἀπᾶραι, τȣτέϛι τῆς βλάβης ἀπαλλάξασθαι καὶ ἐξιλάσασθαι. Quaeſtionis, in veteribus Editionibus triceſimae, ultima verba vulgantur: Ζηνόδοτος δὲ Διϊπετῆ τὸν διαυγῆ ἀποδίδωσιν. haec, in margine libri Leidenſis ad Il. P. v. 263. poſita, longe plura excipiunt inedita, quorum partem ſupra iam poſui, reliqua deſcribere ad finem properanti non lubet. Easdem autem Quaeſtiones Homericas *Porphyrii* in Codice etiam Mediceo inter cetera legi Scholia ex iis paene conficias, quae e Scholiis iſtius Codicis promit *Alex. Morus*.

XXII. Viam exiſtimo me planam effeciſſe ad iudicandum de *Porphyrii* obſervationibus in *Homerum*, ſub nomine Quaeſtionum Homericarum vulgatis. Inter edita *Porphyrii* ſcripta, quatuor opuſcula, quae ſpectent ad *Homerum*, recenſuit *Io. Alb. Fabricius*, B. G. Vol. IV. p. 185, & 186. Sed eorum

rum ſecundum qui ad *Porphyrium* referunt, graviter errant. *Moralis* iſta quae vocatur *interpretatio errorum Ulyſſis*, ante biennium Leidae renovata, mille circiter annis poſt obitum *Porphyrii* demum fuit ſcripta. Patrem libelli *Nicephorum* eſſe *Gregoram* diſci poterat e Codice Vindebon. quem *Petrus Lambecius* indicavit L. v. Comment. de Biblioth. Caeſar. Vindeb. p. 291. Tria autem opuſcula *Porphyrii*, *de antro Nympharum*, fragm. *de Styge*, & *Homericae Quaeſtiones*, ex eodem in *Homerum* Commentario, quocunque fuerit inſignis nomine, videntur fuiſſe repetita. Qui triginta duo capita, ſub Ὁμηρικῶν Ζητημάτων nomine, primus edidit *Andreas Aſulanus*, in Praefat. *hunc*, ait, *libellum ex antiquis excerptum exemplaribus Tibi Lector nunc damus, daturi propediem & Didymum & Ariſtarchum.* Iſta verba apud *Fabricium* legenti ſuſpicio naſcebatur, Graeculum quempiam, *Aſulani* mercenarium, excerpſiſſe Porphyriana de librorum veterum marginibus, in quibus, pariter ut in Leidenſi, reliquis legerentur Scholiis intermixta. Poſtea credere malui, ſerie continua codicem iſta ſubminiſtraſſe, qui partem complecteretur exiguam adnotationum in *Homerum.* *Porphyrii* Ζητήματα citantur in editis ad *Homerum* Scholiis ad Il. B, v. 249. & 308. Iſtis in locis tradita certiſſime non leguntur in Quaeſtionibus Homer. quumque libros ſeptem *Miſcellanearum Quaeſtionum* ſcripſerit *Porphyrius*, *Holſtenio* memoratos, cap. VII Diſſert. de vita & ſcripptis *Porph.* inde crederes derivata, niſi τὰ Ὁμηρικὰ Ζητήματα memorarentur in iisdem Scholiis ad Il. Γ, v. 175. quoniam ab editis multum diſſidet Codex Leidenſis, Scholion, quod de Menelai liberis poſt

Ga-

Galeum ſcripturienti proderit, e Mſ. una cum mendis deſcribam:

> Ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς Ζητήμασιν οὕτως φησίν· ἐρατεινὴν εἶναι παῖδα τὴν Ἑρμιόνην. ὁ δὲ Δίαιθος, Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοράφιον. ἀφ᾽ οὗ τὸ τῶν Μοραφίων γένος ἐν Πέρσαις. ὁ δὲ Κιναίθων, Νικόστρατον. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι δύο παῖδας Ἑλένης τιμῶσι, Νικόστρατον καὶ Αἰθίολον.

Hermiones ceterorumve nulla fit in editis Quaeſtionibus mentio. Has ſi quis nunc iudicaverit e Scholiis Homericis a quopiam deſcriptas, qui, de more ***Porphyrii***, libellum ſuis verbis *Anatolio* inſcripſerit, poterit is e Praefatione paulo conſideratius expenſa ſententiam roborare; ſed in illa, pro περινοοῦμεν, legi debet παρανοοῦμεν. Nam ut ſtatuas cum *Holſtenio*, ***Porphyrium*** obſervata pauciora primum evulgaſſe, veluti maioris operis in *Homerum* praeludia, οἷον προγύμνασμα τῶν εἰς αὐτὸν ἀγώνων, uti legitur in Praefat. tamen videbitur admirabile, deinceps in maiori ſua πραγματείᾳ voluiſſe ***Porphyrium*** eadem, ne verbo quidem mutato, reponere: eadem autem obſervata non pauca, verbis iisdem expreſſa, Codex ſuppeditabit Batavus, plurimis Porphyrianis interſerta. Omnibus his, fateor, egregie quadrat, quod in Praefatione legitur, conatum ſe fuiſſe patefacere, ***Homerum*** ſuorum verborum interpretem eſſe optimum: ὡς αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν τὰ πολλὰ Ὅμηρος ἐξηγεῖται. verumtamen & iſta reperiuntur initio ſegmenti XI Quaeſt. Hom. ad hanc normam integrando: Ἀξιῶ δὲ ἐγὼ, ὃ μαρτυρῶ, ἐξ Ὁμήρου σαφηνίζειν αὐτοῦ, ὃν ἐξηγούμενον ἑαυτὸν ὑπεδείκνυον· Poteſt itaque alicui probabile videri, Poëmatis utriusque, prae-

ci-

cipue loca Iliadis difficiliora ſumſiſſe ſibi *Porphyrium* illuſtranda; ex hoc autem opere, quocunque illud nomine voluerit deſignari, derivata, praeter cetera, vulgati libelli capita, quaeque leguntur in *Homeri* Leidenſis marginibus. In his multa copioſe tractantur, nullus locus, quin prima facie poſſit nodoſus videri, plurima, quae potiori iure, quam vulgati libelli nonnulla capita, Ὁμηρικὰ vocari poſſint Ζητήματα, ſive potius Ἀπορίαι. *Suidas*, poſtquam recenſuerat libros ſeptem Συμμίκτων Ζητημάτων, Γραμματικὰς Ἀπορίας ſub *Pophyrii* nomine commemorat. In Porphyrianis iſtis Libri Leidenſis & in editis Ἀπορίαις de multis rebus quaeritur, quas cognoviſſe ſupervacuum atque inutile, neque illud immerito, dictitet Philoſophus. Egit de iſtiusmodi Quaeſtionibus Grammaticorum Poëticis accurate *Woweranus*, de Polymath. c. x. In rerum divinarum humanarumque fonte *Homero*, nec mirum, nihil relinquebant intentatum; quique ſive circa nodos ſcienter ſolvendos elaborabant, ſeu certe profitebantur, *Omnes ſolvere poſſe quaeſtiones*, dicti fuerunt Λυτικοί *Euſtathio*, οἱ παλαιοὶ Λυτικοὶ, & οἱ τῶν Ὁμηρικῶν ἀποριῶν Λυτικοὶ, laudantur ad Il. P. p. 1131. v. 16. & ad Il. x. p. 1365. v. 31. de quibus notavit *Io. Ionſius*, de Script. Hiſt. Phil. II. c. XVII. §. 3. Unicus perſaepe locus *Homeri* pluribus Quaeſtionibus ingenioſe tractandis materiem ſubminiſtravit; veluti in Il. Α. v. 631. & ſeqq. poculum depingentis Neſtoreum; de quo Myrleanus *Aſclepiades* verboſam conſcripſit diſſertationem, conſervatam ab *Athenaeo*, XI. a p. 488. A. & ſeqq. ſunt enim Aſclepiadea ad paginam usque 493. mediam. *Porphyrii* nota, ſubiecta Anim. in *Ammonium* p. 244.

K in-

indicabit, quo pacto ſolverint nonnulli quintam earum Quaeſtionum, quas ſibi poſuerat *Aſclepiades*, ad illam p. 493. D. commemorans *Soſibii* commentum; Σωσίβιος ὁ Λυτικὸς Ptolemaei Philadelphi munificentia alebatur Alexandriae: & credidi plurimas Poëticarum Quaeſtionum natas in Alexandrino Muſeo, quibus excogitandis & argute ſolvendis homines eruditi vacaverint, ut his luſibus otium diſpungerent, animumque rebus gravioribus verſandis defeſſum repararent. Hoc ſi verum eſt, res vacabit vituperatione: vero certe ſimile apparebit e Scholio *Porphyrii* ad finem Iliadis Ἰῶτα depoſito, cuius priora tantum verba deſcribam e libro Leidenſi petita:

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ:

Ἐν τῷ Μουσείῳ τῷ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν νόμος ἦν προβάλλεσθαι Ζητήματα, καὶ τὰς Λύσεις τὰς γινομένας ἀναγράφεσθαι. Προεβλήθη οὖν, —

XXIII. Porphyriana conſtat *Euſtathium* ſuos in Commentarios recepiſſe plurima, quae reperiantur ſive in Quaeſtionibus Homer. ſeu in Leidenſi Codice; verum id minus liquet, quis libro fuerit index, quo Porphyriana derivaverit. Quinquagies *Euſtathio* citatur ad Iliada *Porphyrius*, & in tanto numero duo duntaxat e *Porphyrio* traduntur, quae, cum momenti ſint non nullius, ignoraremus absque *Euſtathio*, ubi ſub teſte *Porphyrio* tradit, quinam optime Catalogum *Homeri* ſint interpretati, ad Il. B. p. 199. v. 48. & meliora p. 216. initio: hinc docuit *Gulielmus Canterus*, epigrammata quaedam, ab *Henr. Stephano* ſine Auctoris nomine vulgata, partem efficere Pepli *Ariſtotelis* Stagiritae. Quum illud

illud in Praefatione libelli, anno 1571. ſub *Ariſtotelis* nomine vulgati, monuerat Elegantiſſimus *Canterus*, biennio poſt, invidus ſaepe virtutis alienae obtrectator, *Henr. Stephanus* ita libello renovato praefatus eſt, ut cupide velit videri non ignoraviſſe, quod *Canterus* detexerat. Decies tantum *Euſtathio*, Odyſſeam commentanti, memoratur *Porphyrius:* de decem iſtis locis, tria ſpectant diſſertationem de antro Nympharum; duo attingam: ad Od. Γ. p. 127. v. 6. iſta, inquit, διευκρινεῖ ἄριςα ὁ Πορφύριος ἐκθεὶς τὸν ἐθέλοντα μὴ θελήσῃ μιγνύμενον, reſpiciens Il. Z. v. 165. ubi quae promit e *Porphyrio Euſtathius* p. 488. v. 25. partim leguntur in Porphyrianis ſubiectis Anim. in *Ammon.* p. 242. Quae protulit ad v. Ἐπήβολος non contemnenda loca Scriptorum Atticorum ad Od. B. p. 99. v. 27. & ſeqq. ex eodem *Porphyrio* repetiit *Etymologus* in v. Ἐπήβολος. Praeter unum locum male praetermiſſum, reliqua omnia multo melius ſcripta proſtant in capite Quaeſt. Homer. primo, non item in libro Leidenſi; nam ſpectant ad Od. B. v. 318. *Etymologum* & *Euſtathium* ſua derivaſſe de Porphyrianis iſtis, inde etiam eſt manifeſtum, quod tres conſpirent in loco *Platonis* male deſignando: verba *Platonis* leguntur L. 11. de LL. p. 666. D. in edit. *Stephani* recte ſcripta; *Euſtathio*, παιδείας ponenti, verba Libri IV. de LL. ultima obverſabantur. Maiorem in Iliadis quam in Odyſſeae locis explanandis operam inſumſiſſe *Porphyrium*, & aliunde liquet & ex *Euſtathio*, Quaeſtiones Homericas nuſpiam memorante. Scripſiſſe *Porphyrium* commentarios in *Homerum*, *Macrobii* loco inſtructus, non dubitanter ponit *Lucas Holſtenius*, c. VII. Diſſert. *Porphyrii*

K 2 τὰ

τὰ εἰς τὸν Ὅμηρον ſemel citantur *Euſtathio:* ubi eius alibi fit mentio, nominatur tantum *Porphyrius:* tria loca excipio, ad Il. Α. p. 25. v. 40. Β. p. 213. v. 19. p. 272. v. 20. in illis legitur: ἐν τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται ταῦτα.

XXIV. Pari modo deſignatur paſſim *Euſtathio*, quem legerat, *Apionis* & *Herodori* commentarius in Iliada: ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται· ad eam normam iunctim ubique locorum nominantur; octies tamen *Apion* ſolus; bis *Apione* non comitatus *Herodorus.* Ubi prima vice eorum meminit, citat *Apionis* & *Herodori* βιβλίον εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου, deinceps τὰ εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπομνήματα. utrumque locum indicabit *Jonſius* de S. H. P. IV, § 22. Si bene commemini, ſemel tantum Scholiorum nomine deſignatur eorum commentarius ad Il. Χ. p. 1354. v. 16. Ἡρόδωρος καὶ Ἀπίων ἐν τοῖς εἰς τὸ Π σχολίοις λέγουσι. A Porphyrianis, *Apionis* & *Herodori* notis, paſſim diſtinguuntur Veterum Scholia, ſub variis nominibus *Euſtathio* laudata. *Porphyrius* potiſſimum in locis, quae viderentur difficiliora, commode enodandis, & in tradendis rebus veteris memoriae elaboravit *Apion* vero & *Herodorus*, ſive *Heliodorus*, ſuis in commentariis praecipue fuerunt in ſingulis, quae ab uſu eſſent remotae, dictionibus Homericis interpretandis occupati, & in adnotandis e diverſis Grammaticorum editionibus variis vocum lectionibus. Hinc petenda ratio, cur *Apion* praecipue toties teſtis advocetur a Grammaticis, qui dictiones Homericas in Lexica congeſſerunt. Quem nunquam non *Herodorum* vocat *Euſtathius*, *Heliodorum* reliqui nominant Grammatici: de iſta nomi-

minis differentia notat Celeberr. *Albertius* in Epiſt. ad Eulog. n. 31. Qui quinquies apud *Athenaeum*, & ſaepiſſime laudatur in Scholiis ad *Apollonium Rhod. Herodorus*, ſcriptor fuit Argonauticorum, & operis laborioſi, quo Herculis geſta explicuerat: nihil video cauſae, cur omnino crederemus cum *Ionſio*, hunc non eſſe diverſum ab *Homeri* commentatore. *Heliodorum* Grammaticum, *Apionis* comitem, cur *Herodorum* nuncuparet *Euſtathius*, ab ipſius Codice repetendum exiſtimo: bis tamen Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος iunctim nominantur apud *Athenaeum*, XI. p. 501. E. & XIV. p. 642. E. ſed poſteriori loco, ubi citantur e *Pamphili* Gloſſario, ante *Caſaubonum* legebatur Ἀπίων καὶ Διόδωρος· literarum ductus monſtrant, olim ſcriptum fuiſſe Ἡλιόδωρος· iſta loca non deſignavit, qui centenis erroribus ſcatentem indicem Auctorum ab *Athenaeo* citatorum confecit, indignus profecto, cuius turpiſſimum centonem operi duraturo interſereret *Io. Alb. Fabricius*. *Apionis* mentio multo recurrit apud Grammaticos frequentior, ubi dictiones explicantur Homericae; in Etymologico M. frequentiſſima; & Lexicorum Homericorum magna ſine dubio pars ex *Apionis* in *Homerum* commentariis fuit derivata. Supereſt *Apollonii* Sophiſtae Lexicon Homericum: in paucis ſpeciminibus, quae vulgata Viris debemus Clariſſimis *Montefalconio* & *Albertio*, plus vicies teſtis citatur *Apion*: ne quis forte requirat, non pigebit loca *Apollonii*, reperienda ſive in Biblioth. Coisliniana, ſeu in notis ad *Heſychium*, indicaſſe; *Apion* memoratur in vocibus: Ἀβαρβαρέη. Αἰσυμνητῆρι. Ἆσαι. Αὐδήεσσα. Ἀχαρίςερον. Βαθυπέπλων. Βαμβαίνων. Βέρεθρον. Βλητοί. Δύη. Ζαφελῶς. Θαλπωρή. Θήρ. Θρυλλίχθη. Λαβρεύς.

βρεύεται. Λαῖτμα. Μακών. Νεαίρη. bis. Ῥήτρη. Φαλός. *Heliodorus* laudatur in v. Ἀνάπυςα. (uti & apud *Heſych.*) Ἄρπυια. & Ὑγρὸν ἔλος· iunctus comiti ſuo *Apioni*, in v. Ἀνδραχθέσι. — ὁ μὲν Ἡλιόδωρος — ὁ δὲ Ἀπίων· Quum Lexici *Heſychiani* partem vocabula efficiant Homerica, dubitari non poteſt, quin plurima illis inſint *Apionis* & *Heliodori* interpretamenta: Sed non inutile videbatur, ea de re paulo dixiſſe explicatius.

SCHEDIASMA

DE

Epiſtola ad Eulogium, Heſychio praefixa, operisque inſcriptione.

LExico *Heſychii* ſplendidus ille, ſed operis dignitati minime conveniens titulus legitur praefixus: Λέξεων πασῶν συναγωγὴ κατὰ ςοιχεῖον, ἐκ τῶν Ἀριςάρχȣ καὶ Ἀππίωνος καὶ Ἡλιοδώρȣ, Ἡσυχίȣ γραμματικȣ̃ Ἀλεξανδρέως. Quae tandem illa ſint ex *Ariſtarchi Apionis* & *Heliodori* ſcriptis in opus Heſychianum derivata, cuperem equidem edoceri: in iſtiusmodi rebus verba mihi dari non facile patior, & titulis ambitioſis, ſi ſenſu vacant, haud ſane valide moveor. Interea ſi quis me roget, e quorum libellis Lexicon exiſtimem coaluiſſe Heſychianum, dicere non dubitabo, tres iſtos Grammaticos nihil adeo videri habuiſſe commune cum illis, quae ſine

con-

controverſia optimam conficiunt & maximam operis partem; qualia ſunt pleraque Lexica, ſed inprimis Gloſſaria. Dictiones diverſis Graeciae populis proprias in Gloſſariis explicuerant antiquiſſimi Grammatici, non quasvis ſine diſcrimine, ut plerumque videntur viri Docti crediſſe; ſed illas duntaxat, quae a Poëtis, aliisve, qui ſcripſerant iſtis Dialectis, certis in locis operum ſuorum fuerant uſurpatae. Praeter Auctores ipſos, Gloſſaria etiam iſta, ſuis Parentibus inſcripta, dudum perierunt; niſi quod pleraque, Laconicum videlicet, Creticum, & reliqua, fuerint a Grammatico, quem *Heſychium* appellamus, in unum veluti corpus collecta. Iſtas λέξεις γλωσσηματικὰς Linguae veteris ſtudioſi Critici mecum iudicabunt *Homeri* ceterorumque apud *Heſychium* dictionibus propterea praeſertim anteponendas, quod nullum ſuperſit Lexicon vetus, ad Heſychianum hac in parte aequiparandum. *Innumera* talia *diverſarum nationum vocabula* reperiri in Etymologico M. re non ſatis perſpecta, poſuerat *Mauſſacus*. Iſtiusmodi quidem nonnulla proſtant apud *Etymologum* eximia, quaeque Heſychianis rite admota uſum habere poſſint perinſignem; ſed haec oppido pauca dici debent, ſi conferantur ad copiam Heſychianam. Nihil etiam ſimile ſubminiſtrabit rerum optimarum locuples *Suidae* Lexicon: is ne Laconicas quidem ex *Ariſtophane* Comico praeter pauciſſimas dictiones recepit. Nec hac in parte quidquam ex ineditis *Photii*, *Ioannis Damaſceni*, ceterisque videtur Lexicis exſpectandum. De *Photio* res omnibus eſſe poterit manifeſta: e copioſiſſimo *Ioannis Damaſceni* Dictionario, quod Bibliotheca recondit Bernenſis, quaecunque le-

guntur ſub litera *Ζῆτα* ſpeciminis gratia ad me miſit Theologus Bernenſis, animi & doctrinae ornamentis Praeſtantiſſimus, *Iacobus Kocherus.* Codicibus Coislinianis inſunt minime contemnenda; multa protrita; nihil vero, quod poſſit alicui videri repetitum ex iſtiusmodi Gloſſario, qualia plurima redegit in ſuam Syllogen *Heſychius.* Aliquot in Bibliotheca ſua commemorat *Photius* veterum Dictionaria, ſed unum tantum recenſet a ſe lectum *Pollionis*, quod voces complecteretur Poëticas, & *Diogeniani* duobus in locis obiter facit mentionem. *Pauſaniae* & *Aelii Dionyſii* Lexica poſt *Photium* diligentiſſime verſavit *Euſtathius*, aliorumque praeterea momenti non magni Dictionaria, in illorum praeſertim obſervatis ubique locorum deſcribendis optime de nobis meritus. Multa fuerunt e Lexicis, *Euſtathio* memoratis, in Heſychianum derivata: nam quod ſcribit alicubi *Kuſterus*, *Heſychium nomine τȣ͂ εἰπόντος ab Euſtathio intelligi*, prorſus abhorret a ſimilitudine veri. Gloſſarium, qualia plura *Heſychii* nobis adſervavit diligentia, nullum ſuis in commentariis citat *Euſtathius.* Sed is ne legerat quidem Lexicon Tragicum & Comicum, quae, a Gloſſariis iſtis omnino diſtinguenda, ſatis ut arbitror diligenter deſcripta, recepit *Heſychius* in ſuam hanc utiliſſimam dictionum vetuſtarum συναγωγήν. Tragicorum Comicorumque vocabula rariora probabiliter ἄτακτα legebantur in Lexicis antiquis: ſingula digeſſit ſecundum literarum ſeriem, ceterisque, non raro perverſe ſcripta, *Heſychius* interſeruit; neque nomina Auctorum, quando propter uſum rariorem dictionibus fuerant adpoſita, praetermiſit. Harum rerum intelligentes latere nequit,

quit, quantum in Heſychianis occupent ſpatium *Aeſchyli*, *Sophoclis*, *Euripidis*, aliorumque Tragicorum, Comicorum & *Ariſtophaneae* dictiones; ſaepenumero ſatis copioſe illuſtratae, & ex duobus iſtis Lexicis, mea quidem opinione, tranſſcriptae. Aliorum praeterea veterum, ſive Poëtae fuerint, ſeu ſermone ſcripſerint ſoluto, voces & loquendi formulae minus uſitatae fuerunt e variis Lexicis antiquis in Heſychianum introductae. De vocabulis *Archilochi*, *Anacreontis*, & antiquiſſimorum Poëtarum quorumvis nemo dubitat: ſed aliorum quoque de Principibus exquiſitae dictiones apud *Heſychium* reperiuntur; *Hippocrateae* quidem, quod conſtat, plurimae; *Pythagoreorum*, *Democriti*, *Platonis*; *Herodoti*, *Thucydidae*, *Xenophontis*, *Theopompi*; *Demoſthenis*, *Aeſchinis*, aliorumque. In his, quae univerſa ſimul ſumpta maximam ſine controverſia partem efficiunt Heſychiani Lexici, nihil tamen adeo reperitur, quod hoc in genere ſtudiorum exercitatis ulla ſpecie videri poſſit ex *Ariſtarcho*, *Apione*, & *Herodoro* repetitum. In *Ariſtarcho* tamen, Principis Grammatici commentarios in Poëtas excitando, poſſet forte quis diſputare. Sed hunc rogarem, *Didymus*, quo nemo plura ſcripſiſſe dicitur, an non potiori iure, ſi iſta valeret ratio, nominari potuiſſet. Exemplo ſit veterum librorum, quos in Bibliotheca nobiliſſima pleroſque verſaverat, diligentiſſimus *Athenaeus*. *Athenaeo* veluti *Anacreontis* & *Ionis* Tragici interpres memoratur *Ariſtarchus*; ſed *Didymus* ipſi citatur, tanquam qui commentariis interpretatus ſit *Sophoclem*, *Pratinam*, *Ionem*, *Achaeum*; *Cratinum*, *Ariſtophanem*, *Phrynichum*, *Diphilum*; *Demoſthenem*.

 Prae-

Praeter illa, quae attigi, quid ſupererit in *Heſychio?* Lexicon luculentum dictionum Homericarum. His omnibus deductis, quod remanebit, ſi abeſſet, non magni redemerim. Gloſſas, quas vocamus Sacras, aevo fuiſſe recentiori Heſychianis interſertas, liquido *Bentlejus* oſtendit in Epiſtola ad Doctiſſimum *Bielium*. Pleraeque dictionum iſtarum nominumque Orientalium interpretationes aut ex aliis potuerant addiſci, aut eorum produnt ſapientiam, qui illas ſcripto conſignarunt. Proverbia pleraque putem ab *Heſychio* derivata & aliunde, ſed potiſſimum e Lexico Comico, & Platonico: de Platonico certius forte poterit a me iudicari, ubi illud *Timaei* Pariſiis accepero; niſi tamen *Heſychius* deperditam *Boëthi* λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴν, illa *Timaei*, *Photio* iudice, multo meliorem, deſcripſerit. Sed Proverbia nonnulla cum quisquiliis non paucis ſero demum ſuſpicor in eum Codicem congeſta, e quo nobis *Heſychium* ediderunt. Auctor Lexici Homerici, potuit operi ſuo praefigere: ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΑΠΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ. ut modeſte ſignificaret, pleraque hauſiſſe ſe e commentariis *Apionis* & *Heliodori:* hi ſtudioſe diverſas adnotaverant lectiones *Ariſtophanis*, *Ariſtarchi*, ceterorumque, qui in *Homeri* Poëmatis ſe exercuerant integrandis. Iſtae lectiones non raro latent in opere Heſychiano, cuius parti tantum convenit iſta inſcriptio, Lexico quippe Homerico congruens. A Veteri Grammatico, qui primus Gloſſaria & Lexica in unum congeſſit, hunc operi non potuiſſe titulum praefigi, id habeo equidem ſatis certum.

Ne

Ne illud quidem abſque certioribus documentis mihi perſuadebo, de tribus iſtis unum aliquem Lexicon concinnaſſe Homericum ad literarum ſeriem digeſtum. Attamen Auctor Epiſtolae ad Eulogium videri voluit Lexica legiſſe *Ariſtarchi*, *Apionis* & *Heliodori*; quin de *Apione* ſic ſcribit, ut omnino videretur is Auctor Lexici Homerici. Verum ante eſt explorandum, ſitne teſtis integer & idoneus; quam teſtimonium firmum exiſtimemus. Dum probabilis offert ſe oportunitas, de Epiſtola *Heſychio* praefixa quid ſentiam, contra receptam perſuaſionem liberrime dixiſſe nihil nocebit: certe confido, Editorem Clariſſimum, quem inter paucos facio ſane maximi, meam in re non gravi libertatem minime inprobaturum, meque etiam, ubi aberravero, comiter in viam reducere non recuſaturum. Saepenumero ſcilicet miratus ſum, ultimi aevi Graeculum (talis mihi videbatur Epiſtolae Scriptor) tam diu potuiſſe Viros etiam Maximos ludificari, & eo perducere, ut Lexici, a Scriptore ad Eulogium locupletati, verſare nos Epitomen arbitrarentur, in hunc modum demum contractam, poſteaquam illa Epiſtola dudum ſcripto fuiſſet mandata. Ut verum forte ſit, Parentem Epiſtolae ad Eulogium e vetuſto Codice deſcripſiſſe Lexicon *Heſychii*, atque illud nullius pretii auctibus, alicunde corraſis, ſed & erroribus ditaſſe millenis; tamen penitus incredibile videtur, illum, qui primus Gloſſaria & Lexica vetera in unam redegit hanc ſyllogen, antiquum ſine dubio Grammaticum, inepte adeo fuisſe loquuturum, atque ea praeſertim, quae operis parti praeſtantiori minime omnium convenirent. Hunc placet *Heſychium* appellare, quia, cur uſita-

tatum nomen repudiaremus, adeo quidem cauſa nulla eſt. *Heſychii* errores, quos primus in lucem protraxit Vir Magnus *R. Bentlejus*, pulcre novi; ſed hi me non movent, ut idcirco deflectam a ſententia. Errores, in dictionibus, aut minus vulgatis, aut ab uſu hominum longe ſemotis commiſſi, potuerant ab eo eſſe profecti, qui patria tamen Lingua plane quae ſentiret eloqui ſimpliciter valuiſſet. In Epiſtola ad Eulogium, ſepoſitis, quae pannis ſuis immiſcuerat, mera ſermonis remanebit ſtribiligo. Hoc levius eſſet, ſi libro congrua fuisſet Auctor Epiſtolae loquutus: ſed praeterea ineptit, & ſplendide, paene dixeram mentitur. Id ne temere videar poſuiſſe, quando commodum eſt, & lubet, cum Epiſtolae Scriptore paulo propius congrediar, quique nobis tam diu fucum fecit ludam aliquantiſper. Primum ſignificare voluit, veterum Grammaticorum non paucos ſeparatis ſingulos libellis ad ſeriem literarum diſpoſitas explicuiſſe dictiones *Homeri*, *Comicorum*, & *Tragicorum*; veterum vero neminem Homericas ceterorumque dictiones in unum volumen digeſſiſſe. Iſta ſi ſimpliciter dixiſſet, nihil iure reprehenderemus. Sed ſuis verbis loquentem audiamus, quid Eulogio narraturus ſit: Πολλοὶ μὲν inquit, *καὶ ἄλλοι τῶν παλαιῶν τὰς κατὰ ϛοιχεῖον συντεθείκασι λέξεις —— ἀλλ᾽ οἱ μὲν, τὰς Ὁμηρικὰς μόνας, ὡς Ἀπίων καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τȣ̃ Ἀρχιβίȣ. οἱ δὲ τὰς Κωμικὰς ἰδίᾳ καὶ τὰς Τραγικὰς, ὡς Θέων καὶ Δίδυμος καὶ ἕτεροι τοιȣ̃τοι.* Periodum tam ſcienter & docte protractam ut impleres, nihil potuiſtine aliud invenire praeter iſta, ne dicam dolo, ſatis abſurda, *Ὁμȣ̃ δὲ πάσας τȣ́των ȣ̓δὲ εἷς*; an iſta ceteris ſubtexere neceſſe habebas? eum in finem,

opi-

opinor, poſueras priora, ut ille tuus Eulogius intelligeret, omnes iſtos Grammaticos diverſorum dictiones diverſis Lexicis ſingulos fuiſſe complexos? ne erraret, ſollicitate curaveras, dicendo, τὰς Ὁμηρικὰς μόνας, & τὰς Κωμικὰς ἰδίᾳ· atque adeo iam noverat, niſi paulo fuerit obtuſioris ingenii Eulogius, ὐδένα τύτων ὁμῦ πάσας συντεθεικέναι. Sed qui tandem, obſecro, ſunt illi ἕτεροι τοιῦτοι; utrum forte diverſi ab illis, qui in primo verſ πολλοὶ ἄλλοι dicebantur? an ſcribere voluiſti καὶ ἕτεροι τοιαύτας; Alium quempiam, minus doctum, verbis tuis vulnera crederem inflixiſſe, quae curari deberent, ſi non morbus eſſet inſanabilis. Nunc ponam Quaeſtionem, eamque non difficilem: memorantur a te *Theon* & *Didymus*; uter eorum Lexicon Comicum, uter Tragicum conſcripſerat? Tragicum, inquies, *Didymus*. Εὖγε. *Theon* itaque, Comicum? Dic nobis, quaeſo, quo tandem in angulo ſcriptum repereris, *Theonem* Lexici Comici fuiſſe Auctorem; nam te Lexicon illud non legiſſe hoc certo ſcimus. Verum multo mirabilius accidit, quod Eulogio voluiſti perſuadere, Homericum Lexicon conſcripſiſſe *Apionem*, & quidem κατὰ ϛοιχεῖον· Hic te crederem hominem forte bonum, & minime ſuſpicioſum, deceptum fuiſſe a quopiam, qui credulitati tuae voluerit illudere; niſi infra delicias faceres, veluti τῶν Ἀριϛάρχυ καὶ Ἀπίωνος καὶ Ἡλιοδώρυ λέξεων εὐπορήσας· dic tandem, an non, iſta dum ſcriberes, ſciens paululum deflectebas a veritate? Forte iam ante id aliquoties feceras; verum praeter ſodales neminem deceperas. In hac Epiſtola praeter Eulogium plurimos in fraudem ſeducenti res belle ſucceſſit. Poſtquam ad indicium leve deprehen-

de-

deram, non ſemper eſſe te veriloquum; ſingula coepi conſideratius expendere. Hac autem in parte magna voce iuranti nunquam tamen crederem, in tui ſolius manus incidiſſe *Ariſtarchi*, *Apionis*, & *Heliodori* Lexica, reliquis omnibus, quorum ſcripta ad nos perennarunt, inviſitata, & ne de nomine quidem nota. An itaque Heſychiano Lexico ſplendida iſta nomina praefixiſti, quae repereras Lexico *Apollonii* praeſcripta? nam illud non mentiebaris, quod in prima dicis Epiſtola, Lexicon Homericum ſcripſiſſe *Apollonium* τὸν τοῦ Ἀρχιβίου· verumtamen addubito, utrum libellum videris, an illud e *Suida* didiceris: huius certe notam opinor te legiſſe in v. Ἀπίων traditur ibi diſcipulus iſtius *Apollonii* fuiſſe *Apion*, *Theonis* ſucceſſor, alumnus *Didymi:* ecce tibi *Apionem*, *Apollonium*, *Theonem*, *Didymum*, quorum nomina tam eleganter nobis uno in loco adnumerabas, uno in loco *Suidae* forte fortuna memoratos. Quae tandem iſta tam laudabilis inter vos animorum erat conſpiratio? Niſi plures plagas tibi vis intentari, dum fraus perpluit, tandem tamen fatere, hunc *Suidae* locum cogitationem tibi inieciſſe, ubi memineras *Apionis* & *Apollonii*, *Theonem* & *Didymum* commemorandi; inprimis cum alicunde didiciſſes, *Didymum* celebrari veluti Lexici Tragici Auctorem. Lexicon autem Comicum ſcripſerat *Palamedes.* Hoc ex eodem *Suida* diſcere potuiſſes, aut ex Etymologico Magno, cuius *Auctor* ſic in Ἁρμάτειον μέλος poſuerat: ὥσπερ Παλαμήδης ἱστορεῖ ὁ τὴν Κωμικὴν λέξιν συναγαγών. ad eam rationem (nam nolo diutius cum ignobili tenebrione verba miſcere,) vulgata ſcriptura, ὡς φησὶ Παλαμήδης ἱστορικὸς, emendari poterit e Mſ. Leidenſi, cui

cui in verbo ἴςωρεῖ concinit Etymologicum Mſ. D'Orvillianum; atque ita, quem hiſtoricum nominarunt Viri Doctiſſimi, *Palamedi* locus erit inter hiſtoricos denegandus. De *Theone* qui contra niti voluerit, adhibeat Eclogas *Phrynichi* in v. Σατράν. Digito tantum attigi, quae copioſius poterunt confutari, ſi quis Epiſtolae Scriptori defenſor improviſus ſuboriatur, quocum otioſus pluribus velim hac in re diſputare. Nondum tamen a me impetro, ut hinc diſcedam. Primam Epiſtolae partem excipit altera de *Diogeniano:* hunc laudibus evehit, deinceps deprimendum, ut altero tanto videatur fuiſſe *Diogeniano* diligentior. Quae priores ſeparatim tractaverant diverſorum vocabula, *Diogenianum* dicit univerſa collegiſſe in unam ſyllogen, tanta cum cura videlicet, ut nullum omiſerit: συλλήβδην δὲ ὁμῦ (vel ὁ μὲν) ὐδεμίαν λέξιν, ὥςε ἡμᾶς εἰδέναι, παρέλιπε. neque tantum antiquorum ſed & recentiorum vocabula *Diogenianum* ſcribit in Lexicon ſuum recepiſſe; quinimo πάσας, inquit, τὰς σποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγὼν, ὁμῦ πάσας καθ' ἕκαςον ςοιχεῖον συντέθεικε. Iſta tam incredilis diligentia videretur alicui nullius capax incrementi: verumtamen Noſter multis eam paraſangis ſuperavit: ipſe enim inſtructus Lexicis (quae nunquam exſtiterant) *Ariſtarchi*, *Apionis*, & *Heliodori*, praeterea luculento *Diogeniani* opere, univerſa quam emendatiſſime *ipſe propria manu ſcribens* (αὐτὸς inquit, ne dubitaremus, αὐτὸς ἰδίᾳ χειρὶ γράφων ἐγὼ,) ad normam traditam ab *Herodiano*, nihil quidquam in illis praetermiſit; quin plurima etiam illorum obſervatis adiecit: λέξιν μὲν, ait, ὐδεμίαν παρέλιπον κειμένην ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλείςας οὐχ εὑρὼν προστέθεικα. Atqui

ſu-

ſupra dixerat, *Diogenianum* ne unicum quidem praetermiſiſſe vocabulum; & hic tamen plurima ſeſe adieciſſe gloriatur: ex omnibus priorum ſcriptis ſive Lexicis, omnia in ſuum congeſſerat *Diogenianus*; attamen is non habuit Lexica *Ariſtarchi*, *Apionis*, & *Heliodori*; eadem enim in *Diogeniano* potuerat inveniſſe Noſter, neque habebat quidquam cauſae, cur adeo ob illum ſuum theſaurum laetaretur. Omnia rimarum plena perpluunt. Si Libri Heſychiani deſcriptor, ut ſolebant id genus homines libros commendare Lectoribus, modeſte dixiſſet in ſcribendo ſequutum ſeſe regulas ab *Herodiano* traditas, id forte credidiſſemus: ſed hoc falſum eſſe *Bentlejus* ex Epitome detexit *Theodoſii* Alexandrini. Lexicon *Diogeniani*, *Cyrillo*, *Photio*, *Etymologo*, aliisque citati, epitomen fuiſſe Lexici luculenti, cuius partes diverſas *Pamphilus* & *Zopyrion* confecerant, *Suidae* tradenti credimus: ex huius collectaneis licet aeſtimare, opus *Diogeniani* fuiſſe ab Heſychiano diverſiſſimum: complectebatur autem non Scriptorum quorumvis dictiones, uti narrat Auctor Epiſtolae, ſed ποιητικὰς λέξεις, quod Auctoris idonei, *Photii*, nititur teſtimonio. Quae de *Diogeniani* Opere dici praeterea poterant, exponere commodum non eſt. Pleraque quae Scriptor ad Eulogium de eo tradit, ſuſpecta ſunt aut ridicula. Sed in tanta copia rerum, quae riſum non inutilem moveant, haec ferenda eſſent aliquo modo; illud non item; quod, poſtquam laudatiſſimi iſtius *Diogeniani* Operis defectus denarraſſet, ſeſe dicat illos omnes pro virili ſuppleviſſe: ἅτινα, ait, σύμπαντα καὶ τῆς παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας δεηθέντα κατὰ δύναμιν τετύχηκε. Quos notat in *Dioge-*

geniano defectus, totidem paene verbis in Praefatione quapiam ſive alterius, ſeu *Diogeniani*, niſi fallor, repererat memoratos. Defectus a Scriptore ad Eulogium notati cum in Heſychianis noſtris reperirentur etiamnum, protinus homines alias Acutiſſimi & naris emunctae, hac ferme ſola Epiſtola commoti, crediderunt paſſim, verſare nos Epitomen tantum Heſychiani Operis, poſt ſcriptam Epiſtolam ad Eulogium a malis hominibus contracti. Si vera ſunt, quae ſupra ſcripſi, & viri Perſpicaciſſimi poſſunt a nebulonibus & falſariis decipi; de reliquis quid tandem erit cogitandum? Eruditiſſimi quivis paſſim indignantur, nomina Auctorum & Librorum, e quibus voces olim fuerant enotatae, toties in *Heſychio* deſiderari, ab Epitomes Auctore praetermiſſa, ſed a Scriptore ad Eulogium olim diligenter adnotata; huius enim iudicio defecerat ea etiam parte *Diogeniani* diligentia, neque debuerat is ponere τὰς ἐζητημένας τῶν λέξεων ȣ̓κ ἐχȣ́σας τά τε τῶν κεχρημένων ὀνόματα, καὶ τὰς τῶν βιβλίων ἐπιγραφὰς, ἔνθα φέρονται. Crediderim, per τὰς ἐζητημένας τῶν λέξεων intellexiſſe vocabula rariora, quorum ſignificatus ſolebat exquiri: λέξεων ζητȣμένων in operis *Parthenii* titulo meminit *Athenaeus*, & *Euagoram* ſcripſiſſe tradit *Suidas*, περὶ τῶν παρὰ Θȣκυδίδῃ ζητȣμένων κατὰ λέξιν. Noſter vero noverat credo inter ceteras legi dictiones longe plurimas Laconicas, Creticas, Tarentinas. Ubi tandem inveniſſet eorum ſcripta, e quibus a diverſis fuerant Grammaticis enotatae? Iam olim perierant *Alcmanis*, *Hybriae*, *Scleriae*, *Rhinthonis*, ſimiliumque carmina, e quorum dictionibus Dyſc-

ptor Epiſtolae ad Eulogium ſi forte fortuna dudum deperdita recuperaſſet, ne unicum eorum carmen potuiſſet intelligere. Ne in vetuſtis quidem *Hermonactis*, *Ariſtophanis*, *Diodori*, *Pamphili*, *Clitarchi*, ceterorumque Gloſſariis Auctorum Librorumque nomina credibile videtur ubique fuiſſe deſignata. Sed forte ſingulis dictionibus *Aeſchyli*, *Sophoclis*, *Euripidis*, *Eupolidis*, *Cratini*, *Ariſtophanis*, ſingulorum nomina fuerant adpoſita; deinceps ſaepenumero praetermiſſa? Neque illud probabile: eorum enim nomina ſumma cum cura memorantur in dictionibus uſus rariſſimi. Quae tandem religio hominem, qui librum contraxerat, ab his nominibus iis in locis movendis deterruit? An in ſingulis vocibus, quas cum aliis haberent communes, etiam fuerant Auctores nominandi? Arbitros capiamus *Bentlejum*, & *Hemſterhuſium*. Ubi Ἀτενὴς explicatur ab *Heſychio* συντείνασα, *Bentlejus*, *huius*, inquit, *ſignificationis exempla quod haud temere reperiantur*, *propterea verbi ſedes a Grammaticis indicata eſt.* Ad v. Ἄβραυςα, Noſter ille omnibus ornamentis quae Magnum virum perficiunt clarus, *interpretationem*, inquit, *appoſuit Heſychius talem*, *quae reconditum aliquid & non nimis uſitatum in iſto vocabulo patefaciat: quae etiam eſt cauſa cur pro more Grammaticorum auctoritate quadam firmari debuerit.* Atque ita ſemitam aperui, facile dilatandam. Omnibus autem expenſis ſic cenſeo; luculentam Gloſſariorum Lexicorumque veterum συναγωγὴν, quam ſub *Heſychii* nomine legimus, non eſſe vaſti operis epitomen, poſtquam Epiſtola ad Eulogium ſcripto fuerat mandata, concinnatam: ſaepenumero

ro quidem Auctorum & Populorum nomina male praetermiſſa; non pauca etiam, quae in libris vetuſtis plenius legerentur, fuiſſe contracta, ſed ab illo, qui non peritiſſime hanc collectionem primus adornavit: Epiſtolam ad Eulogium a Graeculo recentiori praefixam, ut librum momenti nullius augmentis a ſe ditatum ſplendidis mendaciis commendaret; atque adeo exiſtimo, *Heſychium*, ſive vetus illud & ad adipiſcendam eruditionem ingeniumque exercendum utiliſſimum inſtrumentum, iſta ad Eulogium Epiſtola contaminari.

FINIS.

Digitized by Google

INDEX.

In Scholiis ad Homerum e Leidenſi Codice vulgatis citantur

AESCHYLVS. pag. 131.
ALCMAN. p. 36.
ALCAEVS, ὁ ἐπιγραμματοποιός. p. 97.
ALEXION. 128.
ANTIPATER, ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς δευτέρῳ. 129.
APOLLODORVS, ἐν τῷ γ'. 118.
—— ἐν Καταλόγῳ νεῶν. 120.
APOLLONIVS. 131.
ARCHILOCHVS. 97. 101.
ARISTARCHVS. 49. 97. 100. 128. 129. 130.
ARISTOPHANES, Gramm. 97.
ARISTOTELES, ἐν τῷ ϛ' περὶ Ζώων. 24.
CALLIMACHVS. 42. 46. 127.
—— ἐν πρώτῳ Αἰτίων. 122.
CATO. 93.
DEMOSTHENES. 127.
DIDYMVS. 26.
DIOCLES. 31.
DOROTHEVS ASCALONITA. 100.
DOSIADES. 136.
EPAPHRODITVS. 130.
Epigramma in Epicharmum. 43.
ERATOSTHENES ἐν τοῖς ἑαυτῦ Καταλόγοις. 20.
EVPHORION. 125.
EVRIPIDES. 121.
HELLANICVS, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντικῶν. 117.
—— ἐν Βοιωτικοῖς. 118.
HERACLIDES. 97.
HERODIANVS. 128. 129. 130.
ISOCRATES. 128.
LYSANIAS Cyrenaeus. 97.
LYSIAS. 127.
MEGACLES. 63.
MNASEAS. 136.
NEOTELES, ὅλην βίβλον γράψας περὶ τῆς κατὰ τὺς Ἥρωας τοξείας. 140.
NESVS Chius. 97.
PANYASIS. 122.
PHERECYDES. 117.
PIVS, ἀπολογύμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχυ. 129.
PLATO. 96. 130.
POSIDONIVS. 38.
PRAXAGORAS, ἐν τῇ Ἀνατομῇ. 38.
SOLON. 96.
THEAGENES RHEGINVS, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρυ. 124.
ZENODOTVS, ὁ συγγράψας περὶ τῆς Ὁμήρυ συνηθείας δέκα βιβλία. 137.

ERRATA.

Pag. 63. *v.* 12. *Corrige*: Codicibus. *pag.* 87. *v.* 7. Λέσβος. *pag.* 95. v. 8. Αἰόλον & αἰόλος. *pag.* 112. Ὀδύσσειαν. *pag.* 153. *v.* 21. *Heliodoro.*

VA 1
1522788

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google